

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΕΝΟΧΗ ΜΗΤΕΡΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Παρέλασις

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΡΟ.ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ Τζίζινα εἶχε τρελλαθῇ.
Γὸ δράμα τῆς καρδίας τῆς
τὴ συντριψε. Ὅλη τὴ μέρα
ἔπεφτε κάτω καὶ σπάραιζε
τὰ δαιμονισμένη. Τὴν ἔκλει-
σαν στὸ φρενοκομεῖο. Κί-
ἀπὸ τότε τραγουδαίει, καί
θα τραγουδῇ ὥς πού πο-
πθάνη, ἕνα ναυοῦρισμα γιὰ
τὸ παιδί τῆς, ποὺ φαντάζε-
ται πῶς τὸ κραταίει στὴν
ἀγκαλιά τῆς...

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εικονογραφική
Mr. Taddia

— Τό ζήτημα είναι, κύριε, ότι αυτός ο άπατενας πήρε και μία προκαταβολή της προίκας...

ΜΕΓΑΛΑ ΣΧΕΔΙΑ και μικρή προκαταβολή

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Νομίζω πως δεν υπάρχουν για τα δημοσιογραφικά γραφεία πιο βασανιστικές ημέρες, από τις ημέρες της προεκλογικής περιόδου. Φίλοι, γνωστοί, άγνωστοι, άνθρωποι που πιστεύουν ότι είναι έντεταλμένοι από τη Θεία Πρόνοια να σώσουν την Ελλάδα, άνθρωποι που έχουν μεγαλεπήβολα σχέδια, άλλοι που αν δεν έχουν απόφοιτησει είναι υποψήφιοι για το ψυχιατρείο, πρόσωπα σοδάρα και πρόσωπα βλαμμένα, κατακλύζουν τα γραφεία των εφημερίδων ζητώντας την ενίσχυση των οργάνων της κοινής γνώμης για την εμφάνιση των προγραμμάτων τους ενώπιον του Έλληνικού λαού.

Οφείλω να ομολογήσω ότι σε παλαιότερες προεκλογικές εποχές παρακολουθούσα με κάθε δυνατή συμπάθεια όλα αυτά τα απίθανα πρόσωπα που δεν είχαν ούτε σχέσι καμιά με την πολιτική, ούτε υποψία ελπίδος να πάρουν έστω δέκα σταυρούς στις εκλογές, αλλά έπισταυαν χωρίς διασταγμό ότι δεν ήταν δύσκολο να τους αναστήσει ο λαός την εξουσία, αν τους βοηθούσαν λίγο — λιγάκι έστω — οι εφημερίδες.

Κατά τις παραμονές των εκλογών του 1933, ανάμεσα στα πλήθη αυτών των περιέργων υποψηφίων που είχαν βέβαια τον εκλογικό τους θρίαμβο, ήταν και κάποιοι ενδιαφέρον τύπος, που είχε πολλά προσόντα να διαπρέψη ως τραπεζίτικος υπάλληλος ή ως μικροεπιχειρηματίας, αλλά επέμενε καλά και σώνει να περιληφθεί στην κατηγορία των υποψηφίων σωτήρων της Ελλάδος.

Δεν ήλθε μόνος του στα γραφεία της «Πατρίδος». Τον παρουσίασε ένας εξαίρετος φίλος της εφημερίδας και δικός μου. Τα σχέδιά του δεν ήταν άμεσου εφαρμογής. Έλεγε:

— Θα κατέβω στις εκλογές αυτές ως ανεξάρτητος, όχι βέβαια γιατί τρέφω τη μωρή εντύπωση ότι είναι δυνατόν να επιπλεύσω μέσα στον κομματικό όκεανό των παλαιών κοιμητικών σχηματισμών, αλλά για να προετοιμάσω το έδαφος για το μέλλον. Θέλω κυρίως να μου δοθεί η ευκαιρία να παρουσιάσω τις σκέψεις μου στην κοινή γνώμη, με αγορεύσεις και με σχετική άρθρογραφία...

— Για άρθρογραφία, του είπα, δεν μπορώ να έγγυθώ. Η εφημερίδα δεν διαθέτει τον κατάλληλο χώρο, τουλάχιστον αυτή την εποχή. Ο παλαιός δεσμός της με το κόμμα των Φιλελευθέρων την υποχρεώνει να αφιερώνει όλες τις διαθέσιμες στήλες της στον αγώνα του Κόμματος. Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Αν όμως οργάνωσης καιμιά προεκλογική συγκέντρωση και μιλή-

σης, ευχαρίστως θα δημοσιεύσουμε τη σχετική είδησεογραφία, λακωνικώτατα δυστυχώς...

Αυτά χάριν του υποστηρικτού του και έγκριτου φίλου της εφημερίδας. Ο υποψήφιος σωτήρ — που θα εγκαίνιαζε το 1933 την πολιτική του σταδιοδρομία με τη βεβαιότητα ότι θα κατακτήσει την Ελλάδα ύστερα από μία τετραετία — δεν ήταν άνθρωπος των ακρών. Δέχθηκε τις εξηγήσεις μου με πνεύμα κατανόησης.

— Αυτό μου είναι αρκετό, είπε. Έλπίζω πως δεν θα έχετε αντίρρηση να δημοσιεύσετε και μία φωτογραφία μου.

— Τό νομίζετε απαραίτητο;

— Αν σας ήταν εύκολο, θα τό θεωρούσα μεγάλη υποχρέωσι. Για τον εξής λόγο: ότι πρέπει να δη ό κόσμος ότι είμαι ένας νέος άνθρωπος κι όχι κανένας ξεκούτης, απ' αυτούς που επί χρόνια τώρα κάθονται στη ραχί του λαού, σαν να έχουν την εντολή της Θείας Προνοίας γι' αυτόν.

Διευτύωσε την παράκλησή του με τόση διακριτικότητα, ώστε δεν μπορούσα να αρνηθώ. Του υποσχέθηκα λοιπόν ότι με την πρώτη ευκαιρία θα του έκανα κι αυτή τη χάρη.

Έφυγε, ξαναήλθε και δεν έννοοσε να μιάς ξεχάσει. Σ' όλες τις πρώτες επισκέψεις του δεν έλειπε από κοντά του και ό υψηλός προστάτης του. Σιγά - σιγά έπιασε φίλιες και με δυο τρεις συντάκτες, των οποίων κατάρθωσε να αποκτήσει τη συμπάθεια με τό να μην τους άσχηγνίται τα μεγάλα πολιτικά σχέδιά του. Γιατί κατά τα άλλα έδινε την εντύπωση ενός πολύ ισορροπημένου και μορφωμένου ανθρώπου.

Ένα πρωί μου έφερε τη φωτογραφία του που είχα υποσχεθεί ότι θα δημοσίευα «έν καιρώ». Ήταν μία καλλιτεχνικωτάτη φωτογραφία που εκ πρώτης όψεως έδινε την εντύπωση άστερος κινηματογράφου μάλλον, παρά πολιτικού. Πάντως την έκρυψα στο συρτάρι μου.

Πέρασαν έτσι αρκετές ημέρες ακόμη έως ότου ένα πρωί ήλθε και μου ανήγγειλε με βαθυτάτη συγκίνηση ότι την έρχομένη Κυριακή θα έκανε την πρώτη του δημοσία εμφάνιση.

— Οί «φίλοι μου», είπε, μου ώργάνωσαν μία συγκέντρωση στο Παγκράτι. Απ' εδώ και πέρα ως την ημέρα των εκλογών θα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΠΑΠΑΓΑΛΟΙ

Η τροχία των διαφόρων αμερικανικών πόλεων χρησιμοποιεί γυμνασμένους παπαγάλους για τη διευκόλυνση του έργου της. Ο παπαγάλος αυτός που βλέπετε στην εικόνα μας έχει ακοφωλάσει πάνω σε μία πινακίδα που απαγορεύει τη στάθμευση. Μόλις κανένας σφοδρό σταθμεύσει εκεί με το αυτοκίνητό του, αδιαφορώντας για τους κανονισμούς, ο παπαγάλος με μία στριγγιλιά του, υπενθυμίζει στον παραβάτη τη διαταγή της πινακίδας.

μιλώ τρεις φορές την εβδομάδα σε διάφορα σημεία των Αθηνών...

— Καλά, να μάς ειδοποιήσ τηλεφωνικώς κάθε φορά που πρόκειται να μιλήσει, κι έμεις θα φροντίζουμε να δημοσιεύουμε τις σχετικές ειδήσεις. Με λίγα λόγια βέβαια...

— Μα δεν θέλω να σας γίνω και πολύ ενοχλητικός, προσέθεσε. Πάντως σας ευχαριστώ. Εκείνο μόνον για τό όποιον θα σας γίνω πραγματικά ενοχλητικός είναι τό ζήτημα της φωτογραφίας μου. Θα με υποχρεώνατε εξαιρετικά αν τη δημοσιεύατε μία απ' αυτές τις μέρες...

Αναγκάσθηκα να κάνω κι' αυτή την υποχώρησι, γιά χατήρι φυσικά του φίλου μου που μου τόν είχε συστήσει και φίλου της εφημερίδας.

Μέσα στη γενική πινακοθήκη των υποψηφίων, δημοσίευσα την έπομένη και τό κλισέ του, με μία σύντομη λεζάντα που την έγραψε ο ίδιος: «Ο νέος πολιτευτής κ. Χ... ό όποιος κατά παρότρυνσιν πολλών φίλων του θα κατέλθι εις τάς προσεχείς εκλογάς, εκθέτων προς τόν Έλληνικόν λαόν τό πρόγραμμά του. Η εύρυτάτη μόρφωσις και γενικώς αι εξαιρετικά πνευματικά ικανότητες του κ. Χ..., προσιωμίζονται λαμπρόν μέλλον διά τόν νέον πολιτευτήν».

Ύστερα από τη δημοσίευσή αυτή τόν έχασα. Ούτε μάς τηλεφώνησε γιά την όμιλία που θα έκανε στο Παγκράτι. Τίποτε. Φυσικά δεν ήμουν στενοχωρημένος γι' αυτό. Απλώς μου έκανε εντύπωση ή διακριτικότης του. Και θα είχα ξεχάσει έντελώς τόν ανατέλλοντα άστέρα της πολιτικής μας ζωής, αν δεν δεχόμουν ύστερα από είκοσι σχεδόν μέρες την άπροσδόκητη επίσκεψη ενός σοβαρού και ηλικιωμένου ανθρώπου, άγνωστου μου, ό όποιος με παρεκάλεσε να μου μιλήσει «έντελώς ιδιαιτέρως».

— Με συγχωρείτε, μου είπε, όταν μείναμε μόνοι, αλλά θέλω να σας παρακαλέσω να μου πείτε τί απέγινε ό φίλος σας και πολιτικός συνεργάτης σας κ. Χ... Τόν έχασα μαζί με 30 χιλιάδες δραχμές που τού έδωσα γιά προκαταβολή...

— Δηλαδή;

— Δηλαδή ζήτησε να παντρευτεί την κόρη μου, ή όποια καλά και σώνει έχει μανία να πάρη πολιτευόμενο και ή φωτογραφία που δημοσιεύσατε άνέτρεψε τις αντίρρσεις μου. Η κόρη μου είναι ξετρελλαμένη μαζί του και με έπεισε να τού δώσω τις 30 χιλιάδες δραχμές γιά προκαταβολή της προίκας. Από τη μέρα που πήρε τό λεφτά εξαφανίσθηκε... Ήλθα σε σας, έπειδή μάς είπε ότι είναι πολιτικός συνεργάτης σας!...

Κατάπληκτος γιά τό άπατενικό κατόρθωμα της σιγανοπαπαδίτσας, έξήγησα στον έπισκέπτη μου όλη την ιστορία του «νέου πολιτικού άνδρός», ό όποιος, όπως απέδειχθη είχε δημιουργήσει όλη αυτή την ιστορία μόνο και μόνο γιά να κατακτήσει μία καλή προίκα. Η υπόθεσις κατέληξε σε μία καταδίκη επί άπάτη και ύπεξαίρεσει. Και ήμουν, κατ' ανάγκην, ό κυριώτερος μάρτυς της δίκες...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ποιός θα κερδίσει;

Η Άγγλιδα Βάιολετ Μπέντλ εργάζεται ως οδηγός στα τράμ. Ο άντρας της όμως δεν εγκρίνει καθόλου αυτό τό στάδιο της κι' επιμένει να την δη να γυρίζη στην κουζίνα και στο νοικοκυριό της! Τελευταίως λοιπόν, κατέφυγε σ' ένα πρωτότυπο μέσον γιά να επιτύχη τό σκοπό του: Άρχισε ν' αγορεύη στο δρόμο, περιγράφοντας τη... δραματική κατάσταση τού σπιτιού του. Συγκέντρωσε έτσι αρκετούς περιέργους που τον έπιδοκίμαζαν άπόλυτα, και τους κατέφερε να σταθούν όλοι στη μέση του δρόμου και να σταματήσουν τό τράμ της Βάιολετ — καθώς και την ύπολοιπη κυκλοφορία!

Βλέποντας πως δεν κατάρθωσε τίποτε έτσι, έκαψε τη στολή της γυναίκας του. Μα ή Βάιολετ πήγε στη δουλειά της φορώντας... μία πυτζάμα!

— Θα τη φέρω πίσω στο σπίτι, έστω κι' αν πρόκειται να πεθάνω! όρκίστηκε ό σύζυγος.

— Δεν μπορώ ν' αφήσω τό στάδιο μου, που τό λατρεύω! δήλωσε ή σύζυγος.

Μένει τώρα να δούμε ποιός απ' τους δυο θα κερδίσει τό παιγνίδι...

Δ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Βρίσκουν το Βενέτης ανασταμένο μέσα στις λάσπες, τον μεταφέρουν στο δωμάτιο και καλούν το γιατρό. Η κατάσταση του συγγραφέως είναι σοβαρή. Τον καίει ο πυρετός, παραληρεί. Έπειτα από αρκετές ημέρες ο άρρωστος παίρνει το καλύτερο. Αρχίζει να κινεί μικρούς περιπάτους. Κι' έξαφνα φτάνει μια μέρα στο χωριό ένα κυρτό ήθοποιον και κινηματογραφιστήν για να γυρίσουν σκηνές για μια ταινία. Η Λίζα ζητάει από το Βενέτη να πάνε να παρακολουθήσουν το γύριμα.

15ον 'Ανηφορίσανε σιγά - σιγά προς την άγια Μαρίνα. Όσο πλησιάζανε, βλέπανε τους τεχνικούς, ντυμένους περιεργά, με κοστουμιά γκόλφ, με παράξενα καρρά πουλόβερ. Ένας ήτανε τοποθετημένος μπροστά σε μια μηχανή στηριγμένη σε στρίποδα.

— Είπε ο όπερατέρ... έξηγγε χαμηλόφωνα ο Βενέτης.

— Δηλαδή:

— 'Ο φωτογράφος... Αυτός παίρνει τις φωτογραφίες...

— Ένας άλλος, ψηλός, ξερακιανός, ήτανε πανταχού παρών: 'Ετρεχε πότε στον έναν ήθοποιό, πότε στον άλλον, πότε στον όπερατέρ, φώναζε, έδινε οδηγίες, πηδούσε...

— Αυτός ποιος είναι;... ρώτησε η Λίζα.

— Πρέπει νάναι ο σκηνοθέτης...

— Κι' ο άλλος, εκεί, ο κοντός, ο μαυριδερός, πουνάι άσκημος σαν ποντικός;...

— 'Ο Βενέτης χαμογέλασε:

— Αυτών τον ξέρω... είνε ο παραγωγός, ο Σπίνος... Πελοπίδας Σπίνος...

— Τί παράξενο όνομα!

— Καί παράξενο μωτρο, καθώς βλέπεις... Είνε, όπως είπες, άσκημος σαν ποντικός, μα εργατικός σά μυρμηκή... Έυθαρρύνει πάντα τά καινούργια ταλέντα, αρκεί νά μή του ζητάνε πληρωμή...

Γέλασε κι' η Λίζα. Ξαφνικά όμως, χλώμισσε. 'Αθελά της, έπιασε το χέρι του Βενέτη και τσόφισε...

— Τί τρέχει;... τη ρώτησε αυτός.

— Γυρίζοντας νά την κυτάξω, είδε τη ματιά της καρφωμένη σ' ένα σημείο. Ακολουθώντας τη τροχιά της, είδε ένα νέο που καθότανε στά σκαλοπάτια της έκκλησίας, μακριά απ' όλους, άμילητος. Μ' ένα καρδιοχτύπι, ο Βενέτης αναγνώρισε τον 'Αγγελίδη!

Είχανε σταματήσει τώρα, κι' αυτός κι' η Λίζα, λίγα βήματα μακριά από την άγια Μαρίνα.

— Δεν θές νά προχωρήσουμε;... ρώτησε τη Λίζα ο συγγραφέας με μια φωνή που τρέμει.

— Όχι... Καλύτερα δς γυρίσουμε... απάντησε αυτή.

Κάνανε νά γυρίσουνε, τους είχαν όμως δει. 'Ο Σπίνος έτρεχε κοντά τους, φωνάζοντας:

— 'Ο Βενέτης!... 'Αλκη... Στάσου, βρέ αδερφέ!...

Θέλοντας και μή, σταμάτησαν. 'Ο επαραγωγός έπιασε τά χέρια του συγγραφέα και τσόφισε δυνατά μέσ' στα δικά του.

— Τί έγινες; Χάθηκες από την 'Αθήνα;... Γιατί;

— Καθώς βλέπεις, προτίμησα το άγνό χωριό από την άμαρτωλή πρωτεύουσα... του απάντησε μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο ο Βενέτης.

— 'Όλοι στην 'Αθήνα σχολιάζουνε την έξαφάνισή σου... Προχτές είδα το Βράλη, και μούλεγε ότι είχες φύγει για το εξωτερικό!

— 'Η Λίζα παρακολουθούσε άμילητη, αναστατωμένη, τη συζήτησι. 'Ο Βενέτης τη σύστησε:

— 'Η δεσποινίς Μαρίνη...

— 'Ο Σπίνος της έσφιξε το χέρι, κυτάζοντας της με συγκινημένο ένδιαφέρον στά μάτια.

— 'Α, η άποκάλυψις!... μωρμούρισε μέσ' από τά δόντια του.

Κι' ύστερα, πιο δυνατά:

— 'Αλήθεια, δεσποινίς, πώς δς σκεφτήκατε νά παίξετε στον κινηματογράφο;...

— 'Η Λίζα του απάντησε σά χαμένη:

— Στόν κινηματογράφο;...

— Φυσικά...

— Μα, δεν ξέρω αν θάκανα...

— Τί λέτε;... 'Εχετε φωτογένεια...

— 'Αν θέλατε, μπορούμε νά δοκιμάσουμε...

— 'Η Λίζα κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της:

— Δε βλέπω γιατί θ' αποφάσιζα νά παίξω στόν κινηματογράφο, μιά και δεν δέχτηκα νά παίξω στό θέατρο...

— 'Ο Σπίνος σήκωσε τους ώμους του:

— Κι' όμως, ανεξάρτητα με το ταλέντο σας, η τελευταία σας δραματική περιπέτεια θά σάς έξασφάλιζε μιά περιήμφη θέσι και στό θέατρο και στόν κινηματογράφο...

— Δεν αποφάσιζα νά έμπορευθώ το σώμα μου, κύριε... απάντησε με σφιγμένα δόντια η Λίζα.

Κι' ύστερα, πιο σιγά, πρόσθεσε στό Βενέτη:

— Τί λές;... Γυρίζουμε;... Νοιώθω φοβερά κουρασμένο τον έαυτό μου...

— 'Ο συγγραφέας την κυτάξε έρευνητικά στά μάτια.

— Νά γυρίσουμε;... Μα, έσύ, πριν από λίγο, μούλεγε ότι θέλεις νά παρακολουθήσης γύρισμα;... Πώς ξαφνικά σου πέρασε;...

— Καί, ίσα - ίσα, έχουμε νά γυρίσουμε μιά περιήμφη αισθηματική σκηνή, δεσποινίς... Νά, με τον 'Αγγελίδη... Δεν τον ξέρετε τον 'Αγγελίδη;...

— 'Η Λίζα νόμισε πως θάπεφτε κάτω... Σά μέσα από μιά ομίχλη, είχε διακρίνει τον 'Αγγελίδη πουχε σπικωθή από τά σκαλοπάτια...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

λοπάτια της έκκλησούλας, και την κυτάζε άπληστα...

— 'Η Λίζα κρεμάστηκε στό μπράτσο του Βενέτη:

— Πάμε νά φύγουμε!... τούπε, σχεδόν άγρια.

Κι' ύστερα, πιο μαλακά:

— Σε παρακαλώ, άς γυρίσουμε σπίτι... Δεν αισθάνομαι καλά...

— 'Ο Βενέτης έσφιξε πεταχτά το χέρι του Σπίνου:

— Θά μείνετε πολύ;... τον έρώτησε.

— Σήμερα μόνο... Μιά σκηνή έχουμε νά γυρίσουμε... Κι' ύστερα, θά έπιστρέψουμε στην 'Αθήνα, για τά «έσωτερικά»...

— Καλά, λοιπόν... 'Αν δεν σε ξαναδω, ώρθουάρ στην 'Αθήνα...

— 'Ο Σπίνος κυτάζε το ζευγάρι που κατηφόριζε σιγά - σιγά. Τό ίδιο το κύτταζε, όρθος, χλωμός, άμילητος, από λίγο πιο μακριά, ο 'Αγγελίδης...

ΑΒ'.

— 'Όλη την υπόλοιπη μέρα, ούτε η Λίζα, ούτε ο Βενέτης μιλήσανε γι' αυτή την άπρόσπτη συνάντησι, που τους γύριζε τόσο άπρόσπτα, τόσο άπτόμα, στό παρελθόν.

— 'Ο συγγραφέας σάωπιανε λυπημένος: η Λίζα αναστατωμένη...

— 'Όλη μέρα, δεν βγήκαν από το δωμάτιο. Κατά τ' άπογεματάκι έπιασε και λίγη ψυχρούλα, κι' ο Βενέτης, ακόμα ευαίσθητος από την πρόσφατη άρρώστειά του, μαζεύτηκε μπροστά στό τζάκι, που άναψε πρόθυμα όπως πάντα η Μαρία.

Κάτσαν ώρες δλόκληρες και οι δύο τους, κυτάζοντας το συγκρότημα των άναμένων ξύλων ν' άπαιθανόκεται σιγά - σιγά. Ξαφνικά, η Λίζα τούπιασε το χέρι:

— Θες νά φύγουμε;... τον ρώτησε σιγά.

Την κυτάξε μελαγχολικά:

— Νά πάμε πού, μικρή μου Λίζα;... Στην 'Αθήνα;...

— Όχι!... 'Αλλού... Δεν υπάρχει άλλο μέρος από την 'Αθήνα;...

Τό ύφος της ήτανε παράξενα έπιθετικό, άπτόμο.

— 'Ο συγγραφέας κούνησε το κεφάλι του:

— Πώς δεν υπάρχει;... Και τώρα, κάπου άλλο ού από την 'Αθήνα βρισκόμαστε... Θες όμως νά φύγουμε από δω;...

— 'Ανίκανη νά συγκρατηθή άλλο, έξασπασε σε δυνατούς λυγμούς που της άναράσαν το σώμα. 'Ο Βενέτης χείδεψε μαλακά τά μαλλιά της.

— 'Ελα, της ψιθύρισε, μην κλαίς... Δεν αξίζει νά κλαίς... Θά γυρίσουμε στην 'Αθήνα!...

Πετάχτηκε άπτότομα, με τά δακρυσμένα μάτια της πλημμυρισμένα με μιά άγρια άποφασιστικότητα:

— Ποιός σούπε ότι θέλω νά γυρίσουμε στην 'Αθήνα;... του φώναξε.

— Ποιός μου τώπε;... 'Η άπόγνωσί σου, τό κλάμα σου. 'Ελα, Λιζέττα, μην κρύβεσαι. Δεν μπορείς νά παλέψης άλλο! Σιγά - σιγά, οι λυγμοί της κοπάσανε, ο πόνος της ήρémησε.

— 'Εχεις άπόλυτα άδικο!... του απάντησε ύστερ' από άρκετή ώρα με τά μάτια της στεγνά.

— Όχι, Λιζέττα, έχω δίκιο... Θά γυρίσουμε στην 'Αθήνα...

— Νά κάνουμε τί;...

— 'Εγώ, δεν έχω νά κάνω πολλά πράματα... 'Εσύ όμως, έχεις νά δοθής στό θέατρο και στόν έρωτα, που σε περιμένουνε μ' άνοιχτές άγκάλες...

— 'Αλκη... Γιατί μου μιλάς έτσι, αφού ξέρεις ότι με πληγώνει;...

— Δεν πληγώνω έσένα, Λίζα! τον έαυτό μου κουρελιάζω άλύπητα...

Τόν είδε δίπλα της, τόσο άδύνατο, τόσο λωμό, με βαθεία τά ίχνη της κουρασής, πό την πρόσφατη άρρώστειά κι' από τον πιο πρόσφατο πόνο στά χαρακτηριστικά του, που, αούθωρητα, τον άγκάλιασε σφιχτά:

— 'Αγαπημένο μου!... Καλέ μου αγαπημένο... του ψιθύρισε.

Τη χείδεψε άπαλά:

— Δεν αξίζει νά παλεύω άλλο... της ψιθύρισε πολύ σιγά. Με τό άσκοπο πόλεμά μου, δεν καταφέρνω παρά νά στερώ από σένα την εύτυχία... Καιρός είνε πια νά την κερδίσης, καυμενούλα! Την έχεις άκοιδοπληρώσει!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— 'Εμ' εύτυχισμένη μαζί σου! του φώναξε δυνατά, με άγρια πεποίθησι.

— Δεν είσαι... 'Αν έβλεπες πριν τον έαυτό σου, θά καταλάβαινες πόσο κουτό κι' άσκοπο είνε νά λές ψέμματα!...

— 'Αλκη, γιατί με βασανίζεις;... 'Αφού σου λέω ότι δεν θέλω νά γυρίσω στην 'Αθήνα, ότι δεν πρέπει νά θέλω νά γυρίσω στην 'Αθήνα, γιατί δεν με βοηθάς;...

— Γιατί οι προσάθειες και των δύο μας θά μείνουνε τελικά χωρίς άποτέλεσμα... Στό τέλος, δεν μπορεί: Θά γυρίσης στην 'Αθήνα, στό θέατρο, στό έρωτα.

— Άπότομα, τον κυτάξε στά μάτια:

— Καί σύ, τί θά κάνεις;... τον ρώτησε.

— 'Εγώ;... Τί σημασία έχω εγώ;...

— Θά μ' άφίσης;...

— Πώς νά σε κρατήσω;...

— Με τη δύναμή, με τη βία στην άνάγκη!...

— Κρατιέται με τη βία μιά ήλιαχτίδα στη χούφτα μας;... Αίχμαλωτίζεται μιά πνοή του ζέφουρου;...

Σωπάσανε και οι δύο, κυτάζοντας την άναμένη θράκα του τζακιού...

— Δεν σου κρατάω κακία... της έαυπε. Δεν είνε δυνατό νά σου κρατήσω κακία... 'Εκανες ό,τι μπορούσες, και πάρα πάνω από ό,τι μπορούσες. Ουσιάζοντας άλύπητα τον έαυτό σου, έδωσες σε μένα την εύτυχία. Δεν νομίζεις ότι είνε πια καιρός νά θυσιαστή και γώ με τη σειρά μου, για νά δώσω σε σένα την εύτυχία;...

Με σφιγμένα τά χείλια της, του απάντησε:

— Δεν θαν' εύτυχία νά σε νοιώθω δυστυχισμένο, μόνο σου... Θάναί μαρτύριο άβάσταχτο!...

Τρυφερά, στοργικά, της χείδεψε τά μαλλιά της:

— Δεν λές αλήθεια;... Τά νειάτα είν' έγωιστικά, ίδιως όταν είν' εύτυχισμένα... Δεν θά βρής καιρό νά με θυμηθής ούτε μιά στιγμή όταν φύγης από κοντά μου!...

Με λυγμούς χύθηκε βαθεία στην άγκαλιά του. Την έσφιξε άπαλά, δακρυσμένος κι' αυτός, με τη βεβαιότητα ότι σε λίγο δεν θά την είχε πια...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— 'Ηταν άδύνατο ν' άρνηθούν. Θέλοντας και μή, ο συγγραφέας κι' η άγαπημένη του κάτσανε στό τραπέζακι του κινηματογραφιστή. Στό ίδιο τραπέζακι, άπέναντι, τους κυτάξε χλωμός, πελαγωμένος, ο 'Αγγελίδης...

— Νά σάς συστήσω όσους δεν ξέρετε... είνε εύθυμο ο Σπίνος. 'Ο κύριος Προδρομίδης, όπερατέρ, ο κύριος Σταυρίδης, μακιγιέρ, ο κύριος Σπανόπουλος, μηχανικός του ήχου... Τό συγγραφέα και σκηνοθέτη μας Κώστα Νικηφόρο και τό ζέν - πρεμιέ μας Νικό 'Αγγελίδη, έλπίζω πως τους ξέρετε...

Χλωμή, η Λίζα προσπαθούσε νά χαμογελάσει. 'Ο Βενέτης δίπλα της έστεκε άδιάφορος, ψυχρός...

— Γιατί φύγετε έτσι, σά νά σάς κυνηγάγανε, τό πρωί;... τους ρώτησε ο Νικηφόρος, με μισόκλειστα τά πονηρά ματάκια του.

— Είμαστε βιαστικοί... του απάντησε η Λίζα.

— Ναί, είχατε νά ρίξετε τό ρύζι!... έκανε με καμική σοδαρότητα ο παραδοξολόγος συγγραφέας.

— Ένα γενικό γέλιο έξασπασε.

— 'Ελα, φέρε μας άλλα δυό ποτήρια, κυρ - Πέτρο... φώναξε ο Σπίνος. Και μεζέδες...

— 'Αμέσως!...

— Όλα τά μάτια ήτανε καρφωμένα άπάνω στό ζευγάρι πουχε φτάσει.

— Τί γίνεται, λοιπόν, τόσοσν καιρός;... ξανάπε ο Νικηφόρος. Είχατε πάει κανένα ταξιδάκι ως τη σεληνή;...

— Ξεκουραζόμαστε... του απάντησε βιασμένα ο Βενέτης. 'Εσείς όμως, τί γυρίζετε;...

Σήκωσε τους ώμους του ο σκηνοθέτης συγγραφέας:

— Μιά σαχλαμάρα έρωτικού περιεχομένου!... άποκριθηκε.

— 'Α, ώστε το όμολογείς πως είνε σαχλαμάρα;... άγρίανε καμικά ο Σπίνος.

— 'Αλλά;... μήπως, κι' αν δεν τό όμολογήσω, θά πιά νάναι η αλήθεια;...

— Πάς νά μάς πάρης δλους στό λαιμό σου... Καί ιδιαίτέρως έμένα...

— Ναί, θά σε καταστρέψω... έκανε ειρωνικά ο Νικηφόρος. Θά σε κάνω νά χάσης τη μιά κι' έξηντα που νά δοξέψης τελικά για τό γύρισμα της ταινίας...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

κο;... ρώτησε το νέο ζέν - πρεμιέ ο Νικηφόρος.

— Τρεις μήνες φυλάκι, που τις εξαγοράσα τρία εκατομμύρια...
— Μπα; Έκανε ο Βενέτης. Και γιατί;
— Τουσάσκα το κεφάλι μ' ένα ποτήρι μέσ' στο «Σμαρτ»...

Χωρίς να φαίνεται, με τα μάτια της χαμηλωμένα, η Λίζα παρακολουθούσε απλώς, συγκινημένη, τη συζήτηση... «Ωστε, ο Μαρόγγου είχε αναφάσει ξύλο από τον 'Αγγελίδη;... 'Ο φλογερός ιππότης της εξακολουθούσε να την υπερασπίζεται με τον ίδιο, όπως πάντα, φανατισμό;...»

— Δεν θα βάλω, άραγε, μυαλό, τώρα;... είπε με σφισμένα δόντια ο Βενέτης.

— Έχει συνέλθει λιγάκι, βέβαια... απάντησε ο Νικηφόρος. Μά, τώρα είναι φοβερός. 'Αμα ξεβαρρέψη, θ' άρχισα τα ίδια...

— 'Ωσπου να του σπάση πάλι κανέναν άλλος το κεφάλι!... συμπλήρωσε ο Βενέτης...

Μείναν άρκετά στην βεραντούλα του κυρ - Πέτρου. 'Εκεί, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, οι άνθρωποι του κινηματογράφου σηκώθηκαν να φύγουν. 'Η Λίζα κι ο 'Αγγελίδης διασταυρώσανε τις κατιές τους από δυο σπαθιά πυρωμένα στη φλόγα του έρωτα...

— Φεύγετε;... ρώτησε ο Βενέτης το Νικηφόρο.

— Ναί, ωραία είν' η παρέα σας, αλλά ξεχαστήκαμε... Κι' αύριο, πρωί - πρωί, έχουμε γυρίσματα...

— Πάλι εδώ;...
— 'Α, όχι... 'Εδώ, ήταν μόνο μια σκηνούλα, στο εκκλησάκι... Αύριο έχουμε να κτεβούμε στο Φάληρο... Καληνύχτα, λοιπόν...

— Καληνύχτα σας...

'Η πολυδούρη συντροφιά βγήκε από το μαγαζάκι, μαζί της βγήκαν ο Βενέτης κι η Λίζα, κι ακολουθώντας, τσακισμένοι στις υποκλίσεις, ο κυρ - Πέτρος, κρατώντας στα χέρια του τα λεφτά ενός άρκετα στρογγυλού λογαριασμού, που τον είχε πληρώσει με άφυσική γεννασιά ο Σπίνος, ίσως για να διαφύγει το Νικηφόρο... 'Ολοι οι άνθρωποι του κινηματογράφου μπήκαν σε ένα καμión, που περίμενε, εύθυμο, χαρούμενο, πολυθρόνη σ' ένα δεύτερο καμión είχανε τοποθετηθεί τα σύνεργα του γυρίσματος - μηχανές λήψας, τράβελινγκ. Τα δυο αυτοκίνητα βάλανε μπρός.

— Γεια σας!... Καληνύχτα!... φώναξαν ο Σπίνος, ο Νικηφόρος, ο Προδρομίδης, οι ήθοποι, κουνώντας τα χέρια τους.

'Ο 'Αγγελίδης δεν έβγαλε μιλά. Πνιγμένος μέσ' στο σκοτάδι, προσπαθούσε να ξεχωρίσει τη Λίζα, πούμενε πίσω...
— Γεια σας!... απάντησε ο Βενέτης.
— Στο καλό!... πνίγηκε κι η φωνή της Λίζας, γεμάτη συγκίνηση.

Τ' αυτοκίνητα ξεκίνησαν, γεμάτα εύθυμο θόρυβο, γέλια, τραγούδια... Σιγά - σιγά, χαθήκανε στο βάθος του δημόσιου δρόμου... προς το μέρος της 'Αθήνας. 'Η Λίζα κυττούσε, κυττούσε άπληστα εκεί που το σκοτάδι είχε πέσει πάνω τους, σαν μαύρη αύλα... Κι' ήταν η πρώτη φορά, ύστερ' από τόσες μέρες τώρα, που βρισκε άνοπτο, φορο το ότι αυτή είχε μείνει πίσω, μέσ' στον ήσυχο δρόμο, στην έρημιά του κοιμισμένου χωριού, ενώ η μικρή ψυχή της, ξετρελλασμένη πάλι από το δυνατό μαστίγωμα του έρωτα, είχε άθελά της ακολουθήσει τρέχοντας τα δυο αυτοκίνητα, στο δρόμο του γυρισμού προς την 'Αθήνα, προς τα δνείρα του θεάτρου, της έπιτυχίας...

— Καλά παιδιά!... άκούστηκε δίπλα, εύχαριστημένη η φωνή του κυρ - Πέτρου. Κεφάλια, ανοιχτόκαρδα...

— 'Ετσι είναι όλοι οι καλλιτέχνες... απάντησε άφρημένα ο Βενέτης.

— Και ποτέ θα καμαρώσουμε και το χωριό μας στο πάλι;...

— Σε λίγον καιρό, άμα παιχτή η ταινία...

'Ο κυρ - Πέτρος, πολύ εύχαριστημένος, μπήκε στην ταξέρια του. 'Ο Βενέτης πέρασε το χέρι του κάτω από το μπράτσο της Λίζας:

— Τι λές;... Πάμε κι' έμεϊς να κοιμηθούμε;...

— Πάμε... του απάντησε.

Καθώς την κρατούσε, ένοιωσε το κορμάκι της να τρεμουλιάζει. Κι' όμως, δεν έκανε κρύο...

Λίγ'

Μέσ' στο μικρό χωριάτικο δωμάτιό, η ατμόσφαιρα ήταν άποψη βαρεία. Για πολλή ώρα, κι' ο Βενέτης κι η Λίζα μέινανε σιωπηλοί. Είχανε τόσα να πούνε, τόσα ν' άκούσουν, κι' όμως δεν λέγανε τίποτα... Μέσ' στο μισοσκοτάδι, με τη χαμηλωμένη μικρή λαμπρίδα του πετρελαίου, οι άναπνοές τους άκούγονταν μονάχα...

Ξαφνικά, άκουστήκανε σιγαυή, συγκρατημένοι, οι λυγμοί της Λίζας. 'Αναστατωμένος, ο Βενέτης πετάχτηκε όρθος:

— Κλαίς;... της φώναξε, σχεδόν άγρια.

— 'Εκείνη δεν του απάντησε. Τότε αυτός της έπιασε το χέρι και της τσάφισε δυνατά.

— Πάμε!... της είπε βραχνά. Δεν υποφέρω να κλαίς...

— Δεν κλαίω... του απάντησε, προσπαθώντας να πνίξει τους λυγμούς της.

— 'Επί τέλους, αν θές, αύριο γυρίζουμε στην 'Αθήνα!... Κι' έτσι πρέπει να γυρίσουμε στην 'Αθήνα...

— 'Οχι!... 'Οχι!... Με παρεξηγείς, 'Αλκη... Δεν θέλω να γυρίσουμε... Δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα στην 'Αθήνα!...

Της άφησε το χέρι της. Για λίγο πάλι, η σιωπή βάρουσε πάνω τους. 'Υστερα, άκούστηκε σιγαυή η φωνή του Βενέτη:

— Σούκανα μεγάλο κακό, μικρή μου Λίζα... Είμαι ένας έγκληματικός έγωιστής... Δεν σκέφτηκα ποτέ το δράμα σου...

— 'Οχι, 'Αλκη... διαμαρτυρήθηκε με δύναμη εκείνη. Σ' όρκίζομαι ότι δεν έχεις δική σου... 'Ισως άποψη, όλος αυτός ο κόσμος να μ' έκανε να νοσταλγώσω λίγο την 'Αθήνα, το θέατρο, την έπιτυχία που μούχες έξασφαλίσει εσύ... 'Ηταν έντυπωση της στιγμής όμως, και πέρασε...

— Μή λες ψέμματα, Λίζα... της απάντησε με μια μελαγχολική βεβαιότητα. Δεν είναι έντυπωση της στιγμής, και δεν πέρασε... 'Η ζωή σου είναι η 'Αθήνα, κι' όχι το χωριό...

Ξετρελλασμένη, θέλησε ν' αντίδραση σ' αυτή τη φοβερή αλήθεια, που της την έλεγε ο Βενέτης τόσο απλά:

— 'Εχεις λάθος!... 'Εδώ είμαι τόσο όμορφα, τόσο ήσυχα... Νοιώθω την πραγματική εύτυχία με τσιλιγί απαλά...

— 'Η εύτυχία για σένα, μικρή μου Λίζα, δεν είναι η ήσυχία' είναι ο πυρετός, είναι για τους κουρασμένους οργανισμούς, για τις βαρεστημένες ψυχές, που χτάνε ξεκούρασι ύστερ' από τις πολλές τρικυμίες της ζωής... 'Εσύ, καυμενούλα, ακόμα δεν ξεήσες... Πώς να ξεκουραστής;... Τι να ξεκουράσεις; 'Η μικρή, η τόσο νεανική ψυχούλα σου, ζητάει να κουραστή... Κι' εγώ την έχω καταδικάσει στον άργό θάνατο της ξεκούρασης που δεν της χρειάζεται εδώ πέρα, δίπλα μου...

— Μά, τ' είν' αυτά που λές;...

— 'Η απλή αλήθεια... 'Εννοία σου όμως, αύριο θα φύγουμε... Στο υπόσχομαι... Δεν υπάρχει λόγος να συνεχιστή το μαρτύριό σου... Είν' άσκοπο, κι' άνωφελο δεν όφελει ούτε καν έμένα...

Με άναφυλλήτα έπεσε στην άγκαλιά του. Γαντζώθηκε πάνω του, σαν πληγωμένο πουλί, στραβωμένο μέσ' στην καταιγίδα:

— 'Αλκη... Μή μ' άφινής!... Σώσε με!... 'Απαλά της χάιδεψε τα μαλλιά:

— Να σε σώσω;... 'Από τί;... Ποιός σε άπειλεί;... 'Η καρδιά σου η ίδια...

— Δεν θέλω να πονέσεις... Μου είν' άνοπτοφορ να σε νοιώσω δυστυχισμένη...

— Το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ... 'Η άγάπη μου αυτή θα με κάνει να υποφέρω ακόμα και τόν πόνο του χωρισμού σου, άρκει μόνο νάσαι εύτυχισμένη... Θάσαι όμως;...

— 'Η απάντησι ανάβλυσε άυθόρμητη από τα βάθη της καρδιάς της: «Ναί, θάμαι!... Γιατί τόν λατρεύω!... Μόνο στο πλευρό του νοιώθω την εύτυχία...». Μπόρεσε όμως με μια προσπάθεια υπεράνθρωπη να την πνίξει αυτή την απάντησι πίσω από τα χείλια της, για να μην τόν ποτίση με το πιδό πικρό φάρμάκι, τόν άνθρωπο αυτόν που περίμενε άφραπτα από το στόμα της την καταιγίδα του...

— Δεν θάμαι παρά μόνο κοντά σου εύτυχισμένη... του άποκρίθηκε σιγά.

Ρούφηξε το ψέμμα της με ήδονή, κλείνοντας τα μάτια... 'Ας ήξερε πώς ήτανε ψέμμα. Το άκουσμά του τόν έκανε να νοιώθει καινούργια ζωή...

Μείνανε για πολλή ώρα σιωπηλοί, μέσ' στο μισοσκοτάδι της καμαρούλης. 'Υστερα, άκούστηκε η φωνή του Βενέτη, σιγαυή, λυπημένη:

— Εύτυχισμένη θάσαι μόνο κοντά σ' έκεϊνον, Λίζα... 'Η, τουλάχιστον, έτσι νομίζεις... Κι' είναι φυσικό: Τα νεϊτά σου έχουν άδερφότητα με τα δικά του νεϊτά... Τι θέλουν τα δικά μου τα θλιβερά γηρατειά άνάμεσα σας;...

Της φάνηκε τερατώδης αυτή η ταπεινώσι του... Άυθόρμητα τούσφιξε τα χέρια με δύναμη, και τού φώναξε:

— Δεν είσαι σύ που μπήκες άνάμεσά μας' είν' αυτός, που μπήκε άνάμεσα σε σένα και σε μένα!...

— Δηλαδή, θες να πής ότι αυτός προσπάθησε να σε κερδίη, χωρίς τη θέλησή σου, Λίζα;... τη ρώτησε, κυττάζοντας την μ' έπιμονή στα μάτια.

— 'Αναστατωμένη, πελαγωμένη, βιάστηκε ν' απαντήσει:

— 'Οχι... Θέ μου! Δεν ξέρω τί λέω... Με άναστατώνει όμως η ιδέα ότι θεωρείς τόν εαυτό σου παρείσακτο στη ζωή μου, στην καρδιά μου, εσύ, πούσαςες τη ζωή μου, πούκανες την καρδιά μου να χτυπήση...

— Δεν έχουνε καμιά σημασία ό' αυτά, μικρή μου Λίζα... της είπε με θλιμμένο χαμόγελο. Σε δένει μαζί μου η εύγνωμοσύνη' δεν έχει καμιά σημασία αυτό, κι' ούτε ό έρωτάς σου χροστιέται σε μένα, που άς πούμε ότι έκανα κάτι για την πρόδοό σου... 'Η εύγνωμοσύνη είναι αίσθημα που πηγάζει από τη λογική' ό έρωτας άναβλύζει πηγαιός από την καρδιά... Χάρισε την εύγνωμοσύνη σου σε μένα, και την καρδιά σου σε κείνον που την έκανε να χτυπήση...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: 'Η συνέχεια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:

«Θ ε α τ ρ ί ν ο ν Κ. 16», Βραχάτι: 'Η τύχη των ήθοποιών στον τόπο μας δεν είναι πολύ ανθρώπινη... Δεν έχω το θάρρος να σας προτρέψω να πάρετε το «δύοδατο» όρμον της τέχνης... Μί μ ν Σ ά ν τ ρ η ν, Τρίπολι: Σας επιτρέπω με όλη την καρδιά μου να χρησιμοποιήσετε το «'Αγαπημένο μου, χρόνια πολλά...», ή και όποιοδήποτε άλλο τραγούδι μου. Θα το ζητήσετε από τόν μουσικόν όικον Γρ. Κωνσταντινίδου, στοά 'Αρσάκειου 4, Δυστυχώς, εγώ δεν τό έχω. Τ. Ι. Μ., Κόρινθος: Διάβασα τη μακρά σας έκμυστήρευσι. 'Αν βρώ καιρό, θα σας άπαντήσω έντελώς κατ' εξαίρεσιν, με ιδιαίτερο γράμμα μου. Κ ο υ λ α Μ.: Γράφετε συμπληρικά. 'Ελπίζω όμως όσα μου γράφετε να είναι μόνο φανταστικά γιατί, αλλιώς όν είνε πραγματικά. Λ ί ζ α Β ε ν έ τ η, Πειραιά: Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια' κακώς όμως έμείνατε άδιάβαστη στα φυσικά για να μου γράψετε... Το «Κορίτσι μέσ' στη Βροχή» να τό διαβάσετε, αλλά όχι τις άρες των μαθημάτων... Τόν αριθμό του τηλεφώνου μου, όντι να σας τό γράψω υπό μορφήν εξισώσεως, προτιμώ να τόν βρήτε στον πρώτο τηλεφωνικό κατάλογο που θ' άνοιξετε... Πα υ λ ο ν Κ ό κ κ α λ η ν, Ξέρμερον 'Ακρηνάσις: Εύχαριστώ για τα εύγενικά σας λόγια. Θεατρικά έργα, ή νοήματα επιθεωρήσαν, μπορείτε να ζητήσετε από την 'Εταιρία Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, Ναυαρίνου 2, Μ α ρ ί α ν Κ ω σ τ ή (Καλλιφόρνια), Π ύ ρ ρ ο ν (Παρίσι), Ν. Μελ. (Λωζάννη), Α l i c e S t e i l i s (Άλεξάνδρεια), 'Α σ θ ε ν ε ί ς Π α ρ α σ κ ε υ ο π ο υ λ ε ί ο υ, Β. Σιωνην, Β. Σ ε ι τ α ν ί δ η ν (Θεσσαλονίκη), Μ α ρ ί α Γ κ α π η (Θεσσαλονίκη), Μ α ρ ί α Μ π ό ν η (Πάτρας), Λ ό π η Π α π α θ α ν α σ ί ο υ (Σαλαμίνα), Κ. Φ ε ρ τ ά κ η ν (Σ.Τ.Γ. 909), Ν. 'Α μ μ α ν ί τ η ν, Λ. Φ. (Π. Φάληρο), Σ. Κ η λ ι μ α ν τ ζ ο ν, Γ. Μ α τ α ρ ά γ κ α ν, 'Α ν τ α, ζ ε υ γ ο ς Π ά ρ μ ε ν (Θεσσαλονίκη), Ι. Κ α ρ α μ π ι ν η ν (Σ.Τ.Γ. 915), κλπ, κλπ. Πήρα τις εύγενικές σας εύχές, και σας εύχομαι και γώ σ όλους όσους με θυμηθήκατε - και που δεν υπάρχει τρόπος να σας περιλάβω όλους εδώ... Χρόνια πολλά κι' εύτυχισμένο το 1950... Πα ο λ α ν (Λός 'Αντζελες), Μ α ν ό ν Κ ρ ε μ έ ζ η (Λονδίνον), Λ ί ν τ υ Μ ό ρ φ υ (Κολούμπια), Γ ι ά ν ν η ν Ν ι χ ο γ ι α ν ν ό π ο υ λ ο ν (Παρίσι), Κ ι κ ή ν Χ α ν τ ζ ά κ ο υ (Σπάρτη). Σας εύχαριστώ για τις εύγενικές εύχές σας για τόν καινούργιο χρόνο. Στρατιώτην Μ η τ σ ό π ο υ λ ο ν Δ η μ ή τ ρ ι ο ν (Σ.Τ.Γ. 919β). Τα γεμάτα ένθουσιασμό λόγια σας για το «Θησαυρό» και το μυθιστόρημά μου «'Ενα κορίτσι μέσ' στη Βροχή» με γέμισαν χαρά και περηφάνεια... Σας εύχομαι κι' εγώ εύτυχισμένο τόν καινούργιο χρόνο.

Χ. Κ. Χ.

Η στορ - ατομική βόμβα του 1949

Τόν ίδιο αυτό τρόπο του λανσάρισματος, που άποδείχθηκε τόσο άποτελεσματικός, τόν μιμούνται τώρα και τα Ιταλικά κινηματογραφικά στούντιο, που μας παρουσιάζουν την τελευταία αποκάλυψη του Ιταλικού κινηματογράφου, τη νεαρά και «τρομερά» όμορφη ήθοποιό Συλβάνα Μάγκανο ή, αν προτιμάτε, την Ιταλική «ατομική βόμβα του 1949»!

— 'Αν οι 'Αμερικανοί και τώρα τελευταία οι Ρώσοι έχουν την άψυχη ατομική βόμβα παραγωγής 1949, που είνε έξ' ίσου... καταστροφική με την πρώτη! γράφουν έν χορμό όλες οι Ιταλικές εφημερίδες και τα περιοδικά.

Είχαμε την τύχη να βρεθούμε στη Ρώμη, πριν λίγο καιρό, κι' εκεί να συναντήσουμε την περίφημη αυτή «Ιταλική ατομική βόμβα του 1949». Της άξίζει ό τίτλος αυτός; 'Αναμφισβήτητο. 'Η Συλβάνα Μάγκανο είνε τόσο όμορφη, έχει τόσο αρμονικό σώμα, είνε τόσο προκλητική χωρίς να τό θέλη, ώστε, κατά την ταπεινή μας γνώμη, όσους έπαίνοους κι' αν της άφιερώνη ό Ιταλικός τύπος, μα την αλήθεια, της άξίζει.

'Η όμορφη Συλβάνα γεννήθηκε στη Ρώμη τόν Αύγουστο του 1930 από μητέρα Άγγλιδα και πατέρα Σικελό. Μετά τις γυμνασιακές και πανεπιστημιακές σπουδές της, άφιέρωθηκε στο σπορ και ιδιαίτερα στο κολύμπι. Για χρονικό διάστημα έπτά ολόκληρων έτών μελέτησε χορό στη σχολή της Ρωσσίας Τζία Ρουσκάγια και γι' αυτό ίσως έχει τόση άρμονία κινήσεων και τόση γοητεία στο σώμα. Το 1946 έλαβε μέρος στα Καλλιστεία της Ιταλικής πρωτεύουσας και ξεράλεψη καμψηφεί Μις Ρώμη. Το άναπάντεγο αυτό γεγονός ήρθε ν' άνατρέψη τα σχέδια της και να γίνη άφορμή ν' αλλάξη έντελώς η πορεία της ζωής της. Κι' αυτό γιατί, άμέσως μετά την έκλογή της ως Μις Ρώμης, ό κινηματογραφικός σκηνοθέτης Μάριο Κάστα της πρόσφερε ένα μικρό ρόλο στο μουσικό φίλμ «'Ελιξίριον του έρωτος».

Μετά από τόν πρώτο αυτό κινηματογραφικό ρόλο της, δεν παρουσιάστηκε κανένας άλλος κι' έτσι η Συλβάνα μεταπήδησε στις τάξεις τών μακενών και προσελήφθη από ένα μεγάλο οικόμωδος της Ρώμης, όπου έμεινε ως το Μάιο του 1948. 'Ως μακενών τη γνώρισε ό παραγωγός ταινιών Λουίτζι ντε Λαουρεντίς που, άθαιμώθηκε τόσο από την καλλονή της, ώστε άμέσως την έφερε στα στούντιο της Λούξ - φίλμ στα περίχωρα της Ρώμης και της έδωσε το ρόλο της πρωταγωνίστριας στο δραματικό και ρεαλιστικό φίλμ «Πόθοι στους βάλτους» (Πικρό μύζι), που, όταν τελείωσε και προέβληθη έφέτος στο διεθνές κινηματογραφικό Φεστιβάλ τών Καννών, πήρε παμψηφεί το πρώτο βραβείο.

'Αν πιστέψουμε τώρα τις κακές γλώσσες, ό ντε Λαουρεντίς δεν ήταν ένας άπλως θαυμαστής της ώραιας Συλβάνας. 'Ηταν κάτι περισσότερο, ήταν τρελλός, παράφορα έρωτευμένος μαζί της. 'Αυτοπρόκρινε όμως αυτή στον έρωτά του - ποιά νέα ήθοποιός δεν θ' άνταποκρινόταν στον έρωτα ενός διάσημου σκηνοθέτη; — και γι' ένα διάστημα έζησαν μαζί, όπως ζούν όλοι οι έρωτευμένοι άνθρωποι. Τόν Λαου-

ρεντίς όμως τόν έτρωε ό φόβος και η ζήλια μήπως τού την «ξεμαλίσουν». Έδώ και λίγους μήνες, λοιπόν, την παντρεύτηκε και ήσυχασε. 'Αραγε ήσυχασε; Μάλλον όχι. 'Ο φόβος μήπως μία μέρα τη χάση, ύπάρχει πάντοτε. Και καθώς φαίνεται όχι άδικώς. 'Η Συλβάνα είνε μία πολύ όμορφη γυναίκα και οι πειρασμοί που την περιτριγυρίζουν πάρα πολλοί. Και για να έχη ό ντε Λαουρεντίς «το γαϊδαρό του δεμένου» — όπως λέει η παροιμία — φροντίζει ώστε να μην άπομακρύνεται ποτέ από την «έκρηκτική» σύζυγό του... «Δύο προφυλάξεις άξίζουν καλλίτερα από μία...», λένε οι Γάλλοι.

'Η πραγματικά σαγηνευτική όμορφιά της Συλβάνας Μάγκανο της χάρισε κι' όλας εξαιρετικές δημοτικότητες, ενώ η ταινία της «Πόθοι στους βάλτους» γνωρίζει παντού όπου προβάλλεται καταπληκτική έπιτυχία. Οι συμπatriώτες της 'Ιταλói περιμένουν τώρα με πραγματική άνυπομονήσι τη δεύτερη μεγάλη ταινία της που λεγεται «'Ο Λύκος της Σύνταξης». Δίπλα στη Συλβάνα συμπρωταγωνιστούν ό 'Αμεντέο Νασάρι, ό Βιττόριο Γκάσμαν — που παίζει και στους «Πόθους» — και ό Γάλλος Ζακ Σερνάς. Παραγωγός ό σύζυγος της Συλβάνας — ποιός άλλος μπορούσε να ήταν; — και σκηνοθέτης ό Ντουίλιο Κολέττι.

'Η Συλβάνα έχει καστανά μαλλιά και μαύρα δελουδινά μάτια. Το ύψος της φτάνει το 1,70.

Με λίγα λόγια είναι μία πραγματική «ατομική βόμβα» που όσοι τη βλέπουν δεν βρίσκουν τα κατάλληλα λόγια για να έκφράσουν τόν άνεπιφύλακτο θαυμασμό τους.

Περίττο να προσέσουμε ότι αυτή τη στιγμή η φήμη της Συλβάνας έχει ξεπεράσει τα σύνορα της 'Ιταλίας και έχει φτάσει στο Νέο Κόσμο. Διαιδείται κι' όλας ότι τρεις μεγάλες γνωστές κινηματογραφικές όίρμες τού Χόλλυγουντ της έκαναν προτάσεις εξαιρετικά εύνοϊκές για να πάη εκεί. Θα πάη ή θα προτιμήση τόν ευρωπαϊκό κινηματογράφο; 'Αν κούνησε από την περ'ίττασι της 'Αλνίνα Βάλλι, που κατ' γενική όμολογία θεωρείται ότι πέτυχε στο Χόλλυγουντ, και η όμορφη Συλβάνα άργά ή γρήγορα θ' άκολουθήση τόν ίδιο δρόμο. Τα δολάρια, βλέπετε, που προσφέρουν τόσο γενναίωδωρα οι 'Αμερικανοί «προτυούστερ», δεν μπορούν ν' άφίσουν άσυγκίνητο κανένα και καμιά...

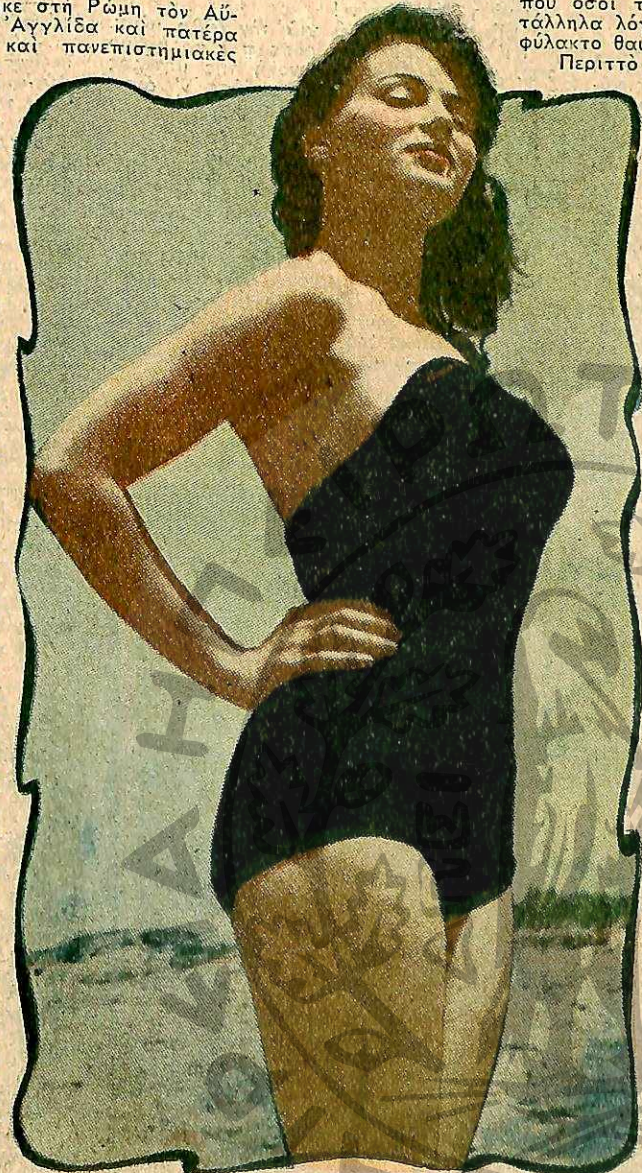
Π. ΕΡΒΙΕ

Κινηματογραφικές πεννιές

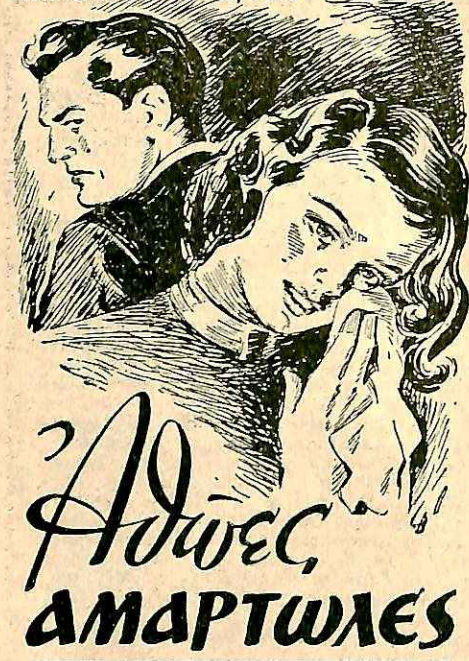
★ Το συμβόλαιο που η Σελίλ 'Ωμπρύ υπέγραψε με τη «Φοξ», δεν της επιτρέπει να παντρευτεί χωρίς τη συγκατάθεσι τών διευθυντών της 'Εταιρίας. Το συμβόλαιο όρίζει επίσης ότι η 'Εταιρία έχει δικαίωμα να έλέγχη την ιδιωτική της ζωή.

★ 'Η Λίλιαν Χάρβεϋ ή περίφημη άγγλική κατ'αγωγή ήθοποιός, που πρωταγωνίστησε άλλοτε σε πολλά έργα στη Γερμανία και τις 'Ηνωμένες Πολιτείες ζήτησε από τόν κομμάρς της άποζημίωσι 500.000 δολαρίων, γιατί, όπως ισχυρίζεται, της έκαψε τα μαλλιά με την περμανάντ.

★ 'Η 'Αλίντ Βάλλ, πρωταγωνιστεί μαζί με τόν Γκρέγκορ Πέκ και τόν Σαλ Λάτον στο έργο «'Η ύπνθεσις Παρανών», που η ύπόθεσις του ξετυλίγεται τόν 19ον αιώνα. Το γυρίσμα της ταινίας, που θεωρείται σαν μία από τις καλύτερες δημιουργίες της άμερικανικής κινηματογραφικής παραγωγής, σποίχισε στον γνωστό παραγωγό Σέλτνικ 2 εκατομμύρια δολάρια.

Η Συλβάνα Μάγκανο

Αδώς, Αμαρτωλές

Έρωτική τραγωδία

Ακουμπισμένη στο παράθυρό της, η Άννα όνειροπολούσε. Και η σκέψη της γύριζε πάντα στο ίδιο θέμα που απασχολεί όλα τα κορίτσια, σ' αυτή την τρυφερή κι επικίνδυνη ηλικία των δέκα εννιά χρόνων. Ποιος βάταν τάχα ο άντρας που θα μιλούσε στην καρδιά της; Και τότε θαρχόταν;

Τόν έβλεπε πάντα στις όνειροπολήσεις της, σαν όπασσία. Ναι, θα ήταν έτσι όπως τόν φανταζόταν. Νέος, συμπαθητικός, ευγενικός, γλυκομίλητος, γεμάτος καλωσύνη. Θα του χάριζε την καρδιά της, κι ύστερα θαρχόταν μια ολόκληρη ευτυχισμένη ζωή για τους δύο τους.

Στο βάθος του δρόμου φάνηκε ο πατέρας της. Η Άννα πρόφτασε και μπήκε στο δωμάτιο, κλείνοντας το παράθυρο. Ο πατέρας της ήταν πολύ αυστηρός, άνθρωπος του παλιού καιρού. Μια - δυο φορές πηλ την είχε δη στο παράθυρο, της είχε μιλήσει πολύ άγρια.

Δεν θέλω να σε ξαναϊδώ στο παράθυρο! της είπε.

Τόν αγαπούσε τόν πατέρα της, τόν σεβόταν, μα και τόν φοβόταν μαζί. Ήταν καλός, κατά βάθος, αλλά είχε αναθρέψει την κόρη του — που ήταν μοναχοκόρη — με τις παλιές αντιλήψεις. Ούτε φιλένδες, ούτε παρές, ούτε έκδρομες με ξένες συντροφίες. Ζωή αυστηρή και περιορισμένη. Όμως όλα αυτά δεν έμποδισαν να γίνει το αναπόφευκτο.

Κάποια μέρα φάνηκε εκείνος. Και ήταν έτσι όπως τόν είχε φαντασθεί. Περνούσε από το δρόμο της. Την είδε στο παράθυρο. Τά βλέμματά τους συναντήθηκαν και συνεννοήθηκαν. Εκείνος ξαναπέρασε το άλλο απόγευμα, και περνούσε κάθε μέρα, από τότε. Ένα απόγευμα της πέταξε ένα σημειωματάκι, καθώς περνούσε. Με λαχτάρα τόν πήρε εκείνη και διάβασε:

«Δεσποινίς,

Κάτι μου λέει μέσα μου πως δεν σάς είμαι αδιάφορος. Έγώ σάς αγαπώ. Θάθελα πολύ να σάς μιλήσω. Θα σάς περιμένω αύριο τόν πρωί στις έντεκα στο κέντρο τού Πάρκου. — Μ.»

Τή νύχτα δεν μπόρεσε να κοιμηθί. Νά πάη, ή όχι; «Δεν θα πάω» έλεγε ενώ στολιζόταν, γιά να γίνει όσο μπορούσε πιο όμορφη.

Δεν δυσκολεύτηκε να φύγει. Πάντα κατάρφανε να φύγει γιά λίγη ώρα, παρακαλώντας τή μητέρα της, που δεν μπορούσε να της αντισταθί. Καταλάβαινε κι εκείνη πως δεν ήταν δυνατόν να μένη ή κόρη της

κλειδωμένη στο σπίτι. Κι' αν τόν μάθαινε ο πατέρας της, πάντα θα υπήρχε μια δικαιολογία: Τήν έστειλε στα μαγαζιά να ψωνίση...

Στις έντεκα ήταν στο Πάρκο. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και παράξενα. Αισθανόταν πως κάτι μεγάλο έρχόταν στη ζωή της: Η αγάπη!

Εκείνος τήν περίμενε. Σηκώθηκε μόλις τήν είδε, τής χαμογέλασε και είπε:

— Είνε ή πιο γλυκεία μέρα της ζωής μου.

Δεν ξέρω αν έκανα καλά που ήρθα, είπε ή Άννα. Είστε ένας άγνωστος γιά μένα... Ούτε ξέρω ποιός είστε, ούτε ξέρετε ποιά είμαι.

Και όμως, απάντησε ο νέος, έχω τήν εντύπωση πως γνωρίζατε πολλά χρόνια. Κι' αν ρωτήσετε τήν καρδιά σας, θα σάς πηλ τόν ίδιο. Έτσι δεν είναι;

Η Άννα κοκκίνισε κι έσκυψε τόν κεφάλι.

Μίλησαν πολλήν ώρα. Εκείνος της είπε γιά τόν εαυτό του: Τόν έλεγαν Μίμη Α., ήταν νέος από καλή οικογένεια, πλούσιος. Τί να τά κάνει όμως τά πλούτη όταν τού έλειπε τόν πιο σπουδαίο που υπάρχει στη ζωή; Η αγάπη. Η αληθινή και μεγάλη αγάπη. Μα τώρα δεν τού λείπει πιά...

Τού είπε κι εκείνη τά δικά της. Γιά τόν αυστηρό πατέρα της, γιά τήν περιορισμένη ζωή της. Όχι, ποτέ δεν είχε αγαπήσει ως τότε...

Μία! έκανε σέ μια στιγμή τρομαγμένη κυττάζοντας τόν ρολογάκι της. Πρέπει να γυρίσω σπίτι!

Έδωσαν ραντεβού γιά τήν άλλη μέρα. Κι' ή ιστορία τραβούσε πιά τόν δρόμο της, με τήν άθωα συνοχή της μητέρας της Άννας, που δεν μπορούσε ν' αντισταθί.

Η Άννα ήταν πολύ έρωτευμένη. Αγαπούσε με όλη τή δύναμη τής ψυχής της. Και πίστευε στα λόγια τού Μίμη, που της έλεγε πως ήταν ή γυναίκα που πάντα περίμενε στη ζωή του.

Κάποτε της είπε να πάη στο σπίτι του. Ζούσε μόνος του, χωριστά από τήν οικογένειά του, γιατί ήθελε, λέει, νάχη ήσυχία. Η Άννα τρόμαξε σ' αυτή τήν πρόταση. Στο σπίτι του; Ποτέ!

Τότε δεν μ' αγαπάς! απάντησε εκείνος.

Σ' αγαπώ, Μίμη! Άλλά...

Εκείνος έπέμενε, της είπε τά συνηθισμένα, που λένε όλοι σ' αυτές τις περι-

ΔΙΑΔΥΜΑ ΤΙΓΡΑΚΙΑ

Η Παυλίνα, ή βασιλική τίγρης τού ζωολογικού κήπου τού Ουάϊντσίντ της Μ. Βρετανίας, έφερε στάν κόσμο δύο, χαριτωμένα δίδυμα, τόν Ουέντι και τήν Παμίλα. Παλόνι από τούς έπισκέπτες τού κήπου θα ήθελαν να πάρουν στην αγκαλιά τους και να χαϊδέψουν τά άσκα και άκίνδυνα μωρά. Τόν τρομερό όμως βλέμμα τής μητέρας τούς τούς κρατεί σέ αρκετή απόσταση από τόν κλουδί.

στάσεις. «Ότι δεν τού είχε εμπιστοσύνη, ότι δεν τόν αγαπούσε... Κι' επί τέλους, μια μέρα θα γινόταν γυναίκα του.

Μιά, δυο, τρεις φορές, κατάφερε τόν σκοπό του. Η Άννα έπληγε.

Κι' όταν έφυγε δεν ήταν πιά ή άθωα κι' αγνή κοπέλλα.

Η συνηθισμένη ιστορία...

Κι' ή συνηθισμένη ιστορία, είχε τή συνηθισμένη συνέχεια. Λίγον καιρό αργότερα, ο Μίμης άρχισε να βαρύνεται. Με διάφορες προφάσεις, ανέβαλλε τις συναντήσεις τους. Ός πού, μια μέρα, ή Άννα τού είπε κάτι που έπρεπε να τόν περιμένουν:

Έχω παιδί!

Ο Μίμης κιτρίνισε.

Είσαι βέβαιη; τή ρώτησε.

Ναι. Και είνε καιρός να γίνη αυτό που μούχεις υποσχεθί.

Τί, δηλαδή;

Μά τί άλλο; Να παντρευτούμε!

Αυτό δεν γίνεται! απάντησε εκείνος απότομα. Δεν έχω σκοπό να σκληρώσω τή ζωή μου.

Αυτό μου τόν λές τώρα! Τότε όμως...

Μην κυττάς τότε! Στάλεγα άπάνω στόν ένθουσιασμό μου. Δεν έχω αναλάβει καμμία επίσημη υποχρέωση! Κι' έξ άλλου θάχης καταλάβει πως έχω βαρεθί πιά αυτή τήν ιστορία!

Κι' έγώ τί θα γίνω;

Υπάρχει μια λύσις πρακτική κι' εύκολη. Θα σέ στείλω σ' ένα γνωστό μου γιατρό, κι' αυτός θ' αναλάβει να σέ απαλλάξη από τόν ενοχλητικό αυτό βάρος!

Ενοχλητικό βάρος λές τόν παιδί σου; φώναξε εκείνη τρέμοντας από αγανάκτησι.

Άσε τή φιλολογία τώρα, Άννα, είπε εκείνος και μ' ένοχλης περισσότερο. Αυτό θα γίνη. Και τά έξοδα δικά μου.

Επί πλέον θα σου δώσω και μια άποζημίωση, γιά ψυχική όδυν!

Ακουσέ με, Μίμη! είπε εκείνη ψύχραιμα κι' αποφασιστικά. Αυτό είνε τόν μόνο που δεν γίνεται!

Α! Έτσι! είπε ο Μίμης, με ήρωϊκό χαμόγελο. «Όστε πās να μ' εκδιώξεις, συνεννοημένη με τόν πατέρα σου! Αί, λοιπόν, αυτό βγάλο από τόν μυαλό σου! Κι' αν θές να σου πω και τ' άλλο, ποιός με βεβαιώνει ότι τόν παιδί είνε δικό μου; Μια γυναίκα που πάει στο σπίτι τού ενός, θα πάη και σ' άλλου. Όστε, άντε να τόν φορτώσης στον άλλον! Έμπρός! Δίνε του!... Επί τέλους, άς πρόσεχες!

Η Άννα έμεινε γιά λίγο με τά μάτια δρθάνοιχτα από τήν κατάπληξι. Τόσο πόστοςχος, ήταν λοιπόν;

Έλα πήγαινε! είπε ο Μίμης και τήν έσπορωξε πρós τήν πόρτα.

Σέ μια στιγμή ή Άννα είδε άπάνω στο τραπέζι ένα μυτερό χαρτοκόπη, από άτσάλι, που γυάλιζε. Χωρίς να καταλάβη τί έκανε, τόν άρπαξε και χτύπησε με δύναμη κατάστηθα τόν Μίμη.

Όχι! έκανε εκείνος και σωριάστηκε στο χαλί.

Τόν χτύπημα ήταν στην καρδιά.

Οι έφημερίδες έγραψαν τήν είδησι. Είχαν και τις φωτογραφίες των προσώπων τού δράματος: «Τόν θύμα. Η παρωμένη δολοφόνος». Η πρώτη έντύπωσι ήταν έτσι. Μέσα στη φυλακή που τή μετέφεραν, ή Άννα έμαθε τόν θάνατο τού πατέρα της. Τού είχε έρθει συγκοπή, μόλις πληροφορήθηκε τόν έγκλημα τής κόρης του. Αφάνταστη δυστυχία...

Σέ λίγον καιρό έγινε ή δίκη. Ναι, είχε πολλά ελαφρυντικά. Ο δικηγόρος της τήν πείραξισε με όλη τή δύναμη τής ψυχής του. Μα τόν έγκλημα είνε έγκλημα. Οι ένορκοι τή βρήκαν ένοχη. Και τόν δικαστήριο τής έβαλε έξη χρόνια φυλακή.

Μια μαυροφορεμένη ηλικιωμένη γυναίκα ήν περίμενε στην πόρτα τού δικαστηρίου. Ήταν ή μητέρα της. Ρίχτηκε στην αγκαλιά της με δάκρυα.

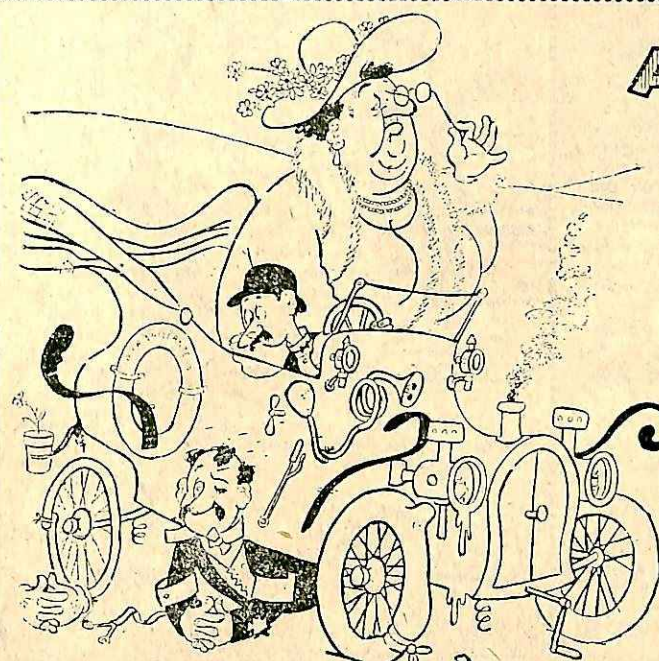
Σέ κατάστρεψα, μητέρα, της είπε με αναφύληξη. Εκλείσα τόν σπίτι μας. Συχώρεσέ με...

Οι χωροφύλακες τήν πήραν από τά χέρια και τήν έβαλαν στο μεγάλο κλειστό αυτοκίνητο. Και σέ λίγο, ή πόρτα τής φυλακής άνοιγε γιά να δεχθί μια νέα κατάδικη.

ΒΕΡΓΕΡΟΣ

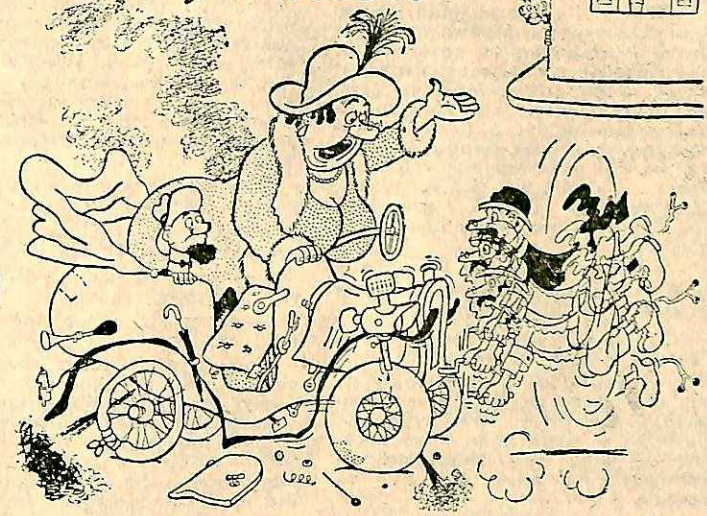
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

του DUBOUT

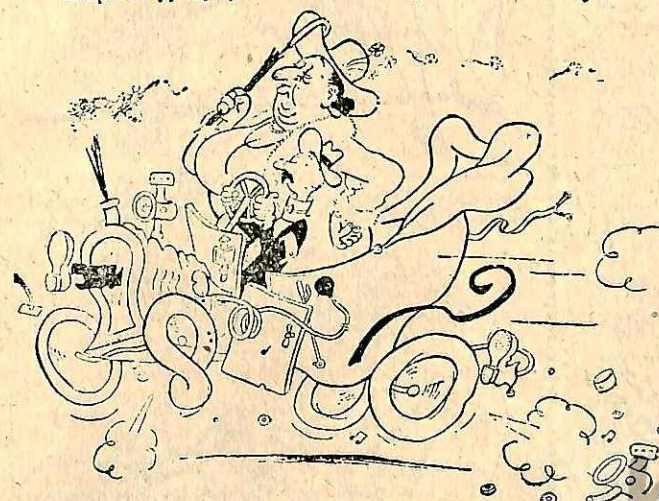

Είνοι ο Άνδρέας!

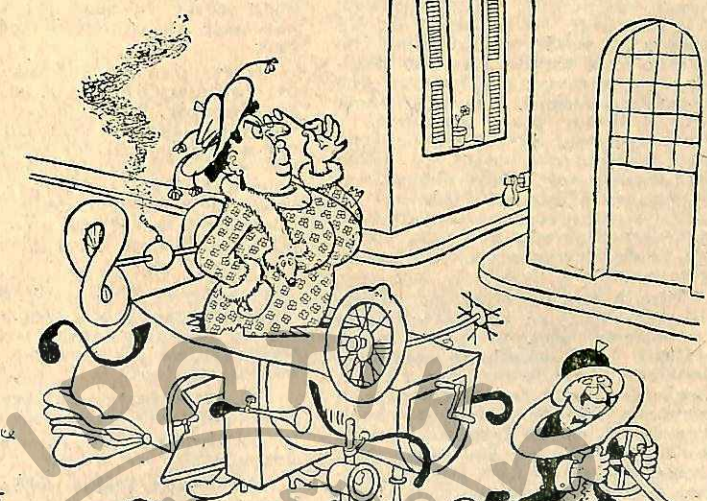
Πέρνα γρήγορα και κάνε πως δεν τον είδες!..

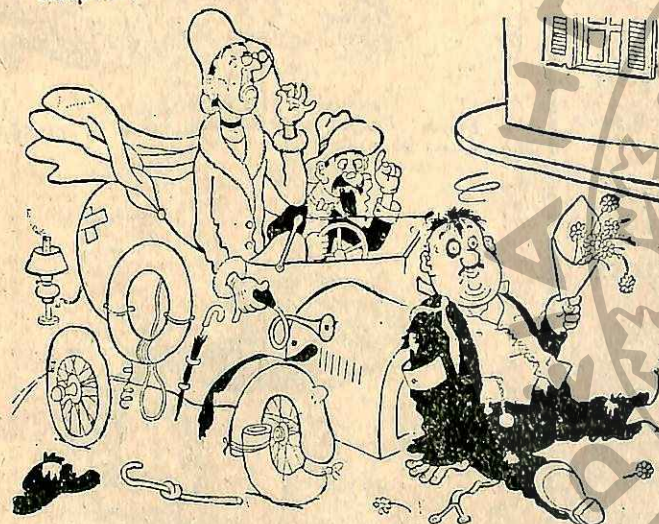
Πρέπει ν' αφήνεται ελεύθερη τή μανιβέλλα όταν κλωτσή!...

Δεν βλέπεις, Λιλίκα, πως πατάω «γκάζι» όσο παίρνει!

Είνοι ο μικρός τών Ντυράν... Μας πετάει μια μπανανόφλουδα κάθε φορά που περνάμε...

Μια και δεν πάθατε τίποτα, δεν σπρώχνετε λίγο γιά να πάρη μπρος ή μηχανή!...

Επιστροφή!...

ΑΠΟΜΗΝΕΥΜΑΤΑ ... αποτυχόντος Βουλευτού

(Μεταξύ σοβάρου και εὐδύμου)

Μιά και βγήκα όμως βουλευτής θέλησα να φανώ πώς κάτι ήμουν κι' εγώ. Κι' έπεσα στη δουλειά με τὰ μούτρα. Περιοδεύεις στα χωριά, διαδήματα στις άρχες για ζητήματα έκλογών, τρεχάματα εδώ, τρεχάματα εκεί, αλληλογραφία άτελείωτη και κουβέντες για τὸ ένα και τὸ άλλο ζήτημα. Καί στο σπίτι επισκέψεις, τσιγάρα, καφέδες και αίτηματα, που πολλές φορές ήταν απ' τὰ πιο άπίθανα. Τόσο δὲ είχε παραξευνηθεί ή μακαρίτισσα ή μάνα μου απ' τις άπασχολήσεις μου αυτές, ώστε μ' έρωτησε κάποτε:

— Μά, παιδί μου, που τὴ διάλεξες αὐτὴ τὴ δουλειά, να δουλεύεις για τὸς άλλους κι' αὐτοὶ να κάθονται;

Καί τὴς ἀπάντησα:

— Είμαι βουλευτής, τί θέλετε να κάμω;

— Αὐτὴ τὴ λέξι ἀκούω κι' εγώ και γι' αὐτὸ ἀπορώ. Ἀκούω ἐκεῖ δουλεῖα... δουλεύει!

Κι' ἐπρόφερε τὴ λέξι με περιφρόνησι, με ἀηδία.

— ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ, τὴν διώρθωσα, φωνάζοντας κάπως δυνατὰ στ' αὐτὴ τὴς, γιατί βαρύνει.

— Καλὰ, καὶ μὲν, μὴ φωνάζεις ἔτσι, δὲν εἰμαι καὶ θεόκουφ. Τί βουλευτής, τί βουλευτής! Τὸ ἴδιο πράγμα εἶναι.

Καί ἐγέλασε με φιλαρέσκεια για τὸ καλαμπούρι τὴς.

Νεόκοπος βουλευτής, με τὸ χρυσὸ κουμπὶ στο πέττο, πήγα ἕνα πρωὶ στὴ Λέσχη τοῦ κόμματος για νὰ... φωνίσω υποθέσεις ἐκλογικὰ πρὸς διεκπεραίωσιν. Ἦσαν ἐκεῖ κι' άλλοι βουλευτὲς καὶ ὁ καθένας μας δεχόταν ἐπιτροπὲς κι' άτομα. Εἶχα τὴν... τὴν τὴν δεχθῶ μιά μεγάλη ἐπιτροπὴ ἀπὸ μιά πόλι τοῦ ἐσωτερικοῦ. Με τὸ ὑπόμνημα στο χέρι καί με τὴν εὐκόλη εὐγλωττία τοῦ ἀνθρώπου που νοιώθει, ὅτι ἡ ὑπόθεσίς του δὲν ἔχει φόντο, άρχισε νὰ μιλά ὁ ἀρχηγὸς τὴς ἐπιτροπῆς, που, ὅπως ἔμαθα ἔπειτα, ἦταν ὁ δικολάβος τὴς περιφερείας. Εἶπε, εἶπε καί τί δὲν εἶπε... για νὰ με πείση, ὅτι «πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ ή δικαίη ἀξίωσίς τοῦ λαοῦ». Καί ποιά ἦταν ή ἀξίωσις αὐτή; Νά γίνῃ νόμος, που νὰ ἀναγνωρίζῃ ὡς... συνεταιροῦς στὰ μελισσοκομεία τοὺς... γεϊτόνες με τὴν δικαιολογία, ὅτι οἱ μέλισσες ἀπομυζοῦν τὸ χυμὸ τῶν λουλουδιῶν τῶν κήπων τοὺς για νὰ κάνουν τὸ μέλι!!

Μὲ τρόπο τὸς ἐξήγησα πὺς αὐτὰ δὲν γίνονται εὐκόλα, πὺς θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ μελετηθῇ τὸ ζήτημα ἀπὸ καμμιὰ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ καί πὺς απ' τὴ βουλὴ δὲν περνᾷ πάντως τέτοιος νόμος. Ὁ δικολάβος όμως ἦταν ἀμετάπειστος.

— Ἐχετε, κ. βουλευτά, ἐκ τοῦ Συντάγματος τὸ δικαίωμα νὰ εἰσηγηθῇ ἐς τὴν βουλὴν σχετικὴν πρότασιν νόμου. Ἄρκει νὰ τὸ θελήσετε.

Εἶπε καί ἐορίξε τὸ βλέμμα στὰ μέλη τὴς

Ἐπιτροπῆς για νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἐντύπωσί, που ἔκαμε τὸ «ἐπιχειρήμα» του. Εἶναι περὶ τὸν νὰ προσθέσω πὺς τὸ ἐπιχειρήμα του αὐτὸ ἀφῆκεν ἀποσβολωμένους τοὺς πελάτες του. Οὐτε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν μπόρεσε νὰ νοιώσῃ τὴν ὑπερφάνεια, ὅταν ἔκοβε τὸν Γόρδιο δεσμό, ὅσν ὁ δικολάβος μας.

— Ἔτσι εἶναι, ἔτσι, συμφώνησαν κι' οἱ άλλοι. Φθάνει νὰ τὸ θελήσετε...

— Νὰ τὸ θελήσω, βρὲ παιδιά, εἶναι μιά κου'έντα. Θέλω νὰ σὰς βοηθῶ, ἀλλὰ τρόπος δὲν ὑπάρχει. Για φαντασθῇτε με μιά στιγμὴ πᾶν στο βῆμα τὴς βουλῆς νὰ ὑποστηρίξω αὐτὸ, που θέλετε. Ἄν δὲν με πάρουν με τὰ σάπια τὰ λεμόνια, δὲν θὰ μείνῃ γερὸ στομάχι απ' τὰ γέλια, που θὰ γίνουν.

— Εἶναι δίκαιον όμως — διέκοψεν ὁ δικολάβος — διότι ἡμεῖς δίδομεν εἰς τὰς μέλισσας τὸν χυμὸν καί ὁ χυμὸς αὐτὸς εἶναι ή πρώτη ὕλη διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος. Μήπως καί οἱ βιομήχανοι δὲν πληρώνουν τὴν πρώτην ὕλην τῶν προϊόντων τῶν; Πῶς;

Κατάλαβα πὺς ή συνεννόησί μας ἦταν ἀδύνατη με τέτοια «ἐπιχειρήματα» καί τοὺς εἶπα ὀρθὰ - κοφτὰ, πὺς δὲν ἀναλαμβάνω τὴν ὑπόθεσίς τοὺς. Δὲν γίνομαι ρεζίλης ἐγώ, γιατί σὰς πέρασε μιά τέτοια ἐξωφρενικὴ ἰδέα. Λυπούμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

Τὸ προτιμῶμεν αὐτό, κ. βουλευτά, ἐβιάσθηκε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ δικολάβος. Ὁ πᾶμε εἰς άλλον βουλευτήν.

— Νὰ πᾶτε, φίλοι μου, νὰ πᾶτε. Κι' ὅταν βρεθῇ ἐκεῖνος, που θὰ εἰσηγηθῇ τὸ νόμο σας στὴ βουλὴ, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ με εἰδοποιήσετε για νὰ μὴ λείψω απ' τὴ συνεδρίασι.

Ἄλλ' ή περίπτωσηί αὐτὴ μου ἔδωσαν ἀφορμὴ νὰ συμβουλευθῶ μερικὸς συναδέλφους για τὸν τρόπο, που πρέπει νὰ μεταχειρίζωμαι τοὺς ἐκλογεῖς σ' ἀναλόγους περιπτώσεις καί γενικά πὺς νὰ φέρωμαι για νὰ συγκεντρώσω τὴν ἐμπιστοσύνη καί τὴν ὑποστήριξι τοῦ κόσμου. Καί νὰ ή συνταγή, που ἀπέσπασα απ' τὴς συμβουλῆς τοὺς: Χαμόγελο στὰ χεῖλη, χειραψίες ζωηρές, μελιστάλαχτα λόγια, ὑποσχέσεις για τὸ κάθε τι, κανένα ψευδαρκὶ που καί πού, καί — τὸ ἄλλα καὶ ὀμνία — προσωπικὰ ρουσφετάκια — πρὸ παντὸς διορισμοὶ — που δημιουργοῦν καί συντηροῦν, ὅπως καί τὰ δῶρα, τὴς φιλίας στὴ πολιτική.

Ἐξέκριναν λοιπὸν με τὸν «ὀδηγὸν» αὐτὸν στὰ χεῖρα. Ἄλλ' εἶτε γιατί δὲν τὰ κατέφερα, εἶτε γιατί δὲν παρουσιάζοταν ή εὐκαιρία ὁ «ὀδηγὸς» δὲν μ' ἐδοθήκεν. Ἐδῖνα ὑποσχέσεις μόνον ὅπου μποροῦσα νὰ ἔχω ἀποτέλεσμα καί προτιμῶμαι νὰ ἀρνημαί ὅπου δὲν χωροῦσε δυνατότητα νὰ φέρω ἀποτέλεσμα. Μοῦ εἶχαν ζητήσει ἀπὸ ἕνα χωριὸ νὰ τοὺς κάμω τὸ δρόμο, που θὰ τοὺς ἔνωμε με τὸ δημόσιο δρόμο. Τοὺς ἐξήγησα πὺς ὁ δρόμος, που θέλουν, εἶναι κοινοτικὸς καί κοινοτικὸι δρόμοι, κατὰ τὸν νόμον, δὲν κατασκευάζονται ἀπὸ τὸ κράτος. Τὸ κράτος κατασκευάζει μόνον τοὺς ἐθνικοὺς δρόμους, που ἐνώνουν τὴν ἔδρα με τὴν ἔδραν άλλου νομοῦ. Αὐτοὶ ἐπέμειναν. Τοὺς εἶχαν ὑποσχεθῇ άλλοι βουλευταὶ νὰ κάμουν αὐτοὶ τὸ δρόμο. Τοὺς ξαναεἶπα πὺς δὲν γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα. Κι' ὁ δρόμος μὲν δὲν ἐγίνεταν, ἀλλ' αὐτοὶ κάθε τόσο με ἐπείσαν νὰ τὸν κάμω. Ὄσπου φθάσαμε στὴς ἐκλογὰς τοῦ 1932. Ὅταν πήγα στο χωριὸ για νὰ προεκλογικὴ περιόδεια, μοῦ ξαναφάνε τὸ ζήτημα τοῦ δρόμου. Τοὺς ἐπανέλαβα καί πάλιν πὺς εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ὁ δρόμος απ' τὸ δημόσιο.

— Ὁ βουλευτής όμως Χ... μὰς τηλεγράφησε απ' τὴν Ἀθῆνα πὺς ὑπογράφει κι' ὅλας ή διαταγὴ νὰ τὸν κάμῃ τὸ κράτος, με διέκοψεν ἕνας απ' τοὺς πολλοὺς.

Δὲν θέλησα νὰ ἀπαντήσω πὺς ὁ βουλευτὴς τοὺς ἔλεγε ψέμματα. Εἶπα μόνον στοὺν ἄνθρωπον ἐκεῖνον πὺς μόλις γυρίσω στὴν Ἀθῆνα θὰ τοῦ τηλεγραφήσω, ὅτι τοῦ στέλνω δῶρο ἑκατὸ ἑκατομμύρια, κι' ἂν τὰ πάρῃ ποτὲ, θὰ τρυπήσω τὴ μύτη μου. Κι' ὁ δρόμος δὲν ἐγίνε ποτὲ απ' τὸ κράτος.

Ὁ βουλευτής όμως ἐκεῖνος πῆρε τοὺς σταυροὺς τὴς προτιμῆσεως στὴς ἐκλογὰς κι' ἐγώ μάζεψα μαύρα...

N. ΖΑΡΙΦΗΣ

Χιούμορ

Παρηγοριά

Ἡ κυρία Περσεφόνη, που ἔχει πατή-σει πιά τὰ 50, ἔχασε ξαφνικὰ τὴ μητέρα τὴς, που ἦταν ἄλλωστε πολὺ γριά.

Ἡ φίλη τὴς ή κ. Μαρίκα τὴν ἐπισκέπτεται καί προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Τί νὰ γίνῃ; τὴς λέει. Σκληρὴ ή ἀπώλεια τὴς μητέρας σας καί ἀνεπα-νόρθωτη!

— Ἀγαπητή μου, εἶνε σκληρότερη απ' ὅσο φαντάζεσαι, ἀναστενάζει ή κ. Περσεφόνη. Ὅταν ζούσε μπορούσα τρυάχιστον νὰ λέω «μαμά» κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ φαίνωμαι κατὰ εἰκοσι χρό-νια νεώτερη.

— Δὲν πειράζει, Περσεφόνη μου, τώρα θὰ σὲ συμπαθοῦν περισσότερο καί θὰ σὲ λένε: Τὸ ὀρφανό, τὴν παρηγορεῖ ή κ. Μαρίκα.

Καί ή κ. Περσεφόνη παρηγορεῖται ἀμέσως.

— Δὲν μοῦ λές, μπαμπά, ρωτάει ὁ μικρὸς Τάκης, τί διαφορά ὑπάρχει με-ταξὺ λάθους καί κουταμάρας;

— Ὁὰ σου ἐξηγῶ ἀμέσως, παιδί μου. Ὑπόθεσε πὺς φορὰς ἕνα παλὸ καπέλλο. Τὸ κρεμάς λοιπὸν στὴν κρε-μάστρα τοῦ σχολείου σου. Φεύγοντας όμως παίρνεις ἕνα ἄλλο, καινούργιο. Αὐτὸ εἶνε λάθος... Ἄν τώρα ἀφίσης ἕνα καπέλλο καινούργιο καί πάρῃς ἕνα παλὸ, αὐτὸ εἶνε κουταμάρα!...

Μιά μεγάλη ἑταιρεία ἔδινε ἕνα χο-ρὸ για τοὺς ὑπαλλήλους τὴς. Ἐνας απ' αὐτοὺς λοιπὸν, νεοπροσληθεῖς, ρωτάει κάποια στιγμὴ τὴν τᾶμα του:

— Μήπως ἔχετε, κυρία μου, ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος με τὴν ἡλίθια φάτσα, που κάθεται ἐκεῖ κάτω;

— Εἶνε ὁ προσωπάρχης τὴς ἑται-ρείας. Κι' ἐγώ, ἔχετε ποιά εἶμαι;

— Ὅχι.

— Εἶμαι ή γυναῖκα του! λέει ή κυ-ρία, θυμωμένη.

— Ὡ, θεέ μου! φωνάζει τρομαγμέ-νος ὁ ὑπάλληλος. Κι' ἐγώ, ἔχετε ποῖος εἶμαι;

— Ὅχι!

— Τόσο τὸ καλλίτερο!...

Μιά κυρία ὑπερώριμη, πηγαίνει νὰ παίξῃ ρουλέτα.

— Βάλτε, κύριε, αὐτὴ τὴ μάρκα σ' ἕνα νούμερο τὴς ἐμπνεύσεώς σας... πα-ρακαλεῖ ἕνα διπλῶν τὴς νεο. Θέλω νὰ παίξω με τὴν τὴν τὴν σας.

— Μὰ ποιά νούμερα προτιμάτε, κυ-ρία μου;...

— Νά, ποντάρτε στοὺν ἀριθμὸ τὴς ἡλικίας μου...

Κι' ὁ νεος, με ὕφος ἀμχανίας:

— Μὰ κυρία μου, δὲν ἔχετε ὅτι τὰ νούμερα τὴς ρουλέτας σταματοῦν στο 36;

Ὁ παπὰς λέει στοὺν ἐτοιμοθάνατο μπέκρη:

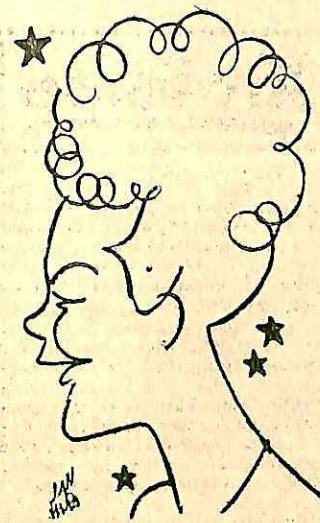
— Φρόντισε, τέκνον μου, νὰ παρου-σιασθῇς με καθαρὴ καρδίᾳ στοὺν Ὑπερ-τατο Κριτὴ... Πρέπει νὰ συμφιλιωθῇς ἀκόμη καί με τὸν πιο θανάσιμο ἐχθρό σου... Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δώσε μου νὰ πῶ ἕνα ποτήρι νερό!

Ὁ μικρὸς Τάκης, ρωτάει τὸν πατέ-ρα του:

— Στὸ μυθιστόρημα αὐτό, μπαμπά, γράφει: «Ἡ κυρία άρχισε τότε τὰ κλάματα. Οἱ λυγμοὶ τὴς φαίνονταν πὺς δὲν θὰ σταματήσουν ποτέ...». Τί ση-μαίνει αὐτό;

Κι' ὁ ἀτυχὴς πατέρας:

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ή κυρία... ἤθε-λε νὰ τὴς ἀγοράσουν καινούργιο φό-ρεμα!...

Ἡ Μπέττυ Χάττον.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστερων

Σύντομες εἰδησεῖς

Ἡ Μπέττυ Χάττον ἡ ἡθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ που δὲν ἔχει τὸ ταίρι τὴς στὴς γκω-μάδες, θὰ παίξῃ για πρώτη φορὰ με τὸν Φρέν Ἀσταρ στο προσεχές τὴς φιλμ «Κύτταξε, μαμά, πὺς χορεύω». Ὁ τίτλος καί οἱ πρωταγωνισταὶ ὑπόσχον-ται πολλά.

Ὁ Ζᾶν Κοκτώ δέχτη-κε τὴν πρότασι τοῦ Ὁρσὸν Οὐέλλες για νὰ παίξῃ ἕνα ρόλο στο φιλμ «Ὁθέλλος». Ὁὰ ὑποδυθῇ τὸ Δόγη τὴς Βενετίας καί δὲν θὰ πῇ παρὰ μερικὲς μό-νο λέξεις, για πρώτη φορὰ ὅ-μως στὴν ἀγγλικὴ γλώσσα. Προέκειται, ὅπως καταλαβαίνετε, για χατήρι που κάνει ὁ Κοκτώ στο μεγάλο Ἀμερικανὸν συνά-δελο του.

Ἡ Ἄνν Σέρινταν ζητᾷ ἀπὸ τὴν R. K. O. μιά ἀ-ποζημίωσι 350.000 δολλαρίων ἐπειδὴ τὴς ὑποσχέθηκε τὸν πρω-ταγωνιστικὸν ρόλο στο φιλμ «Εἰσοδος αὐτοκινήτων», μὰ τὸν ἀνέθεσε τελικὰ στὴν Ἀβα Γκάρντινερ.

Ἡ Βίβιαν Λή ὕστερα ἀπὸ πολυετὴ ἀπουσία ξαναγύ-ρισε στο Χόλλυγουντ. Πρόκει-ται νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τὴς Μπᾶνς στο γνωστὸ μας ἀπὸ τὸ θέατρο ἔργο «Λεωφορεῖο ὁ-πόδος». Ἡ Ρουθ Ρόμαν θὰ ὑ-ποδυθῇ τὴν ἀδελφὴ τὴς. Ὁ ρό-λος τοῦ συζύγου ἀνετέθη στον Μάριο Μπράντο που τὸν ἐπαίξε ἐπὶ χρόνια στο Μπροντγουαί.

Ἡ Μωρὴν Ο' Σούλ-λιβαν εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν κινηματογράφου ἐδῶ καί ἀρκετὰ χρόνια για νὰ χαρίσῃ στοὺν ἄν-τρα τὴς, τὸν σκηνοθέτη Τζὼν Φάρου, ἕξαι παιδιὰ. Ὁ σύζυ-γός τὴς εἶναι όμως τώρα τὴς γυνάμης πὺς πρέπει ή Μωρὴν καί ξαναγυρίσῃ στο στούντιο καί τὴς διαλέξε για τὴν ἐπανάδο τὴς αὐτὴ μιά ἐπακέδοσι τοῦ φιλμ «Γαλάζιος πέπλος» που θὰ γυ-ρίσῃ ὁ ἴδιος. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἔ-χει γυριστῇ πρὸ χρόνων στὴ Γαλλία με πρωταγωνίστρια τὴ Γκαμπὺ Μορλαί.

Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ, διαζευγμένη ἀπὸ τὴς 5 τοῦ πε-ρασμένου Δεκεμβρίου, εἶδε τὸν τέως σύζυγό τὴς νὰ φάνῃ με τὰ χεῖρα του φορτωμένα πρωτο-χρονιάτικα δῶρα για τὴν κόρη

τοὺς Λίντα-Σούζαν. Δὲν ἐπῆλ-θε πάντως καμμιὰ συμφιλίωσις καί οἱ διευθυνταὶ τὴς ἑταιρίας τὴς εἶναι ἀπογοητευμένοι γιατί τὸ ἄλλοτε παιδί - θαῦμα ἔχα-σε πολλοὺς θαυμαστάς ἀπὸ τὸν καιρὸ που άρχισε νὰ γίνε-ται λόγος περὶ διαζυγίου.

Ὁ Τσάρλς Τσά-πλιν, παρ' ὅλας τὴς φήμες ὅτι ἐγκατέλειπε ὀριστικὰ τὸν κινη-ματογράφου, ἀνήγγειλε πὺς θὰ γυρίσῃ ἕνα νέο φιλμ. Στὸ φιλμ αὐτὸ θὰ παρουσιάσῃ για πρῶ-τη φορὰ στο κοινὸ τὸ γυιό του Σιντ Τσάπλιν, σ' ἕνα ρόλο ζευ-πρεμῆ.

Ἡ Γαλλίς καλλιτέχνις Μαρτὶν Καρὸλ ἔφυγε για τὸ Λονδίνο. Τὴν κάλεσε ἐ-κεῖ ὁ παραγωγὸς Ἀλέξανδερ Κόρντα για νὰ ἰδῇ κατὰ πόσον θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν χρησιμο-ποιήσῃ στο προσεχές τὸν φιλμ.

Ὁ «κύριος Μπελδεντρί», Κλίφτον Γουέιτ, πρ-γνώ-στός μας ἀπὸ τὸ φιλμ «Ὑπρέ-της ναῦλον» καί «Φοιτητὴς ναῦ-λον» πρόκειται ν' ἀρχίσῃ τὸ γύ-ρισμα ἑνὸς νέου φιλμ που ἐδῶ θὰ βαφτιστῇ ἀσφαλῶς «Δικα-στής ναῦλον». Ἡ σοφία τοῦ κ. Μπελδεντρί, στὴν ὑπηρεσία τώρα τὴς δικαιοσύνης, με ἐγ-γυατὰ νὰ ἀκράτητα γέλια.

Ὁ Γάλλος ἡθοποιὸς Πιέρ Ρενουάρ, γυιὸς τοῦ περιφη-μο ζωγράφου, ἐδήλωσε πρὸ ἡ-μερῶν πὺς ὁ πατέρας του θὰ ἔχῃ ζωγραφίσῃ περίπου 8000 πίνακες. Ἐννοῶ, πρόσθεσε, τὰ γνήσια ἔργα, γιατί ἐκτὸς αὐτῶν κυκλοφοροῦν χιλιάδες πλαστῶν. Πολλοὶ ἔρχονται νὰ με συμβουλευτοῦν σχετικὰ με τὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ ἐνδεδευμένος για μιά τέτοια ἐξακριβῶσι. Καμμιὰ φο-ρὰ δῖνω τὴ γνώμη μου, ἔχω ὅ-μως διαπιστώσει ὅτι πῖνακες που ἔχει στὰ χεῖρα του δὲν εἶναι γνήσιος, ἰδίως ὅταν τὸν ἔ-χῃ ἀκριβοπληρώσει. Μὰ τὸ πιο δύσκολο εἶναι νὰ πείσῃ κανεῖς τὸν κάτοχο ἑνὸς ἀνυπόγραφου πίνακος πὺς εἶναι αὐθεντικός, γιατί δὲν ἐννοεῖ νὰ πιστέψῃ πὺς τὰ περισσότερα ἔργα του ὁ πα-τέρας του τὰ ἄφινε ἀνυπόγρα-φα.

Ἡ Μπέττυ Γκρέ-ι μὴ κινδυνεύει νὰ ἐκθροισ-τῇ ἀπὸ μιά 24ετήδα Γαλλίδα ἡθοποιό, τὴ Γκαμπὺ Μπρυγιέρ, που, ὅσοι τὴν εἶδαν, ὁμολο-γούν πὺς ἔχει τὴς ὀρασιότερες γάμπες τοῦ κόσμου. Οἱ Ἀμε-ρικανοὶ τὴς χαρακτηρίσαν ὡς «ἀτομικές».

Τὸ μεταξὺ, ἀποτελεῖ κοινὸ μυστικὸ στὸ Χόλλυγουντ ή προσπάθεια τὴς Μπέττυ Γκρέ-ιμπλ νὰ ἐμφανισθῇ σὲ ρόλους που νὰ μὴν τὴν ὑποχρεώσουν νὰ δείχνῃ τὴς γάμπες τὴς. Ἀλλὰ μιά τέτοια ταῖνια που προέβλη-θη τελευταία στοὺς ἀμερικανι-κοὺς κινηματογράφους σημείω-σε παταγώδη ἀποτυχία. Σύμ-φωνα με τοὺς «οἰκονομολόγους» τοῦ Χόλλυγουντ, οἱ γάμπες τὴς Μπέττυ ἀσπέρουν ἑτησίως στοὺς παραγωγοὺς ταῖνιων κέρδη ἄνω τῶν πέντε ἑκατομμυ-ρίων δολλαρίων.

Ἡ Ἐλίζαμπετ Τάι-ηλορ, ή νεὰ ἀνακάλυψις τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, πρόκειται νὰ παυτρευτῇ τὸν ἐρχόμενο μῆνα τὸν Οὐίλλιαμ Πῶλεϋ, γυιὸ ἑνὸς πλουσίου ἐ-πιχειρηματίου τὴς Φλωρίδας.

Προηγούμενος εἶχε ἕνα τρυφερὸ «ἰδύλλιο με τὸ γνωστὸ ἀθλήτῃ Γκλὲν Νταβίς.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορί'ες τὴς ζωῆς

Καί τοῦ Χρόνου, Γιάννη!

Οἱ σοφοὶ κοινωνιολόγοι λένε πὺς ὁ ἄνθρωπος εἶναι «κοινω-νικὸν ζῶον». Ἐγὼ όμως πάν-τα πιστεύω πὺς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ εἶναι περιττό. Φτάνει, δηλαδή, που εἶναι ζῶον. Ὑπάρ-χει ἀνάγκη τὰ νὰ εἶναι καί κοινωνικόν; Ὅπωςδήποτε, ἐγὼ δὲν ἤμουν κοινωνικὸν ζῶον. Βέ-βαια, συναγελαζόμενα με τοὺς ὁμοίους μου καί εἶχα μα-ζί τους περιτρισμασμένους ἀδελ-φούς.

Ἄλλὰ τὴς ἐπιστημονίτες δὲν τὴς ἀναγνώριζα. Δὲν συμμορ-τῶνουν με τὸν κανὸν τοῦτο καί κείνο, νὰ στέλνῃς εὐχετη-ρία, λουλούδια, κάρτες καί δῶ-ρα σ' αὐτὴ ή στὴν ἄλλη περί-πτωσι κι' ὅταν γιορτάζῃ κα-νένας συγγενὴς σου ή γνωστός σου, πρέπει νὰ βουτᾷ ὑπὸ μί-λης ἕνα κουτὶ σοκολατάκια καί νὰ τρέχῃς, ἔχεις δὲν ἔχεις ὀ-ρεξί, νὰ τὴς τὰ χρόνια πολλά καί νὰ ζήσῃς καί νὰ σὲ χαι-ρῶνται οἱ δικοὶ σου. Αὐτὰ, τάβλεπα μικρὸ παιδί στο σπι-τί μου καί μοῦφερναν ἀηδία. Θυμάμαι, μάλιστα, πὺς κάθε φορὰ που γιόρταζε ὁ μπαμπάς, ή μαμά ή ὁ μεγάλος ἀδελφός μου, ἐγὼ παρᾶστανα τὸν ἄρ-ωστο κι' ἔμεινα κλεισμένος στὴν κάμαρά μου.

Κι' ὅταν μεγάλωσα καί ἤ-μουν πιά αὐτεξούσιος, ἔκοφα με τὸ μαχαίρι αὐτὲς τὴς κοι-νωνικὲς ὑποχρεώσεις. Δὲν πάω ποθενά, εἶπα, κι' ἂς γιορτά-ζῃ ὁποῖος θέλει.

Τώρα, πὺς ἀποφάσισα ν' ἀλλάξω ξαφνικὰ καί νὰ γίνω κοινωνικὸς ἄνθρωπος, αὐτὸ καλὰ - καλὰ δὲν τὸ κατάλαβα οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἦταν μιά ὑπόθεσι συμπεριφέροντος στὴ μέ-ση. Ὁ θεῖος μου ὁ Τζὼν, που εἶχε ὀρεβὶ πρὶν λίγα χρόνια ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἐπρόκειτο νὰ με ὑποστηρίξῃ για νὰ πε-τύχω μιά πολὺ σπουδαία θέσι.

Φυσικὰ θὰ πᾶς νὰ τὸν χαιρετήσῃς μεθ'αῦριο που ἐορ-τάζει! μοῦ εἶπαν οἱ δικοὶ μου, ὁ Γιάννης.

Καί βέβαια, ἀφοῦ θὰ πᾶς νὰ χαιρετήσω τοὺς συγγενεῖς μου Γιάννηδες, δὲν μπορῶ νὰ πα-ραλείψω καί τοὺς φίλους μου που ἔχουν τὸ σπάνιο αὐτὸ ὀ-νομα. Γιατί θὰ ποῦν οἱ ἄνθρω-ποι, με ὅλο τους τὸ δίκαι: Εἶ-νε καλύτεροι οἱ συγγενεῖς του ἀπὸ μὰς; Κομμάτια νὰ γίνῃ.

Παίρνω χαρτί καί μολύβι καί καταγράφω τοὺς Γιάννη-δες. Λοιπὸν, ἔχουμε καί λέμε: 1) ὁ θεῖος Τζὼν. 1) ὁ θεῖος Γιάννης. 3) ὁ άλλος, θεῖος Γιάννης. 4) Ὁ ξαδελφός μου τᾶς! μοῦ ε

—Γυνα. 6) Ο κουμπάρος μας
ό Γιάννης. 7, 8, 9, 10) Οι
τέσσερες φίλοι μου Γιάννηδες.
Λίγο ακόμα και θα τους έφτα-
να σαράντα πέντε.

Καθώς ξεκινούσα, νωρίς τ'
απόγευμα, για το θείο μου το
Τζών, σκεπτόμουν τη θέση μου.
Ήταν η πρώτη φορά που πα-
ράστανα το κοινωνικό ζών
κι αισθανόμουν σαν τ'ωρί
έξω από τα νερά του. Τί λένε
στις εορτές; «Α! μάλιστα!
Τώρα θυμήθηκα. Θά πάω: «Χρό-
νια πολλά να ζήσετε, να χαί-
ρεσθε την εορτή σας». Στο
θείο το Τζών είχα στείλει τούρ-
τα κι έτσι πήγα με άδεια χέ-
ρια. Ο θείος ο Τζών με δε-
γνιξε στο κεφαλόσκαλο. Είχε
ένα μεγάλο χρυσάνθεμο στο
πέτο.

—Αγαπητέ θείο Τζών, χρό-
νια πολλά, να ζήσετε να χαίρε-
σθε την εορτή σας! — και
τούσφιξα το χέρι.
—Ευχαριστώ, Ιάσων. Πέρα-
να στο σαλόνι!

Μπήκα στο σαλόνι. Ήταν
σαν σημαυλωμένη αγορά.
Τούρτες, μπουκάλες, λικέρ,
λουλούδια, γλάστρες και τ'
συναφή. Ο θείος Τζών φορού-
σε ένα φαρδύ μπλε κοστούμι,
είχε τρία δαχτυλίδια στα χέ-
ρια του, ρολόι με χρυσή κα-
δένα στο γυαλί — κατά το
παλιό σύστημα — κάμπουσα
χρυσά δόντια και τρεις στυ-
λογράφους αρραδιασμένους στο
τσεπάκι του σακκακιού. Η γυ-
ναίκα του ήταν κι' εκείνη φορ-
τωμένη στα χρυσάφια —
μούκανε την εντύπωσι χρυσα-
ρυχίου. Ήταν νωρίς ακόμα
και στο σαλόνι βρισκότουσαν
τρεις — τέσσερες επισκέπτες.
Ο θείος Τζών με σύστησε, μού
είπε τα ονόματά τους και τα
ξέγασα άμυσως.

Καθήσαμε. Έπειτα από μι-
κρή σιωπή, ένας επισκέπτης
είπε:

—Εφέτος, λοιπόν, δεν θα-
χουμε βαρύ χειμώνα!

—Μάλιστα, συμφώνησε μιά
κυρία. Ός τώρα καλά τον
βγάλαμε...

—Ναί, είπε ένας άλλος έ-
πισκέπτης, αλλά δεχάτε το
Φλεβάρη και το Μάρτη. Αυτούς
τους μήνες κάνει το πολύ κρύο
στην Αθήνα.

—Δεν βαρύνεσθε! Είπε η
θεία μου. Ο Φλεβάρης κι' αν
φλεβίση, καλοκαίρι θα μυρί-
ση!

Έπειτα έβαλε λικέρ στα πο-
τηράκια και πρόσφερε γλυκά.
—Στην υγεία σας, κύριε
Τζών, είπε ο ένας επισκέπτης.
Και του χρόνου. Κυρία Μαρί-
κα, να τον χαιρεσέθε!

—Μερσί! Πάντοτε με υ-
γεία!

Είπε καθένος με τη σειρά
του τα ίδια, είπα κι' εγώ:

—Στην υγεία σας, θείο
Τζών. Και του χρόνου. Θεία,
να τον χαιρεσέθε το θείο!

—Μερσί! Πάντοτε με υ-
γεία!

Καθώς ακουμπούσα με τα πο-
τηράκια, γτύπησε το κουδούνι.
Ο θείος Βγῆκε στο χώλλ. Νέοι
επισκέπτες. «Ακούσα τις χαι-
ρετούρες:

—Κύριε Τζών, χρόνια πολ-
λά, να ζήσετε, να χαιρεσέθε την
εορτή σας!

—Θένη γιού! Πέραστε! —
άκουσα την αμερικάνικη φωνή
του θείου.

Ήταν ένα αντρώγιο. Χαι-
ρέτησε τη θεία.

—Χρόνια πολλά κυρία Μα-
ρίκα. Να χαιρεσέθε τον κύριο
Τζών.

—Μερσί.

Οι άνθρωποι έδωσαν ένα
κουτί σοκολατάκια και καθή-
σαν. Μικρή σιωπή. Σέ λίγο ο
νέος επισκέπτης είπε:

—Εφέτος, λοιπόν, δεν θα-
χουμε βαρύ χειμώνα!

—Ναί, είπε η θεία, αυτό
λέγαμε πρό ολίγου.

—Ξεχνάτε το Φλεβάρη θ-
μως, είπε η κυρία του κυρίου.

—Ο Φλεβάρης κι' αν φλε-
βίση, καλοκαίρι θα μυρίση, εί-
πε ο κύριος της κυρίας.

Η θεία πρόσφερε γλυκά και
λικέρ. Οι καινούργιοι σήκωσαν
τα ποτηράκια:

—Κύριε Τζών, στην υγεία
σας! Να χαιρεσέθε την εορτή
σας.

—Κυρία Μαρίκα νέ τον
χαιρεσέθε.

—Μερσί. Πάντα με υγεία.

—Άλλη σιωπή. Ύστερα ο κύ-
ριος είπε:

—Λέτε ναχουμε πόλεμο;

—Δεν πιστεύω, αποφάνθη-
κε ο θείος Τζών. Η ειρήνη εί-
ναι εξασφαλισμένη για πολλά
χρόνια!

—Ας τ'ο ελπίσουμε. Θεέ
μου! είπε μιά κυρία.

Ακούστηκε πάλι το κουδού-
νι. Ο θείος Βγῆκε. Χρόνια πολ-
λά, να χαιρεσέθε την εορτή σας.
Αρχισα νά θαρυέμαι. Ση-
κώθηκα.

—Εμένα θα μου επιτρέψε-
τε! είπα.

—Από τώρα; Έκανε η θεία
Μαρίκα.

—Πρέπει να περάσι κι'
από τους άλλους θείους, είπα.

—Δεν σε κρατώ, είπε ο
θείος Τζών. Ο άνθρωπος πρέ-
πει να εκπληρώνη τις κοινωνι-
κές του υποχρεώσεις. Αλλά,
αν γλυτώσες νωρίς, πέρα να
κάτσης στο τραπέζι.

—Ευχαριστώ πολύ, θείο.

Αντίο σας. Χρόνια πολλά, και
του χρόνου.

—Χαίρετε! Χρόνια πολλά.

—Χρόνια πολλά, επίσης!

Κατέβηκα, λιγάκι χαλιμέ-
νος. Ο καθαρός αέρας με συ-
νέφερε κάπως. Και τώρα για
το θείο Γιάννη. Κατ' ευθείαν
στο πρώτο ζαχαροπλαστείο.

—Ενα κουτί σοκολατάκια
παρακαλώ.

Και νάμαι στο σπίτι του
θείου Γιάννη. Και νάτος ο
θείος Γιάννης μ' ένα γαρύ-
φαλλο στο πέτο.

—Καλησπέρα θείο Γιάννη.

Χρόνια πολλά, να χαιρεσέθε την
εορτή σας.

—Ευχαριστώ Ιάσων. Πέρα-
σε στο σαλόνι.

—Καλησπέρα θεία, χρόνια
πολλά. Να χαιρεσέθε το θείο
Γιάννη.

—Ευχαριστώ Ιάσων. Να
σέ συστήσω. Από δω ο ανη-
ψιός μας ο Ιάσων.

Ο κύριος τάδε, η κυρία τά-
δε και ούτω καθεξής. Λουλού-
δια, τούρτες, κουτιά, μπουκά-
λες.

—Στην υγεία σας! Χρόνια
πολλά!

—Παρομοίως.

Μικρή σιωπή. Ένας κύριος
δίπλα μου ρωτά:

—Έκανε κρύο έξω;

—Όχι και πολύ.

—Μά τί είπα εγώ; Εφέτος
δεν θαχουμε βαρύ χειμώνα!

—Ξεχνάτε το Φλεβάρη, λέει
ο θείος Γιάννης.

—Καυμένη Γιάννη, παρατη-
ρεί η θεία μου. Ο Φλεβάρης
κι' αν φλεβίση, καλοκαίρι θα
μυρίση.

—Από τώρα;

—Έχω να πάω και στους
άλλους θείους!

—Α! Αδυνατον. Κάτσε
λιγάκι ακόμα να σέ ιδούμι.

—Ενα τέταρτο.

Κάθονται. Νέες επισκέψεις.
Χρόνια πολλά, να ζήσετε. Εύ-
χαριστώ. Κουτί με σοκολατά-
κια. Λουλούδια. Να χαιρεσέθε
την εορτή σας. Σηκώνομαι.

—Εμένα μου επιτρέπετε...

—Ναί, αλλά με μιά συμ-
φωνία. Θάρθης το βράδυ να
φάμε.

—Αν προφτάσω. Δεν σ'ας
δίνω το λόγο μου. Αντίο και
χρόνια πολλά.

Φεύγω. Κατ' ευθείαν στο
πρώτο ζαχαροπλαστείο. Ένα
κουτί πτι-φούρ. Και γραμμή
στον άλλο θείο Γιάννη. Ο άλ-
λος θείος Γιάννης μ' ένα τρι-
αντάφυλλο στο πέτο.

—Καλησπέρα θείο Γιάννη.

Χρόνια πολλά. Να χαιρεσέθε
την εορτή σου.

Το φατισμένο σαλόνι — έ-
χει άρχισει να βραδυάζη πιά.

Οι τούρτες. Τα κουτιά με τα
γλυκά. Τα λουλούδια. Το ραδι-
όφωνο. Το λικέρ. «Στην υγεία
σας. Να χαιρεσέθε την εορτή
σας». Όραίο χειμώνα μ'ας κά-
νει εφέτος. Ναί, αλλά ο Φλε-
βάρης. Δεν μπορώ άλλο. Ση-
κώνομαι. Από τώρα; Έχω να
πάω κι' άλλου. Συμφωνώ, άλ-
λά το βράδυ θα σέ περιμένου-
με για φαί. Αντίο και χρόνια
πολλά.

Στο πρώτο ζαχαροπλαστείο.

—Ενα κουτί γλυκά. Και τώρα
για τον ξάδερφο το Γιαννάκη.

Γιαννάκη, χρόνια πολλά, να
χαιρεσέθε την εορτή σου, τη
γυναικα σου και τα παιδιά.

Περνώ στο σαλόνι. Τα φώτα,
οι τούρτες, τα λουλούδια, το
ραδιόφωνο. Οι συστάσεις. Ο
ξάδερφος μου Ιάσων. Οι κύ-
ριοι και οι κυρίες έτσι κι' έ-
τσι. Χαίρω πολύ. Και λέει ο
ξάδερφος μου:

—Εσύ τί γνώμη έχεις για
τον εορτενίο χειμώνα; Ιάσων;

—Ο Φλεβάρης κι' αν φλε-
βίση καλοκαίρι θα μυρίση, ά-
παντώ.

—Αυτό ακριβώς έλενα κι'
εγώ — παρατηρεί χαρούμενος
ένας κύριος τάδε. Χαίρω πολύ
που συμφωνείτε με τας από-
ψεις μου!

Το λικέρ. Στην υγεία σας,
χρόνια πολλά. Γιαννάκη να
χαιρεσέθε την εορτή σου. Το
κουδούνι. Οι νέες επισκέψεις.

Χρόνια πολλά. Σηκώνομαι. Έ-
χω να πάω κι' άλλου. Ναί, άλ-
λά θα σέ περιμένουμε για το
τραπέζι. Θα προσπαθώ, άλ-
λά δεν σ'ας υπόσχομαι. Αντίο
και του χρόνου.

Στο πρώτο ζαχαροπλαστείο.

—Ενα κουτί γλυκά. Η θεία Ι-
ωάννα, μ' ένα μάτσο μενεξέδες
στα ξεχωρισμένα μαλλιά της.

Χρόνια πολλά θεία. Να χαι-
ρεσέθε την εορτή σας. Το σα-
λόνι. Οι τούρτες. Τα λουλού-
δια. Τα λικέρ. Ο Φλεβάρης
κι' αν φλεβίση. Στην υγεία
σας. Και του χρόνου. Ευχαρι-
στό, πάντα με υγεία. Θα γίνη
πόλεμος; Τί λέτε σεις; Μάλλον
όχι. Μπορεί και ναί. Η κατά-
στασις είναι βολή. Και το μυ-
αλό μου το ίδιο. Σηκώνομαι.

Από τώρα; Έχω να πάω κι'
άλλου. Να πάς, αλλά σέ περι-
μένουμε για το τραπέζι. Θα
προσπαθώ. Αντίο θεία Ιω-
άννα. Χρόνια πολλά και του
χρόνου.

Στο πρώτο ζαχαροπλαστείο.

—Ενα κουτί γλυκά. Η θεία Ι-
ωάννα, μ' ένα μάτσο μενεξέδες
στα ξεχωρισμένα μαλλιά της.

Χρόνια πολλά θεία. Να χαι-
ρεσέθε την εορτή σας. Το σα-
λόνι. Οι τούρτες. Τα λουλού-
δια. Τα λικέρ. Ο Φλεβάρης
κι' αν φλεβίση. Στην υγεία
σας. Και του χρόνου. Ευχαρι-
στό, πάντα με υγεία. Θα γίνη
πόλεμος; Τί λέτε σεις; Μάλλον
όχι. Μπορεί και ναί. Η κατά-
στασις είναι βολή. Και το μυ-
αλό μου το ίδιο. Σηκώνομαι.

Από τώρα; Έχω να πάω κι'
άλλου. Να πάς, αλλά σέ περι-
μένουμε για το τραπέζι. Θα
προσπαθώ. Αντίο θεία Ιω-
άννα. Χρόνια πολλά και του
χρόνου.

Στο πρώτο ζαχαροπλαστείο.

—Ενα κουτί γλυκά. Η θεία Ι-
ωάννα, μ' ένα μάτσο μενεξέδες
στα ξεχωρισμένα μαλλιά της.

Χρόνια πολλά θεία. Να χαι-
ρεσέθε την εορτή σας. Το σα-
λόνι. Οι τούρτες. Τα λουλού-
δια. Τα λικέρ. Ο Φλεβάρης
κι' αν φλεβίση. Στην υγεία
σας. Και του χρόνου. Ευχαρι-
στό, πάντα με υγεία. Θα γίνη
πόλεμος; Τί λέτε σεις; Μάλλον
όχι. Μπορεί και ναί. Η κατά-
στασις είναι βολή. Και το μυ-
αλό μου το ίδιο. Σηκώνομαι.

Από τώρα; Έχω να πάω κι'
άλλου. Να πάς, αλλά σέ περι-
μένουμε για το τραπέζι. Θα
προσπαθώ. Αντίο θεία Ιω-
άννα. Χρόνια πολλά και του
χρόνου.

Στο πρώτο ζαχαροπλαστείο.

—Ενα κουτί γλυκά. Η θεία Ι-
ωάννα, μ' ένα μάτσο μενεξέδες
στα ξεχωρισμένα μαλλιά της.

Χρόνια πολλά θεία. Να χαι-
ρεσέθε την εορτή σας. Το σα-
λόνι. Οι τούρτες. Τα λουλού-
δια. Τα λικέρ. Ο Φλεβάρης
κι' αν φλεβίση. Στην υγεία
σας. Και του χρόνου. Ευχαρι-
στό, πάντα με υγεία. Θα γίνη
πόλεμος; Τί λέτε σεις; Μάλλον
όχι. Μπορεί και ναί. Η κατά-
στασις είναι βολή. Και το μυ-
αλό μου το ίδιο. Σηκώνομαι.

Από τώρα; Έχω να πάω κι'
άλλου. Να πάς, αλλά σέ περι-
μένουμε για το τραπέζι. Θα
προσπαθώ. Αντίο θεία Ιω-
άννα. Χρόνια πολλά και του
χρόνου.

Στο πρώτο ζαχαροπλαστείο.

—Ενα κουτί γλυκά. Η θεία Ι-
ωάννα, μ' ένα μάτσο μενεξέδες
στα ξεχωρισμένα μαλλιά της.

Χρόνια πολλά θεία. Να χαι-
ρεσέθε την εορτή σας. Το σα-
λόνι. Οι τούρτες. Τα λουλού-
δια. Τα λικέρ. Ο Φλεβάρης
κι' αν φλεβίση. Στην υγεία
σας. Και του χρόνου. Ευχαρι-
στό, πάντα με υγεία. Θα γίνη
πόλεμος; Τί λέτε σεις; Μάλλον
όχι. Μπορεί και ναί. Η κατά-
στασις είναι βολή. Και το μυ-
αλό μου το ίδιο. Σηκώνομαι.

Από τώρα; Έχω να πάω κι'
άλλου. Να πάς, αλλά σέ περι-
μένουμε για το τραπέζι. Θα
προσπαθώ. Αντίο θεία Ιω-
άννα. Χρόνια πολλά και του
χρόνου.

Στο πρώτο ζαχαροπλαστείο.

και στο νούμερο τρία. Τα φώ-
τα. Τα λουλούδια. Οι τούρτες.

Το λικέρ. Στην υγεία σου χρό-
νια πολλά. Να ζήσης! Πάντα
με υγεία. Νέες επισκέψεις.

Στον τελευταίο Γιάννη έχουν
στραβήξει πιά στο τραπέζι, εί-
ναι η ώρα εννιάμιση. Η μεσι-
να πάει κι' έρχεται. Στην υ-
γεία σου Γιάννη. Να ζήσης,
Γιάννη. Χρόνια πολλά Γιάννη.

Το μυαλό μου από τα λικέρ
κάνει πουλάκια. Φεύγω. Από
τώρα; Έχω να πάω κι' άλ-
λου!... Χρόνια πολλά. Και
του χρόνου.

Στο πρώτο ζαχαροπλαστείο,

που έχω να πάω τώρα; Οι
Γιάννηδες έχουν εξαντληθή, ό-
πως κι' εγώ. Και όμως αισθα-
νόμαι την ανάγκη να πάω χρό-
νια πολλά. Νοιώθω ένα από-
θεμα από χρόνια πολλά μέσα
μου που πρέπει να διανεμηθή.

Καθώς γυρίζω στους φωτι-
σμένους δρόμους μ' ένα κουτί
σοκολατάκια στο χέρι, βλέπω
ένα ισόγειο πλημμυρισμένο στα
φώτα. Χτυπάω το κουδούνι.

Μου άνοίγει η υπηρέτρια.

—Ορμώ στην τραπεζαρία. Φά-
τσες άγνωστες. Να ένας άν-
θρωπος με χρυσάνθεμο στο πέ-
το. Αυτός θάναί ο Γιάννης. Με
κουττάζει παράξενα, καθώς εί-
μαι χαμένος στο παλτό μου,
με σηκώνω τα πέτα και κα-
τεβασμένο το καπέλλο. Κι' έ-
χω ύφος άγριο. Τον κουττάζω
κι' εγώ με βλέμμα που πετάει
άστραπές. Και φωνάζω, χωρίς
να πάρω αναπνοή:

—Να ζήσης Γιάννη! Χρό-
νια πολλά Γιάννη. Και του χρό-
νου Γιάννη. Να χαιρεσέθε την
εορτή σου Γιάννη! Πάντα με
υγεία Γιάννη. Θα μ'ας κάνη
όραίο χειμώνα φέτος Γιάννη. Ο
Φλεβάρης κι' αν φλεβίση καλο-
καίρι θα μυρίση, Γιάννη. Και
πόλεμος δεν θα γίνη Γιάννη.

Χρόνια πολλά Γιάννη. Και πά-
ρε και το δώρο σου Γιάννη.

Τον σημαδεύω και του σφεν-
τονίζω το κουτί με τα σοκο-
λατάκια κατακέφαλα. «Όχι!»
κάνει ο Γιάννης, ενώ οι άλλοι
με κουττάζουν σαν να τάχουν
χαμένα.

—Και του χρόνου Γιάννη!

Λέω και το βάζω στα πόδια.

Πεταγομαι έξω και τρέχω
στους δρόμους. Οποιον βρίσκω
μπροστά μου τον σταματάω
και του λέω: «Χρόνια πολλά
Γιάννη! Να χαιρεσέθε την εορ-
τή σου Γιάννη. Και με συγ-
χωρείς Γιάννη, γιατί έχω να
πάω κι' άλλου. Γειά σου Γιάν-
νη...»

Περασμένα μεσάνυχτα: φτά-
νω στο σπίτι μου, χάνομαι στο
κρεβάτι, και κουκουλώνομαι.

Κλείνω τα μάτια μου και βλέ-
πω φώτα, τούρτες, λουλούδια,
ποτηρία. Και στ' αυτιά μου
ακούγονται φωνές: «Χρόνια
πολλά Γιάννη. Να ζήσης Γιάν-
νη. Και του χρόνου Γιάννη»...

—Έχω πυρετό.

Μόλις δυό μέρες είναι που
άρχισα να συνέρχωμαι. Κι' αν
ξαναπάω να χαιρετήσω κανένα,
να μη με λένε Γιάννη!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

☉☉

Η ντομάτα είναι φρούτο

Τί είναι η ντομάτα, λαχανικό ή
φρούτο; Να ένα έρωτημα στο οποίο
δεν μπορεί κανείς ν' απαντήσει με ά-
πόλυτη βεβαιότητα... Από νομικής
πλευράς, η ντομάτα χαρακτηρίσθηκε
ως λαχανικό, με μιά απόφασι που έ-
ξεδόθη το 1893 απ' το «Ανώτατο Δι-
καστήριο των Ηνωμ. Πολιτειών. Για
τη βοτανική όμως επιστήμη, η ντομάτα
— όπως και τα φασολάκια, οι πρά-
σινες πιπεριές κλπ. — είναι καρποί
ξηλαδή φρούτα.

— Γιατί τ'ον πιάσανε;
— Είπε «χρόνια πολλά» στον ύπυργό των
Οικονομικών!...

Προσνείωσις...

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα γραφεῖο μᾶλλον κοινό, μᾶλλον ἀστικό, μᾶλλον... συμβολαιογραφικό. Βιβλιοθήκες γεμάτες τυπωμένη σοφία, χειρόγραφα σκόρπια, τασάκια γεμάτα ἀποτίγαρα, καὶ στοὺς τοίχους διδ-τρέις «γκραβούρες» κι' ἄλλα τόσα «ταμπλώ». (Ἡ μόνη καλλιτεχνικὴ παρουσία στὸ ψυχρὸ ἐπαγγελματικὸ σύνολο τοῦ γραφεῖου).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πενήντα πέντε χρόνων, μὲ βαθεῖες στὸ πρῶτο τὸ «οὐλές» ἀπ' τὰ «τραυμάτια» πού τήρε στὴς σκληρὲς μάχες μὲ τὴ Ζωὴ τόσα χρόνια. Τὸ ὑπόλοιπο τῶν μαλλιών στὸ φαλάκρο του κεφάλι, μοιάζει τώρα πιά περισσότερο μὲ χιόνι παρὰ μὲ ἀσημόσκονη.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεκαεννιά χρόνων, ἀδρό, μιμουσπαιτικό πλάσματάκι, μὲ χρυσάφνια μαλλιά, πράσινα μάτια, κερνέιο κοκκιλάστικο πρόσωπο. Ἐλάχιστο μακιγιάζ. Λιτὴ κοιμήσιμη).

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνοντας δεξιά): Ὁ κύριος Φλωράκης;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴν πνευματικὴ χειρωναξία τῶν χειρογράφων): «Α, εἰσθε ἡ δεσποινὶς πού μου τηλεφωνήσατε;

ΕΚΕΙΝΗ (ἐμβρόντητη, μὴ μπορώντας νὰ κρύψῃ τὴν κατάπληξί της): Μάλιστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξυγνύει τὸ στήθος, σιγῶν): Καθίστε, δεσποινίς... (Ἀφήνει τὸν κοντυλοφόρο του καὶ τεντώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸ ξεμουδιάσῃ). Καταλαβαίνω... τὴν ἀπογοητεύσι σας! Ὁ συγγραφεὺς πού θαυμάζετε, ὁ ἀγαπημένος συντροφός τῶν ὁνείρων σας πού μέσ' τὴ φαντασία σας θὰ τὸν εἶχατε πλάσει μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ βασιλόπουλου τοῦ παραμυθιοῦ... εἰν' ἕνας οἰκτρός παλῶν γέρος χωρὶς μαλλιά καὶ μὲ μασσέλες! Πέσατε ἀπὸ τὰ σύννεφα καί... δὲν εἴσατε τόσο ἐξασκημένη στὸ ἀλεξίπτωτο τῆς πραγματικότητος...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἀδέξια εὐγένεια): «Α, ὄχι!...

στους ρωμαντισμοὺς καὶ δώσατε τὰ νεῖδα σας στὰ Νεῖδα... τὴ δροσιά σας στὴ Δροσιά... Ἀγαπήστε τὸν Ἑρῶτα... πῆτε ἀπ' τὸ ποτήρι τῆς αἰσιοδοξίας... Τί τις θέλετε τίς «βαθεῖες φιλοσοφίες» καὶ τίς ἀχρηστες «πνευματικότητες»; Θὰ γίνετε χωρὶς λόγο, μελαγχολικὴ καὶ νευρασθενική. Κι' ἂν ἀκόμα πρόκειται νὰ δυστυχίσετε... μὴν εἰσαπτε δυστυχισμένη ἀπὸ τὴν περιμένοντα τὴ δυστυχία!

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ τί ἀγαπῶ σὲ σὰς! Κανεὶς δὲ θὰ μπορῇ νὰ μοῦ μιλήσῃ ἔτσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ οὐτ' ἐγώ!... Ἄν ἤμουν νέος κι' ἂς πούμε συνδεόμαστε καὶ παντρευόμαστε... φανταζόσαστε πὼς θὰ σὰς μιλούσα γι' αὐτὰ πού λέμε τώρα; Θὰ μιλάγαμε γιὰ τὸ νοῖκι καὶ γιὰ τὸ λογαριασμὸ τοῦ χασάπη καὶ θὰ σὰς ἐστελνα στὸ διάολο μόλις θὰ κάνατε λίγο θάρρος τὴν ὥρα πού ἐγὼ θάθελα νὰ γράψω!... (Σηκώνεται ἀπότομα). Μοῦ ζητήσατε νὰ σὰς μιλήσω. Σὰς μίλησα! (Τῆς δίνει τὸ χέρι). Χάρηκα πολὺ.

ΕΚΕΙΝΗ (μ' αὐθόρμητη λύπη): Ἐγώ, καθόλου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ πιστεύω!

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδὸν βουρκωμένη): Μπορῶ νὰ ξανάρθω νὰ σὰς δῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπλᾶ): «Ὁχι. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ξαναδεχτῶ.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄν σὰς γράψω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ θὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἡ μάλλον δὲ θὰ διαβάσω τὸ γράμμα. Δὲν ἔχω καιρὸ.

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Χαίρετε... Κι' εὐχαριστῶ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδὸν μ' ἀγάπη): Καλὴ τύχη!... (Ξανασκύβει στὰ χειρόγραφα του καὶ γράφει:

Αὐλαία)
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

❖❖

Ποιὸς θέλει νὰ φιλήσῃ.

Νὰ τί ἀπάντησε ἡ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ρουθ Ρόμαν, ὅταν τὴ ρώτησε ἕνας δημοσιογράφος τοῖους διάσημους ἀνδρες θάθελε νὰ φιλήσῃ:

1) Τὸν Ἀμερικανὸ ἀντιπρόεδρο Μπάρκλεϋ, πού εἶναι τύπος παλῶν ρωμαντικοῦ καὶ δὲν φοβάται νὰ τὴν ὅταν ἀγαπήσῃ.

2) Τὸν Οὐίνστον Τσώρτσιλ... ἀφοῦ πρῶτα βγάλῃ τὸ πόρο ἀπ' τὸ στόμα του!

3) Τὸν Ρούζβελτ υἱόν, πού «ἐξέρι νὰ φιλήσῃ περίφημα τὰ μωρά, ἀλλὰ θὰ τὰ βγάξῃ πέρα καὶ μὲ τίς μεγάλες κοπέλλες».

4) Τὸ Μωρίς Σεβαλιέ τύπο «γλυκοῦ Γάλλου».

5) Τὸ βιολιστὴ Γιεχουντὶ Μένουχιν, πού «ἐξέχουν τὴν ψυχὴ του στὸ βιολί».

«Πιστεύω — πρόσθεσε ἡ ἡθοποιὸς — ὅτι ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἄνδρες πού ἀξίζουν νὰ φιληθοῦν. Μὰ διάλεξα μερικὸς πού ἔχουν κατὶ τὸ ἐξαιρετικό».

ΟΙ ΜΙΣ ΡΩΜΗ 1946 ΚΑΙ 1947

Ἡ φωτογραφία αὕτη εἶναι παλιά. Πάρθηκε τὸ 1947 ἀλλὰ εἶναι καὶ πάλι ἐπικαίρη, ὅσοτε ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς Σουλδᾶς Μάνγκανο στὸ φιλμ «Πάθοι στοὺς βάλτους». Τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς τῆς Τζέινας Λολουμπριτζίντα ως μίς Ρώμης 1947, ἡ μίς Ρώμη 1946, Σουλδᾶ Μάνγκανο (δεξιά) φωτογραφίζεται μαζί μὲ τὴν διάδοχό της.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΠΛΕΧΤΩΝ

Στὴν ἐφετηνὴ μόδα τὰ πλεχτά παίζουν σπουδαιότατο ρόλο. Γιὰ τὸ πρῶτο, τὸ ἀπόμετρο, τὸ βράδυ, οἱ δημιουργοὶ τῆς γαλλικῆς μόδας ταιριάζουν σὲ ἅλα σχεδὸν τὰ μοντέλα καὶ ἕνα κομψὸ πουλόβερ. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα μοντέλο μοντέρνου τρικὸ, πού βαφτίστηκε «Τρικὸς».

ΑΝΤΖΕΛΙΝΑ ΒΕΛΑΣΚΕΖ

Ἡ γοητευτικὴ βεντέτα τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ Ἀντζελίνα Βελασκέζ πού σημειώνει κάθε βράδυ στὴν Ἀρσενάλια μεγάλη ἐπιτυχία, μὲ τὰ Ισπανικὰ καὶ νοτιοαμερικανικὰ τραγούδια της καὶ τοὺς ἐξωτικούς χοροὺς της.

Ἀθηναϊκὰ ἐθίκαιρα

Ὁ Δημητράκης

Τὴ θλίψι καὶ τὸν πόνο μου, ἀλήθεια, πὼς νὰ διώξω; Ἡ νεὰ ἡ κυδερνήσις στο πὶ καὶ φὶ ὠρκίσθη. Ἄλλα τὸ χελμὸν, δυστυχῶς, τὸν ἀφήσαν ἀπὸξω κι' ὁ κόσμος ἐταραχθηκε καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐσεισθη!

Πένθος σ' ὅλη τὴ χώρα μας καὶ λύπη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Ἀναστενάζουν οἱ Ἕλληνες, κορόμφλο τὸ δάκρυ!
Στοὺς ὁδούς βγαίνουν καὶ λέν: - Βαί μαννούλα (μ' ἔβα).

Ὁ Δημητράκης ἔφυγε, ὁ Δημητρός μας πάει!...
Καὶ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι μὲ βουρκωμένους μᾶτι
βαρυνενοῦν πού χάσανε τὸ μέγα τοὺς προστάτη
Καὶ κλαίω κι' ὁ δὺςτυχος ἐγὼ - τὰ δάκρυά μου (μ' ἔβα).
Ὁ Δημητρός μας ἔφυγε! Γιὰ ποῖον θὰ γράφω τώρα;

Τὸ μπουρλότο

Λέγεται ὑπὸ μερικῶν — καὶ μάλιστα ἐπισήμων — ὅτι στὴν κυβερνητικὴν τὴν πρόσφατη τὴν κρίσι, ρολο μεγάλο ἐπαίξε ἡ «ὑπόθεσις καυσίμων» πού δὲν ἠμπόρεσε κανεὶς ἐγκρίσας νὰ τὴ... σβύσῃ. Μιὰ ἐφημερίδα ἔγραψε τὸ πρᾶγμα τελευταία. Καὶ τὸν καυσίμων ἡ δουλειὰ ἀναψε μὲ τὸ πρῶτο. Πολὺς ἔγινε θάρρος κι' ἔτσι, λοιπόν, μοιραία ἐβάλεν στὴν Κυβέρνησι τὰ καύσιμα... μπουρλότο!

Διακόσα!

Συνεχίζεται ραγδαίως ἡ παραγωγή κομιμάτων κι' ἡ καταθεσις τῶν τίτλων καὶ τῶν σχετικῶν ση- (μᾶτων)

Εἰς τὸν Ἄρειο τὸν Πάγο πᾶνε «ἀρχηγοὶ» σωρεῖα καὶ τὰ κόμματα ἔχουν φτάσει μόλις τὰ... οὐσόντα (τρία!)

Ἄν θυμᾶσθε, εἶχα προβλέψει — καὶ τὸ ἐδίσκα (σωστό—
πὼς τὰ κόμματα ἐν ὅλῳ θάφταναν τὰ ἑκατό.
Μὰ μὲ τὸ ρυθμὸ πού πάμε — λὲς καὶ τὰ γεννάει (κλῶσσα—
φαίνεται ὅτι τραβάμε γρήγορα γιὰ τὰ... διακόσα!

Ἡ καταλήξις

Οἱ νεώτεροί μας φίλοι καὶ παμπόνηροι Φρατέλλοι γιὰ τίς ἀποζημιώσεις παρατραβήξαν τὸ τέλι καὶ ζητοῦν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ κερδίσουν κι' ἄλλο (χρόνο
καὶ τὸ κέρδος μας νὰ εἶναι ἡ... φιλία αὐτοῦ (καὶ μόνο!)

Σὺν τῷ χρόνῳ, μ' ἄλλους λόγους, θὰ ζητήσουν μείω (σει)
θὰ πετύχουν, κατόπιν, νὰ μὴ πάρουμε καμμιὰ καὶ στὴν κυριολεξία, γιὰ τίς ἀποζημιώσεις, (σὲ)
θὰ μᾶς πούν στο φινάλε, οὔτε... γὰρ αὐτὰ, οὐ. (τὲ ζῆμι αὐ)

Σία κι' ἀρόξαμε!

Τό... καμάρι μας ὁ Ντίνος καὶ τῶν ρουσφετῶν ὁ (ἀρχων)
διπλωμάτην εἶχε χρίσει τὸν ἐφοπλιστὴν Νιάρχον, κι' ἔτσι ὁ Κροῖσος μας ἐκείνος, μὲ τὴν ρουσφετο- (λογία)
ἀπηλλάσσετο τελείως ἀπὸ τὴν... φ ο ρ ο λ ο γ ι α

Ὅμως ἔφασαν ἡ μέρα πού τὸν ἔφαγαν οἱ Κροῖσο καὶ τῆς Κυβερνήσεως του προεκάλεσαν τὴν... ρ ι - (σ ι)
Ἐν ὀλίγοις τοῦ καμμένου τοῦ καινούργιου τοῦ Μπο (χάρη)
ἔξ αἰτίας τοῦ Νιάρχου, τοῦ τὴ σκάσαν σὲ... β α - (π ὁ ρ ι)

Μὰ μὲ τὸν ἐφοπλιστὴν τοῦ, τὸ κοινὸν τὸ πάντο (θύμα)
μὲ καμὸ διαπιστώνει καὶ μαθαίνει τελικά, (π ρ ῖ μ α)
γιὰ ποῖο λόγο πάει, ὡς τώρα, ἡ διπλωματία... (π ρ ῖ μ α)
καὶ τὰ ἔχει... θ α λ α σ σ ὡ σ ε ι εἰς τὰ ἔξωτε- (ρικά!)

Τούναντιον...

Ἀνεκαλύφθη μέθοδος σπουδαία καὶ σοφὴ, μὲ τὴν ὁποῖαν πρόκειται ν' ἀκούνη οἱ κουφοί. Ἀλλὰ τὸ σπανιότατον αὐτὸ τὸ γεγονός ἀφήνει ἀσυγκίνητους ἐμὰς προσωρινῶς.

Παρακαλοῦμε μάλιστα κι' ἐμεῖς νὰ κουφαθοῦμε, γιὰ μιὰ χρονιά τουλάχιστον, ἡ μὴνες μερικὸς καὶ θάμαστε πανευτυχεῖς, διότι δὲν θ' ἀκούμε τοὺς λόγους τῶν σωτήρων μας τοὺς προεκλογικούς!

Τῆς... ὥρας!

Μητσούλης ὀνομάζεται καὶ βουλευτὴς τυγχάνει ἐκεῖνος πού μᾶς ἔκανε νὰ μείνουμε σάν... χ ἄ ν ο ι, γιὰτὶ ρολογία καὶ αὐτοὺς λαθραία ξεμπάρκιζε καὶ τῆς περιφέρειας του τοὺς ἐκλογεῖς μακάριζε.

Εὖγε λαμπρὲ μας βουλευτὰ καὶ μπράβο σοῦ ἀξίζει, γιὰτὶ μὲ σέβαν ὁ λαὸς δυνάμεις ἀνακτᾷ. Μὲ τέτοιους ἄντρες ἡ Ἑλλὰς ποτὲ δέν... γ ο ν α - (τ ῖ λ ε ι,
ἢ ὅπως λέει ὁ λαὸς ποτὲ δέν... Γ ο ν α τ ἄ!

Δυστυχῶς!

Ἕνας ἐλέφας στὸ Μπριστόλ θὰ δικαστῇ συντόμως, μὲ τοὺς κανόνας γενικῶς πού ἐπιβάλλει ὁ νόμος. Τούτῃτι ἕνα παχύδερμο «θὰ κάτση στο... σ κ α - (μ ν ι)
καὶ φυσικὰ θὰ ὑποστῇ κι' ἀνάλογη ποινή.

Ἐνὼ στὴν χώρα μας, αὕτη τὴν τρισαθλία χώρα πού βγαίνουν Μπακόπουλοι ἑφτά κι' ἐχτὰ τὴν ὥρα

κουδέντα συνεχίζεται κι' ἀνάκρισις ἀτέρμων κι' ἀκόμα δὲν ἀκούσαμε μιὰ δίκη... π α χ υ δ ῆ ρ - (μ ω ν!)

Περιορισμός

Τῆς Ἰγκριντ Μπέργκμαν ἔχουμε νεὰ σπουδαία ἀ- (κομψ.)
πού τὰ τηλεγραφήσανε προχθὲς ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ὁ σκηνοθέτης καὶ μνηστὴρ Ρομπέρτο Ροσσελίνι, τὴν Ἰγκριντ τὴν μαντάλωσε γερά μέσα στὸ σπῆτι, καὶ σερνικὸ μέσα νὰ μὴ κανένα δὲν ἀφήνει, καὶ οὔτε στὸ παράθυρο κι' αὕτη νὰ σκάσῃ μύτη. Κι' ἔτσι ὁ Ρομπέρτο ὁ εὐτυχὴς τώρα στὸ τέλος - (τέλος,
ἀποδεικνύεται σκληρὸς καὶ ἀγριὸς Ὁθέλλος!

Λοιπὸν δὲν ἀστετεύεται καθόλου ὁ Ροσσελίνι. Τὴν Ἰγκριντ αὐστηρότατα στὴ φυλακὴ τὴν κλείνει. Καὶ ἔτσι θὰ τὴ χαιρετᾷ ἐκεῖνος ζωντανή κι' οἱ ἄλλοι θὰ τὴ βλέπουν μονάχα στὸ... πανί!

Ἡ πυρκαϊά

Στῆς Ἀνοικοδομήσεως, λοιπόν, τὸ Ὑπουργεῖο, μεγάλη ἐπίσπε φωτιά κι' ἔκαψε ὁρόφους δύο. Κι' ἐπίσης ἀπετέφρωσε πλεῖστα σπουδαία σχέδια πού ἔγιναν μὲ σύστημα, μελέτη καὶ προπαίδεια. Καλὸς δὲν εἶναι οἶωνος, καθὼς καταλαβαίνα.

Καὶ ἀνευ ἀντιρρήσεως, εἶναι εἰρηνεῖα τραγικὴ, σὲ τόπο ἐρείπωμένο, τὸ Ὑπουργεῖο καὶ καίγεται τῆς... Ἀνοικοδομήσεως! Ἐνὼ θάταν εὐχάριστο — πού τέτοιες εὐκαιρίες; — νὰ πιάναν, λέει πυρκαῖα πεντέξ φορες!

Βραβεῖον χημείας

Εἰδησις ἐκ Σουηδίας: Ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, τὸ ἐφετηνὸν τὸ Νοῦμπελ, τὸ βραβεῖον τῆς Χημείας, στὸν Ἰάπωνά ἐδόθη τὸν καθηγητὴν Γιουκαμα, πού εἶναι ἴσως ἀπ' τὸ Τόκιο, ἴσως κι' ἀπ' τὴ Γιό- (κοχάμα).

Ἡ ἀπόφασις ἐτούτη δὲν μοῦ φαίνεται ὀρθή. Τὸ βραβεῖον τῆς Χημείας ἐπρεπε νὰ ἐπιδόθῃ σ' ἄλλους χημικοὺς σπουδαίους, στῆς Ἀθῆνας δηλονότι τοὺς γνωστὸς ταβερνια- (ραῖους,
πού — ἀντίρρηση καμμιὰ — ἔχουν ἀποδείξει ὅτι εἶναι ἄσσοι στῆ... χημεία!

Π. Π. — Γ. Θ.

Τὰ «κανονάκια»

Ο προϊστάμενος της υπηρεσίας δώδεκα ναρκωτικών κ. Νικητάκης μαζί με το επιτελείο του που το αποτελούν εκλεκτά λαγωνικά της Γενικής Ασφαλείας αγωνίζεται να καταστρέψει την εξαπάτηση της καταστρεπτικής τοξικομανίας. Το χάσις, όμως, ή κοκίνη, ή μορφίνη, ή ηρωίνη, αλλά και άλλα πολυσύνθετα κι άγνωστα στον πολύ κόσμο ναρκωτικά που μας έρχονται μεταπολεμικά στην Ελλάδα, έχουν τα τραγικά θύματά τους σ' όλες τις τάξεις, σ' όλα τα επαγγέλματα. Διανοούμενοι, καλλιτέχνες, έμποροι, επιστήμονες αλλά και απλοί εργάτες πληρώνουν ακριβά την απόλαυσή των «τεχνητών παραδείσων». Τους τελειώνουν μάλιστα είνε να τους κλαίει ή ψυχή του ανθρώπου. Αγωνίζονται να δρούν το προφίλες ναρκωτικό τους, χωρίς να το κατορθώνουν, γιατί ή Αστυνομία με τις αλλεπάλληλες εξόδους της έχει σαρώσει από το πεδούριό της τα «κανονάκια», τους μικροπωλητές δηλαδή των ναρκωτικών.

Τὰ «κανονάκια» είνε οι βοηθοί των μικροεμπόρων. Οι υπάλληλοί τους που παίρνουν τα ποσοστά τους από τα κέρδη και τα γενναία φιλοδωρήματά τους από την πελατεία που την κρατάν πάντα... αχαρμάνιστη και για την ακρίβεια σε διακοή «μαστούρα».

Τὰ «κανονάκια» μας δόθηκε πολλές φορές ή ευκαιρία να τα γνωρίσουμε στην Αστυνομία.

Γιατί λέγονται «κανονάκια»; Γιατί... κανονίζουν ίσως με το ναρκωτικό την πελατεία τους. Της προμηθεύουν όσο χρειάζεται. Ώστόσο κάθε «κανονάκι» έχει τον δικό του κύκλο εργασιών. Είνε επίσης διαλεγμένο με προσοχή και θεωρείται έμπιστο προσωπικό του λαθρεμπορίου. Παρ' όλα όμως αυτά ο αφεντικός του τον φοβάται και γι' αυτό δεν του φανερώνει ποτέ ούτε τον εισαγωγέα του ναρκωτικού, ούτε τον μεγαλέμπορο. Επίσης δεν ξέρει τη μεγάλη και σημαντική «ζούλα», την κούπη, όπου ο λαθρέμπορος φυλάει τη μεγάλη ποσότητα του ναρκωτικού. Τὰ «κανονάκια» είνε, πολλές φορές, τοξικομανείς και αυτοί. Και μάλιστα τοξικομανείς προνομιούχοι! Παίρνουν άνοθευτο το πράγμα, πλύν να το «κόψη» και να το κνή «χαρμάνι» ο μεγαλέμπορος. Αυτοί λοιπόν μεταφέρουν και πουλάνε τις «ψιλλές», τα «κανονάκια» από το Κολωνάκι μέχρι τη Λαχανογορά και τα ύπαιθα καφεενεία διαφόρων μακρυών συνοικιών.

Σε μία τέτοια συνοικία είχε άνοιξει κι' ο «Παράδεισος», ένα κέντρο χορευτικό που συγκέντρωνε μερικά ζευγαράκια, κάτι πατηρίδες έρωτευμένους, κανένα στρουμπουλό δουλικό. Μά όλα αυτά δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν την πολυ-

τέλειά του. Έτσι μία μέρα ή Αστυνομία άρπασε που ο «Παράδεισος» δούλευε χωρίς πελατεία. Έκανε τη σχετική έκστρατεία κι είδε εκεί μερικά πρόσωπα που της ήσαν γνωστά: Μερικούς υπαλλήλους εμπόρων ναρκωτικών. Αυτά τα «κανονάκια» έχασαν τον «Παράδεισο». Γιατί σε μία όφρο της Αστυνομίας απεκαλύφθη τέλος ότι το μαγαζί είχε μερικά ιδιαίτερα διαμερίσματα που τη νύχτα μετεβάλλοντο σε τεκέδες. Έτσι έκλεισε ο «Παράδεισος» κι' ο ιδιοκτήτης του έπηγε στο «φρέσκο».

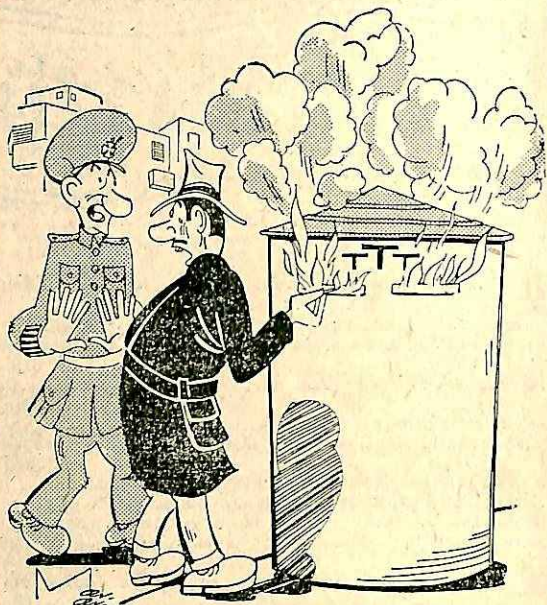
Οι λαθρέμποροι φοβούνται πιο πολύ κι' από την Αστυνομία τα «κανονάκια». Αυτοί οι συνεργάτες τους είνε πολύ επικίνδυνοι. Μπορούν να τους κλέψουν το «πράγμα» και να το πουλήσουν χωρίς να τολμούν να τους καταγγείλουν στην Αστυνομία. Χαρακτηριστικό είνε το πάθημα του λαθρεμπορίου Α. Χ. που ημιζόταν για την εξυπηνάδα του. Ο «έμπορος» αυτός μόλις έπαινε μία σημαντική ποσότητα κοκαίνης, έπρομηθευτο από τα φαρμακεία ένα σωρό δαχτυλά λαστιχένια και τα γέμιζε ναρκωτικά. Τα από ασουτσούκ αυτά δαχτυλά, έκοβε στην αύλη της μονοκατοικίας που καθότανε και τα έχωνε στο χέμα. Είτε έβρεχε, είτε χιονίε ή λαθρέμπορος δεν ανησυχούσε, γιατί το λαστιχο δεν άφηνε την ύγρασία να περάση μέσα στην κοκαίνη και να την γλάση. Μά δεν στάθηκε τυχερός. Ένα «κανονάκι» του, έτυχε να τον ιδή την ώρα που τα έκρυβε. Δεν του είπε τίποτε. Έφυγε πάλι σιγά χωρίς να τον αντιληφθή ο λαθρέμπορος, για να γυρίση σε λίγο, όταν εκείνος είχε φύγει, και να πάρη την ποσότητα των ναρκωτικών.

Με τον ίδιο τρόπο, με το κλέψιμο, οικονομούν το άγαπημένο τους ναρκωτικό και πολλοί από τους φτωχούς τοξικομανείς. Γίνονται φίλοι του λαθρεμπορίου, του κάνουν έληματα, τον καλοπιάζουν, γίνονται ή σκιά του, μά διαρκώς έχουν ολόνοιχτα τα μάτια τους να ιδούν που κρύβει τα ναρκωτικά. Όταν ανακαλύψουν τη «ζούλα» του, τότε σε μία κατάλληλη ευκαιρία, την ανοίγουν, την αδειάζουν και εξαφανίζονται!

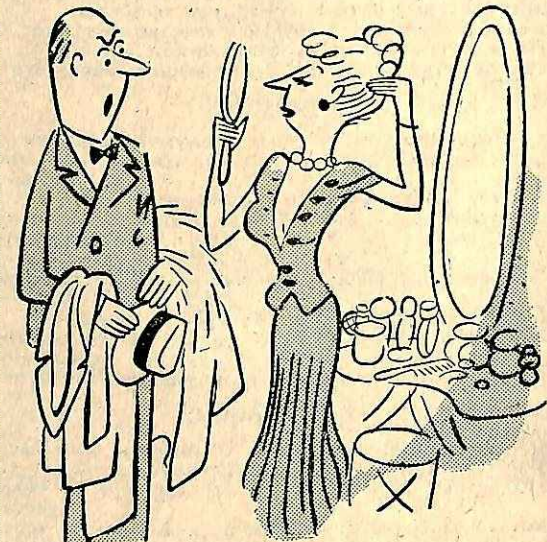
Η Γερμανία κι' ή Ιταλία μας έχουν κάνει πολλές φορές λαθραία εισαγωγή ναρκωτικών και σε σημαντικές ποσότητες. Το έμπορεύμα, πριν φτάση το πλοίο στο λιμάνι, το ρίχνουν συνήθως μέσα σε λαστιχένιες φούσκες ή σε μία σημαδοūra κι' οι συνεργοί τους, περνώντας δθεν τυχαίως με μία δενζινάκατο το μαζεύουν και εξαφανίζονται. Αλλά για την εισαγωγή των ναρκωτικών σ' ένα τόπο υπάρχουν νιλιάδες τρόποι από τους πιο άπιθανους μέχρι τους πιο κοινούς.

Μά για όλα αυτά δεν ποκοεφελιάζουν τα «κανονάκια». Το αφεντικό τους θα πάρη το ναρκωτικό από το μεγαλέμπορο, θα το νοθεύση, θα το μοιράση, θα το «κόψη», θα το κνή «σκονάκια» και θα τους δώση. Από αυτή τη στιγμή αρχίζει ή δουλειά τους. Το μοίρασμα. Έτσι, κυκλοφορούν τα ναρκωτικά στην Αθήνα. Με τα «κανονάκια» που αναλόγως με την πελατεία τους κανονίζουν και το ντύσιμό τους. Άλλοτε γίνονται κομψοί κύριοι και διασχίζουν ποτάμια τους δρόμους του Κολωνακίου κι' άλλοτε εργάτες κακοντυμένοι, που περιφέρονται στο λιμάνι και κάνουν πώς χαζεύουν με την κίνηση των βαποριών. Τὰ «κανονάκια» είνε πολλές φορές και όμορφες γυναίκες και κορίτσια. Μά όπως είπαμε, μ' αυτούς δεν μπορεί να βρής άκρη. Είνε φοβεροί και διανοημένοι. Οι μνοί που δεν πελαγώνουν είνε οι είδικευμένοι αστυνομικοί. Αυτοί τους ξεχωρίζουν και τους μαζεύουν μέσα από τον κόσμο, όπως μαζεύει ένας οδοκαθαριστής τα σκουπίδια ανάμεσα από τα πόδια των διαβατών!

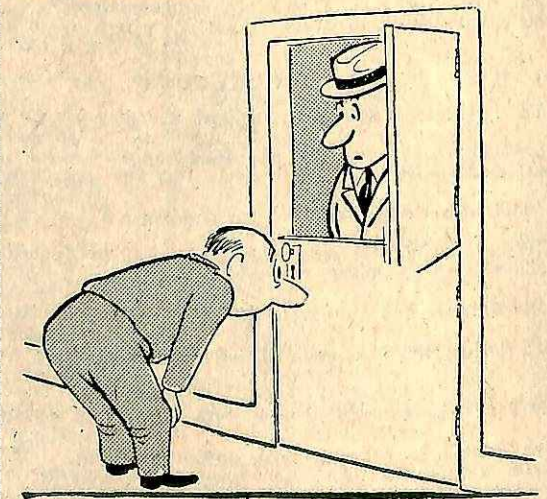
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Βάζω φόκο στα γράμματα, κ. πόλισμαν, γιατί... το Κατινάκι άλληγογραφεί με άλλους!... (Τού Μ. Αναστόπουλου)

— Άφσε τα κόλπα που δεν κουμπώνει άλλο το φόρεμά σου... Άν δεν το κλείσης ως το λαιμό δεν πάμε πουθενά!...

ΣΤΑ ΠΡΑΣΑ!

Λαθρεμπόρια και Καταχρήσεις

Σ' αυτή τη χώρα που άνθει φαιδρά πορτοκαλέα και για κορβίδα μας περνούν με περικεφαλαία, οι καταχρήσεις γίνονται της μόδας όσο πάνε και σκάνδαλα τεράστια κι' ατέλειωτα ξεσπάνε.

Λογής - λογής «ήμετεροι» κι' είδων - είδων κηφήνες δεν κάνουν, στα χρόνια μας, νισάφι στις κομπίνες κι' ενώ γ υ μ ν ω ν ο υ ν ε το πάν, έν συντομία (πάση, με ζήλο ή κυβερνήσις ζητά να τους... σ κ ε π ά σ η!

Δεν έμειναν αλλήστευτα δημόσια ταμεία κι' αν ή κοσμάκης, πρό πολλού, χαμπάρι τώη πά (ρε, οι κυβερνώντες μας τηρούν πιστά την παροιμία: «Ο κόσμος τώη τούμπανο κι' έμεις κρυφά κα (μάρσι!

Λαθρεμπορίου όργιον και κύμα καταχρήσεων μας δέρνει ολοφάνερα και άνευ αντίρρήσεων. Κι' οι λοβιτούρες οι πολλές μας κάνουν τους δυ (στύχους, του τόπου μας, το έδωδο κατάντημα να κλαίμε, να μετατρέψουμ' ελαφρώς τους παμπалаίους στίχους και για τη χώρα μας σωστά, εις το έξης να 'έμε: «Γη, μήτηρ παλαιών θεών και νέων ήμιθέων και χώρα λωποδυτικών και ληστρικών πανθέων»!

Σαστίζεις άπ' τα σκάνδαλα κι' από τις καταχρή (σεις, δεν ξέρεις ποιά να πρωτοδής και να πρωτομετρήσης. Της Ναυτιλίας έφτασαν, προς το παρόν τα δέκα, της Ο.Δ.Ι.Σ.Υ. τα τέσσερα, τα πέντε της Υ.Ε.Κ.Α. κι' αυτό συμβαίνει, δυστυχώς, στον ψευτή, τον (ντουβιά, γιατί τους... λύκους έβαλαν για να φυλάν τ' άρνιά!

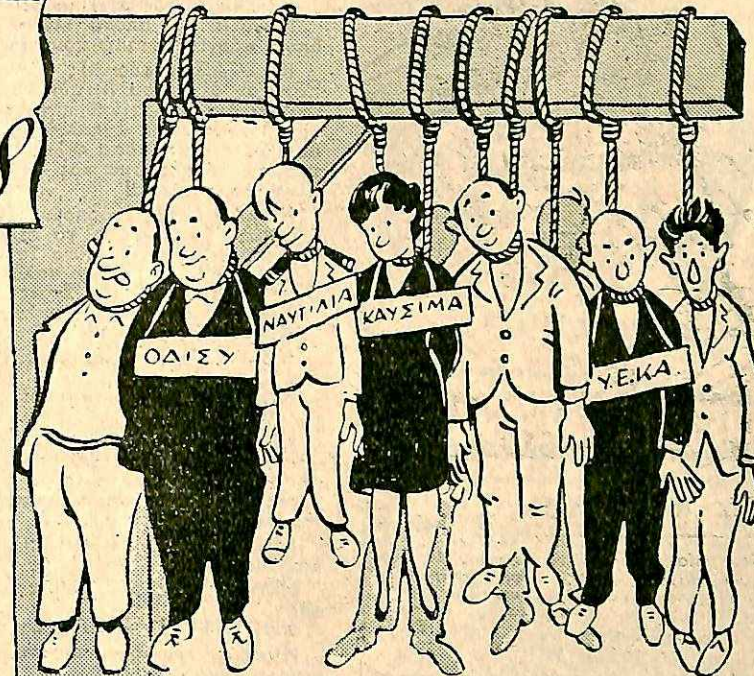
Τὰ σκάνδαλα του βάμβακος κοντεύουν τα έπτά και δώδεκα θα γίνουμε, συντόμως, μ' εύκολία διότι και παράγοντες κερδίζουν άπ' αυτά και βγάζουν... «μ π α κ ο σ π ο ρ ο», (χωρίς άμφιβολία!

Τὰ της όρύξης σκάνδαλα ξεσπάνε αλλεπάλληλα, και δός του και μας έρχονται τα ρίζια τ' ακατά (ληλα, τα «σαρανσόν» τα ρίζια, που τών κλεπτών να λέγονται θα πρέπη... με τε (ρίζια, γιατί μέ... ψείρες, ως γνωστόν, συνήθως πλημμυ (ρίζιουν και τα ταμεία, μ' όλ' αυτά, του κράτους... ξ ε (ψ ε ι ρ ι ζ ο υ ν ε!

Έκτός τών άλλων, φτάσαμε, Ρωμηέ μου, στο ση (μείον, άνωμαλίες νάχουμε και στο... Βρεφοκομείον! Και φυσικά, ταλαίπωρε, το γεγονός σημαίνει πως είναι ή κατάσταση πολύ... μπασταρδεμένη.

Άν πής για λαθρεμπόρια, δεν βρίσκεις, πλέον, (έκρη, κι' είναι, Ρωμηοί μου ένδοξοι, να κλαίς με μαύρο (δάκρυ, γιατί πληρώνεις φεύ! δασμούς και τέλη άνομα (λόγητα, και οι καπάτσοι μπάζουνε ρολόγια άφορολόγητα. Ρολόγια που κατέκλυσαν τών Αθηνών την πόλη, τα κουτσωχάρια γενικώς και την Ελλάδα όλη και δρούν για δαύτα πρόσωπα ύπερκομματικά και... τα διαβατήρια τα διπλωματικά! Πολλοί γνωστοί παράγοντες ρολόγια κουβαλάνε και σε δουλεύουνε — Ρωμηέ — κι' έσένα τόν (πολύπειρο, γιατί νομίζεις, δυστυχώς, πως πάνε και μιλάνε για τα παιδομαζώματα, για Κύπρο και για (πειρο!

Αυτά και τρισεχειρότερα συμβαίνουν ήμνες τώρα κι' ενώ καμπόσοι άπάτριδες σε πτώματα πατάνε οι άρχοντες π' άρρίστηκαν να σώσουνε τη χώρα

τις έκλογές τις προσεχείς και τους σταυρούς κυτ (τάνε.

Εκλογικά συστήματα σκαρώνουνε άράδα, να σώσουν, όπως άλλοτε και πάλι την Ελλάδα, εκλογικά συστήματα καινούργια εφευρίσκουν και την φαίαν ουσίαν τους μ' αυτά καταναλίσκουν. Μιλάνε γι' αναλογικές και πλειοψηφικά τα «τρύκ» τους ετοιμάζουνε τα προεκλογικά «το τάδε κόμμα, για να πούν, ψηφίσατε κορδόνι» κι' ο κόσμος, ό φτωχόκοσμος, άς πάη να τά... (κ ο ρ δ ώ ν η!

Στις έπαρχίες μας τολμούν και κάνουν ταξείδια, για να μιλήσουν για καπνά, για λάδια και για (ξύδια. Άγώνες προεκλογικούς κάνουνε, μ' άλλα λόγια, κι' άρχίζουν τα ταξίματα και τα ρουσφετολόγια. Τα λόγια χ ρ ω μ α τ ι ζ ο υ ν ε και παραστα (τικα

μιλούνε, αγοράεύουνε και σκίζονται ακόμα, ενώ πραγματικά έχουνε χάσει προ πολλού και της ντροπής το χρώμα!

Έχουν και μούτρα, μ' όλ' αυτά, τον κόσμο ν' αντι (κρύζουν, για τάξι και για μέριμνα να λένε κρατική, σαν Μανωλίοι τα ρούχα τους ν' αναποδογυρίζουν και να μιλούν για... «κάθαρι» της χώρας ήθική!

Περιοδεύουν, δηλαδή, με ήσυχη συνείδηση (και δεν το πήραν είδησι, πως ό κοσμάκης, όστις ζη στους σταύλους τους (άχυριουν, άκούει και δαύτους βερεσέ και τον δικό τους κράτη και δόλου δεν χρειάζεται τους λόγους των τους (πύρινοις την ώρα που τα σπίτια του έχουνε γίνει... στάχτη! Πλην τέτοιες στάχτες, είπαμε, κανείς δεν τις κυτ (τάζει κι' ελάχιστη συγκίνησι κανέναν τους δεν δείχνει, (μα τάζει κι' όλο τάζει και... στάχτη μόνον προσπαθεί στα μάτια να μας (ρίχνη!

Με τέτοια χάνουν τον καιρό και χάνονται κι' εκείνοι, ενώ μπορούσαν λατρεύοντο στον κόσμο νάχουν γίνει, έαν περιωρίζανε τα τάσα τους «ταίρια» που κάνουν στην καμπούρα μας τις μπάζες τις (γερές κι' αν δεν μας παρουσίαζαν τ' άρπακτικά κοράκια γι' άθως και άμολυντες λευκές περιστέρες! Αυτούς τους δέκα - είκοσι, άς είναι κι' εκατό, θα έπρεπε το Κράτος μας, για να νάναι δυνατό, να τους βουτήξη άπ' το γιάκα, να τους καταδι (κάζη και σ' ένα μέρος κεντρικό, εύθες να τους κρεμάση! Αυτό και μόνον θα πρέπε, από καιρό να γίνη για να μη φτάση ή χώρα μας στο χάος το φρικτό. Νά κρεμαστούνε, δηλαδή, οι εκατό εκείνοι κι' όχι να... κρέμετ' ή Ελλάς από τους εκατό!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

41 κυριόδισσα μας

«...Τέχνες κατεργάζεται!»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΝΕΛΛΗ: Μικρή, χαριτωμένη κοπελίτσα με τριμμένο παλτό, παλταδάκι, φθαρμένα γοβάκια και πολυμανταρισμένες κάλτσες, 20 χρόνων.
ΚΩΣΤΑΣ: Ωχρός, λεπτός άντρας με λυπημένο παλαιορωμαντικό ύφος, που θυμίζει κιτρινωπά μυστηριώδη εποχής Λαμαρτί-νου. Τριμμένο κοστούμι. Χωρίς παλτό. Τ' άλλα πρόσωπα: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μικρό, στενό δρομάκι, κεντρικό. Π. χ. στην οδό Κριεζώτου. Κάνει πολύ κρύο).

ΚΩΣΤΑΣ (τουρτουρίζει αξιοπρεπώς): Ψυχρίτσα κάνει!

ΝΕΛΛΗ: Χιονίζει, Κώστα μου!

ΚΩΣΤΑΣ: Μπα; Χιόνι είν' αυτό;... (Πικροσαχλωρωμαντικά). Νόμιζα πως ο ούρανος ρίχνει μπαμπάκι για να σε τυλί-ξω, ζωντανό μου μπιμπέλο!

ΝΕΛΛΗ:... (Δειλά): Έχεις λεφτά;

ΚΩΣΤΑΣ (Δειλότερα): Όχι!...

(Ντουέττο αναστεναγμού και στάσις στο πεζοδρόμιο).

ΚΩΣΤΑΣ:... (Σ' α' απολογητικά): Τί να σου κάνω; Δεν είμαι παρά ένας άγνωστος συνθέτης!

ΝΕΛΛΗ:... (Πικροκωμικά): Άλλα δεν έχεις μάθει ακόμη τί είναι... «αρμονία» στη ζωή!... (Σ' α' αντιμετώπιση μεγάλου πρόβλημα). Νά! Απόψε να πούμε, τί θα κάνουμε;

ΚΩΣΤΑΣ: Άλήθεια, τί θα κάνουμε άποψε; Το κρύο είναι ανυπόφορο!... (Χτυπάει το μέτωπό του, σαν να του ήρθε κάποια σωτηρία εμπνεύσι). Βρήκα!...

ΝΕΛΛΗ: Τί; Λέγε...

ΚΩΣΤΑΣ: Νά γυρίσουμε στο σπίτι

ΝΕΛΛΗ: 'Εκεί είνε που είνε ψυγείο!
ΚΩΣΤΑΣ: 'Αφσέ με να τελειώσω.
ΝΕΛΛΗ: Σ' ακούω. Μόνον να μην πής, όπως πάντα, καμιά κουτιάρα.
ΚΩΣΤΑΣ (σοβαρά): 'Ακουσον μέν, πάταξον δέ: Λέω λοιπόν να πάμε σπίτι και να αντιμετωπίσουμε το κρύο πέφτοντας ό ένας στην αγκαλιά του άλλου. Θα με κέρασες κάμποσα φιλιό, θα σου ανταποδώσω το κέρασμα και θα ζεσταθούμε... μέχρι εφιδρώσεως!

ΝΕΛΛΗ: Το φοβόμουν. Την είπες τη βλακεία. Προτιμώ απ' τα φιλιό, κάτι πιο θερμαντικό. Κανένα ποτό ίσως...

ΚΩΣΤΑΣ:... 'Ενα καλό κονιάκ θα μάς ζεστάνει, δεν είν' έτσι;

ΝΕΛΛΗ: 'Αχ!... 'Ασφαλώς!

ΚΩΣΤΑΣ: Πάμε να σου προσφέρω.

ΝΕΛΛΗ: Μην εірωνεύεσαι το δράμα μας!

ΚΩΣΤΑΣ (Μ' αυτοπεποίθησι): Σοβαρολογώ!

ΝΕΛΛΗ: 'Αφού δεν έχεις λεφτά;

ΚΩΣΤΑΣ («Μυστηριώδες» χαμόγελο): Τί σε νοιάζει;

ΝΕΛΛΗ ('Απρόοπτα εύτυχισμένη): Κατεργάρε! Έχεις!

ΚΩΣΤΑΣ: Τί σε νοιάζει έσένα; 'Ελα μαζί μου.

ΝΕΛΛΗ: Θα μου κάνης καμιά συμφορά!

ΚΩΣΤΑΣ: Τί έννοεις, αγάπη μου;

ΝΕΛΛΗ: Φοβάμαι κανένα ρεζίλικι έκ μέρους σου.

ΚΩΣΤΑΣ: Πρέπει νάχης εμπιστοσύνη σε μένα, χρυσό μου.

ΝΕΛΛΗ: Θεός να με φυλάξη!... Σε ξέρω κι' από άλλες φορές.

ΚΩΣΤΑΣ: 'Ελα μαζί μου σου λέω και μη φοβάσαι.

(Μπαίνουν σ' ένα μικρό αριστοκρατικό μπάρ).

ΚΩΣΤΑΣ (Στο γκαρσόνι): Διπλό κονιάκ «δέ - σό - πέ» και μερικά φρου-γκλάσέ, παρακαλώ.

(Ριγνώ)

(Σκηνή 2η)

(Στο ίδιο κέντρο)

ΚΩΣΤΑΣ:... 'Ενα λεπτό κι' έφθασα.

ΝΕΛΛΗ (Κάπως έντρομη): Πού πάς; Δέ μ' αφήνεις λεπτά για καλό και για κακό;

ΚΩΣΤΑΣ ('Αδιάφορα): 'Απέναντι πάω χρυσό μου!... (Προχωρεί στη γκαρνταρόμπα με μεγάλη φυσικότητα, παίρνει ένα περίφημο αδιάδροχο και βγαίνει... αξιοπρεπώς!)

ΝΕΛΛΗ (Μέσα της): 'Αχ! Θεέ μου!

'Εχει γούστο να πάη να πουλήση το ξένο αδιάδροχο!... Θα κοιμηθούμε απόψε στο τμήμα σαν κοινοί λυποδύτες!

(Ριγνώ)

Σκηνή 3η
 (Στο άντικρυνό μαγαζί)
ΚΩΣΤΑΣ (Μπαίνει βιαστικός): Με συγχωρείς, επειδή κάτι μου συμβαίνει μου κάνεις μια χάρι για λίγα λεπτά; Κράτησε το αδιάδροχό μου και δώσε μου μια λίρα. Σε είκοσι λεπτά στη φέρνω.
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ (τον κυττάζει και τον συμπαθεί με την πρώτη ματίς): Ευχαρίστος, κύριε. (Του δίνει τη λίρα και κρατάει το αδιάδροχο).

(Ριγνώ)

Σκηνή 4η

(Σ' ένα γραφείο κάπου κοντά).

ΚΩΣΤΑΣ (Μπαίνει): Γειά σου, Χρ-στο!

ΧΡΗΣΤΟΣ ('Ο διευθυντής του γραφείου): Γειά σου, Κώστα.

ΚΩΣΤΑΣ: Βρήκα μια εύκαιρία! 'Εν' αδιάδροχο, τρέλλα! 'Ολοκαινούργιο! 'Αλλά το δίνουνε δυό λίρες κι' έχω μόνο τη μία. (Τη δείχνει). Μου δίνεις άλλη μία ως αύριο; Γιατί αλλιώς θα το χάσω. Και κρυώνω!

ΧΡΗΣΤΟΣ (Με δυσπιστία):... Μά τη θέλεις πραγματικά γι' αδιάδροχο;

ΚΩΣΤΑΣ: 'Αν δεν πιστεύεις πάμε μαζί μια στιγμή, να περιμένης ένα λεπτό απ' έξω να μτώ να το πάρω. Είναι φαίνεται... κλεμένο από 'Αμερικάνο, γι' αυτό σου λέω να μη μπής εσύ μέσα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δέ με νοιάζει αυτό. 'Αν είναι γι' αδιάδροχο στη δίνω τη λίρα. 'Αλλά θα πάμε ως απ' έξω μαζί, όπως είπες!... (Του δίνει τη λίρα).

Σκηνή 5η

(Βωδή. 'Ο Κώστας μπαίνει στο μαγαζί, επιστρέφει τη λίρα που πήρε, παίρνει το αδιάδροχο, ευχαριστεί με χαμόγελο, βγαίνει απ' έξω, το δείχνει στο Χρήστο, τον ευχαριστεί κι' αυτόν με χαμόγελο και τρέχει στο μπάρ που θα γίνη τώρα ή;

Σκηνή 6η

ΝΕΛΛΗ:... 'Όσπου να σε δώ κόντεψο να πάβω συγκοπή!

'Ενας κύριος χάλασε τον κόσμο που τού πήρες το αδιάδροχό του!

ΚΩΣΤΑΣ (Δυνατά και φυσικώτατα): Μπα; Ξένο αδιάδροχο πήρα;... Κυττάξε να δης τί παθαίνει κανείς! 'Απορημένος βγήκα χωρίς το δικό μου αδιάδροχο και τούτο δώ μοιάζει πολύ μ' αυτό που έχω!... (Στο γκαρσόνι). Πάρτο παιδί μου και ζήτησε συγγνώμη απ' τον κύριο!... (Με ύφος) 'Α, νά!... Χάλασε μου και μια λίρα και κράτησε το λογαριασμό!

ΝΕΛΛΗ (Μ' έκπληξι): Είχες λίρα;

ΚΩΣΤΑΣ: Το αν την είχα δεν παίζει ρόλο. Πάντως τώρα την έχω!

(Αυλαία)

Ε.

Ευδύμα λόγια

'Ο πατέρας: Είμαι βέβαιος πως αυτό το παλταδάκι, ο Νίκος, μου πήρε ένα χιλιάριο απ' το πορτοφόλι μου!

'Η μητέρα: Μα γιατί κατηγορείς το παιδί μας, χωρίς νάσαι βέβαιος; Μπορεί να το πήρα κι' εγώ!...

'Ο πατέρας: 'Οχι, Καλλιόπη μου, δεν μπορεί! 'Αν ήσουν εσύ, δεν θα μου είχες αφήσει πεντάρα!

Δυό... καλές φιλενάδες συζητούν μεταξύ τους:

— Πόσων χρονών είσαι, Μαρίκα; ρωτάει ή μία.

— Τί σημασία έχει αυτό;... Είμαι όσο φαίνομαι...

— Για φαντάσου! Κι' εγώ σε νόμιζα πολύ πιο νέα...

— 'Ενας γέρος κύριος μαλώνει ένα μικρό μάγκα, που καπνίζει άρειμανίως.

— Δεν πρέπει, μικρέ μου, να καπνίζης, του λέει. 'Ετσι δεν θα μεγαλώσης ποτέ.

— Τί λές, μπαρμπα; απαντάει ό μάγκας. Δεν βλέπεις εκείνης τις καμινάδες τί μπόι έχουνε, μ' όλο που καπνίζουν νύχτα μέρα;...

— Οί δικές μου ιδέες είνε πιο καινούργιες από τις δικές σου, λέει γνωστός 'Αθναίος δημοσιογράφος σ' ένα φίλο του.

— Φυσικά, του απαντάει εκείνος. 'Αφού τις αλλάζεις κάθε μέρα!

Οι απαιτήσεις της σημερινής μόδας

Η σημερινή μόδα απαιτεί πολλά πράγματα σήμερα από τις γυναίκες. Προκειμένου για ένα χορό, για μια δείψω, κτλ. απαιτεί απ' αυτές να εμφανισθούν με γυμνό όλο σχεδόν το επάνω μέρος του σώματος. Οι τουαλέτες χορού «ντεντιέ κρι» είνε εξωμες και αφήνουν ακάλυπτο το στήθος (επάνω από το στήθος) τους ώμους, το λαιμό και το μεγαλύτερο μέρος της πλάτης, αν όχι ολόκληρη την πλάτη από τη μέση και πάνω. 'Αλλά για να εμφανισθώτε μ' ένα τέτοιο ντεκολτέ, που αφήνει πολύ πίσω του και τα πιο τολμηρά της παλιάς εποχής, πρέπει να έχετε άψογους ώμους, χέρια, στήθος και πλάτη.

Είνε αυτόνοτο, λοιπόν, ότι ή σημερινή μόδα επιβάλλει για τις κοσμικές εμφανίσεις σας μερικές περιποιήσεις και φροντίδες που θα υπορρυσάτε άλλοτε να τις παραβλέψετε. Το ιδεώδες είνε να επιτύχετε μια απόλυτη ομοιομορφία μεταξύ όλων των μελών του σώματός σας που μένουν ακάλυπτα. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να τα περιποιηθώτε με τον ίδιο τρόπο, όπως και το πρόσωπό σας.

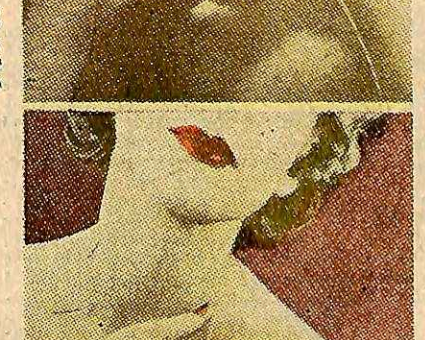
Ας δούμε ποιές είνε οι ειδικές περιποιήσεις, που ενδείκνυνται για το καθένα.

1) Είνε απαραίτητο να κάμετε ένα καλό μασσάζ του λαιμού, των ώμων, του στήθους και των χεριών. Προκειμένου για τα χέρια, το στήθος, την πλάτη και το κάτω μέρος του λαιμού, πριν από το μασσάζ θα τ' απλύνετε με ζεστή σαπουνάδα και κατόπιν θα τ' τρίψετε δυνατά με μια ειδική βούρτσά. 'Ο σκοπός αυτού του τριψίματος δέ τη βούρτσα δεν είνε να καθαρίση το δέρμα, αλλά να προκαλέση μια συρροή σίματος, που θα συντελέση στην καλύτερη απορρόησι της θρεπτικής κοάιης, που θα βάλετε έπειτα από το μασσάζ. 'Η κρέμα που θα χρησιμοποιήσετε θα είνε ή ίδια με κείνη που βάλετε στο πρόσωπό σας.

2) 'Η όμορφοιά του λαιμού απαιτεί να χρησιμοποιήσετε και γι' αυτόν την ίδια μάσκα που βάλετε στο πρόσωπό σας. 'Ετσι ό λαιμός και το πρόσωπό σας δεν θα φαίνονται σαν δυό διαφορετικά πρόγυμνα.

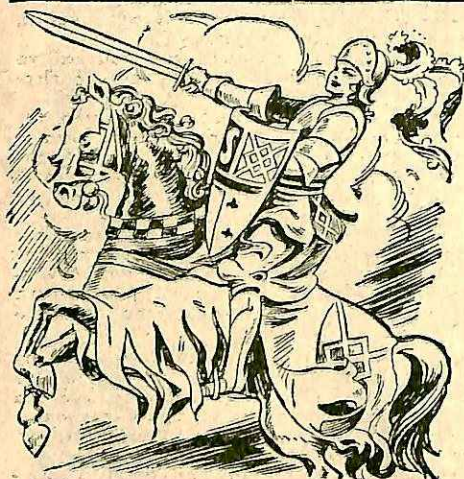
3) Μην παραλείψετε να τρίψετε τους άγκωνες σας με μια ελαφρόπετρα. Οι άγκωνες είνε το πιο άσχημο μέρος του γυναικείου σώματος. Καμιά γυναίκα, ακόμη κι' ή πιο όμορφη, δεν μπορεί να καυχηθή ότι έχει ωραίους άγκωνες. Αυτό δεν σημαίνει όμως, ότι δεν πρέπει να κάμετε τίποτε για να μετριάσετε την κακή έντύπωσι που προκαλούν. 'Αφού τους τρίψετε δυνατά με την ελαφρόπετρα, θα βάλετε πάνω τους την ίδια θρεπτική κρέμα που χρησιμοποιείτε και για το υπόλοιπο χέρι σας.

4) Το μακιγιάζ σας δεν θα περιορισθώ μόνο στο πρόσωπό σας, αλλά θα επεκταθώ σ' όλα τα μέρη του σώματός σας, που το φάρμακός σας αφήνει ακάλυπτα. Θα περιλάβω, λοιπόν, το λαιμό, τους ώμους, το στήθος, την πλάτη και τα χέρια, ως το σημείο όπου τριγύρουν τα νύχια. Το

Διάφορες φάσεις των περιποιήσεων που πρέπει να κάμετε για το ντεκολτέ σας.

— Καί... σ' ευχαριστούμε για την τράπουλα που μάς έφερες για δώρο!... (Από την «France-Hebdo»)

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ!

Στα τέλη του 17ου αιώνα, οι Τούρκοι, πολιορκούν την Αμμόχωστο της Κύπρου που την υπερασπίζονται οι Ένετοι. Άνθρωποι στους υπερασπιστές της πολυποσής πόλεως βρίσκεται κι ένας άρμας νέος, γνωστός με το όνομα Καπετάν Φουρτούνας. Κάτω απ' το πολεμικό αυτό όνομα, κάτω απ' τη χαλυβιδή πανοπλία του ήρωος, κρύβεται μια γυναίκα, μια Ναπολιτάνισσα αρχόντισσα, που την έχει παρασύρει μέσα στη φωτιά του πολέμου ο Έρωτας. Αναζητεί τον αγαπημένο της υποκόμητα που τον έχουν πιάσει και τον κρατούν αιχμάλωτο οι Τούρκοι. Το μυστικό της το ξέρει ο πιστός της ακόλουθος Άραφ. Έλ - Καντέλ κι' ο υπαρχηγός της Περγινιάνο. Μα το υποπτεύεται κι' ένας Πολωνός, ο τυχοδιώκτης πολεμιστής ο καπετάν Λακζίνσκυ, που ζηλεύει τον καπετάν Φουρτούνα για την ανδρεία του. Και σε μια φιλονεικία τους στοιχηματίζουν ν' αντιμετωπίσουν έναν τρομερό νεαρό Τούρκο πολεμιστή, τον Μουλέυ - έλ - Καντέλ, γιό του πασά της Δαμασκού, που τους προκαλεί καθυμενικά κάτω από τα τείχη.

Φτάνει η ώρα της μονομαχίας. Όλη η Αμμόχωστος βρίσκεται στα τείχη. Κι' οι Τούρκοι περιμένουν μ' αγωνία το αποτέλεσμα. Ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ φτάνει κάτω απ' το τείχος, ο Λακζίνσκυ κι' ο καπετάν Φουρτούνας βγαίνουν επίσης στην πεδιάδα. Θα χτυπήσει πρώτα με τον Τούρκο ο Πολωνός. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, ο Λακζίνσκυ λέει στον καπετάν Φουρτούνα ότι ξέρει πως είναι γυναίκα. «Μετά τον Μουλέυ - έλ - Καντέλ θα χτυπηθούμε οι δύο μας του άπαντά ο καπετάν Φουρτούνας και θα πεθάνει απ' το σπαθί μου! Έτσι θα πάρω το μυστικό μου μαζί σου στον τάφο!»

Ο Λακζίνσκυ μονομαχεί με τον Μουλέυ - έλ - Καντέλ και τραυματίζεται σοβαρά. Χτυπιέται κατόπιν με τον Τούρκο ο καπετάν Φουρτούνας και τον πληγώνει σοβαρά. Δεν τον σκοτώνει όμως όπως έχει δικαίωμα. Η γενική επίθεση εναντίον της Αμμοχωστού άργει. Οι Τούρκοι γογγύζουν κατά του αρχηγού τους και αποδίδουν την καθυστέρηση σε μια πενταμορφή Κρητικοπούλα σκλάβια που έχει τον. Ο Βεζύρης γι' να τους αποδείξει ότι δεν τον συγκινεί τίποτε αποκεφαλίζει την άρτια Χριστιανή έμπρός στο στρατό του και τους πολιορκημένους που παρακολουθούν από τα τείχη! Και την ίδια νύχτα αρχίζει η τρομερή επίθεση κατά της Αμμοχωστού. Μια πέτρα που τινάζεται από έκρηξη υπόνομου χτυπάει τον καπετάν Φουρτούνα και τον ρίχνει κάτω αναίσθητο. Ο πιστός Έλ Καντούρ σηκώνει την κυρία του και την μεταφέρει σ' ένα υπόγειο ανάμεσα στα χαλάσματα. Η Αμμόχωστος πέφτει στα χέρια των Τούρκων κι' αρχίζει άγρια σφαγή.

Στο ίδιο υπόγειο καταφεύγει κι' ο Περγινιάνο, υπαρχηγός των Ένετων και δυο ναυτικοί. Ο Έλ - Καντούρ πείθει την κυρία του να ζητήσουν τη βοήθεια του Μουλέυ - έλ - Καντέλ κι' η γυναίκα πηγαίνει στο κατάλυμά του. Ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ, ξεφύγει από ακούγοντας τα λόγια του Άραφ, ότι δηλαδή ο Καπετάν Φουρτούνας που τον νίκησε είναι μια γυναίκα.

— Αυτός είναι η Ιταλίδα αρχόντισσα, που σου χάρισε τη ζωή, ενώ είχε δικαίωμα να σε σκοτώσει.

— Τι λές;... φώναξε ο Τούρκος, κοκκινίζοντας κι' έπειτα χλωμιάζοντας. Αυτός ο καπετάνιος, που χτυπιόταν σαν θεός του πολέμου, ήταν γυναίκα;... Όχι, αδύνατον! Δεν μπορεί να νικήθηκε από μια γυναίκα ο Λέων της Δαμασκού!...

— Ήταν η δούκισσα του Έμπολι, που οι Χριστιανοί την ξέρουν με τ' όνομα καπετάν - Φουρτούνας.

Ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ δεν μπόρεσε για μερικές στιγμές να μιλήσει, απ' την έκπληξη. Έπειτα φώναξε με πονεμένο τόνο:

— Μια γυναίκα!... Ο Λέων της Δαμασκού ατίμασθηκε. Δεν μου μένει πια, παρά να σπάσω το γαϊτανάκι μου!

— Όχι. Ένας γενναίος σαν και σένα δεν μπορεί να σπάσει το πιο αξιοσπαστή του τουρκικού στρατού! είπε ο Άραφ. Άλλωστε, η γυναίκα που σε νίκησε, είναι η κόρη του περιφημότερου ξιφομάχου της Νεαπόλεως.

Μα ο Τούρκος ξανάπε μ' απελπισία: — Με νίκησε μια γυναίκα!... Έμένα!... Χάθηκε για πάντα η τιμή του Λέοντος της Δαμασκού!

— Η γυναίκα αυτή είναι μια εύγενική καρδιά.

— Φαντάζομαι πόσο θα με περιφρονή... Όχι! Έρχεται μάλιστα να ζητήσει σήμερα τη μεγαλοψυχία σου.

Μια λάμπη πέρασε απ' τα μάτια του Τούρκου.

— Με χρειάζεται η έχθρά μου; είπε. Ζη λοιπόν πραγματικά ο καπετάν - Φουρτούνας;

— Ναι, ζή, μ' όλο που τον πλήγωσε μια πέτρα στο στήθος.

— Που είναι; Θέλω να τον δω! φώναξε ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ.

— Η κυρία μου είναι Χριστιανή! Θέλεις να τη σκοτώσεις;

— Μα ποιος είσαι σύ;

— Ο πιστός της σκλάβος.

— Αυτή σ' έστειλε σε μένα;

— Ναι.

— Για να μου ζητήσει να τη βοηθήσω να φύγει απ' την Αμμόχωστο;

— Κι' ίσως και για κάτι άλλο ακόμα...

— Δεν κινδυνεύει, όσο λείπεις από κοντά της;

— Δεν πιστεύω. Βρίσκεται σ' ένα ασφαλισμένο καταφύγιο. Κι' άλλωστε, δεν είναι μόνι.

— Ποιον έχει κοντά της;

— Τον υπαρχηγό της.

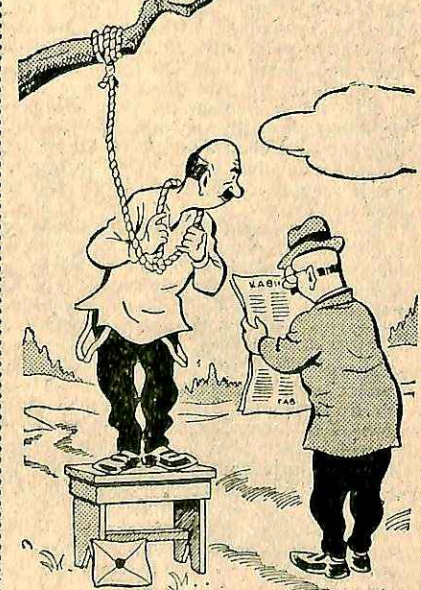
Ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ πήρε πάνω από ένα κάθισμα το σκούρο μάλλινο μανδύα του, πέρασε στη μέση του δυο μακριά πιστόλια άσημοκαπνισμένα κι' είπε στον Άραφ:

— Πηγαίνε με στην κυρία σου!

Ο Έλ Καντούρ τον κύτταξε δύσπιστα.

— Ποιος με βεβαιώνει πως δεν θέλεις να την προδώσεις; του είπε.

Ο Τούρκος έγινε κατακόκκινος.

Λαθραναγνώστης μέχρις εσχάτων!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Δεν μούχεις έμπιστοσύνη; είπε με άγανακτηση.

Κι' αφού σάπασε μια στιγμή, πρόσθεσε:

— Έχεις δίκιο. Η κυρία σου είναι Χριστιανή κι' εγώ Τούρκος, έχθρος της φυλής της. Μάθε όμως ότι αποδοκίμασα τις σκληρότητες του μεγάλου βεζύρη, που ατίμασαν για πάντα τα μουσουλμανικά όπλα!... Ξερείς, βέβαια, ότι ένας Τούρκος δεν παραβαίνει ποτέ τον όρκο που χει δώσει πάνω στο Κοράνιο. Θα βρούμε λοιπόν σε κάποιο μουεζίνη ένα τέτοιο ιερό βιβλίο, και θα όρκισθώ μπροστά σου να σώσω την κυρία σου, που της χρωστά τη ζωή μου... Το θέλεις;

— Όχι, άρχοντά μου, απάντησε ο Άραφ. Σε πιστεύω, δίχως να όρκισθής. Ήξερα ότι ο Λέων της Δαμασκού δεν θα φαινόταν λιγότερο γενναίοψυχος απ' τη δούκισσα του Έμπολι!

— Πού βρίσκονται η κυρία σου;

— Κρυμμένη στο υπόγειο ενός πύργου.

— Έχετε τρόφιμα, εκεί μέσα;

— Τίποτ' άλλο από έληες και κρασί.

Ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ χτύπησε τα χέρια του. Έτρεξαν αμέσως δυο μαύροι δούλοι.

— Άλλαξε μερικές λέξεις μαζί τους, σε γλώσσα άγνωστη στον Έλ - Καντούρ, κι' έπειτα είπε στον Άραφ:

— Ακολουθήσε με. Οι άνθρωποί μου θαρρούν να μας βρουν.

Βγήκαν απ' το σπίτι, διέσχισαν την πλατεία, χωρίς να τολμήσουν οι σκοποί να τους ενοχλήσουν, και διευθύνθηκαν προς τον πύργο, βαδίζοντας άργα, σαν να περιπολούσαν γύρω απ' τα τείχη.

Τριακόσια η τετρακόσια μέτρα μακριά απ' την πλατεία τους πρόφτασαν οι δυο νεύροι. Κρατούσαν μεγάλα πανέρια κι' είχαν μαζί τους τα δυο σκυλιά.

Κάμποσοι γενίτσαροι, που ψάχναν στα έρείπια με την έλπιδα να βρουν κρυμμένο κανένα Χριστιανό, πρόσπαθσαν να τους σταματήσουν. Μα ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ τους φώναξε:

— Πίσω, άλλοιώς σας σκοτώνω σαν σκυλιά! Κάνετε τόπο στο Λέοντα της Δαμασκού! Δεν έχετε λοιπόν χορτάσει ακόμη από αίμα;

Κανείς δεν βρήκε την τόλμη ν' απαντήσει στο γυίο του ισχυρού πασά της Δαμασκού. Παραμέρισαν όλοι και τον άφισαν να περάσει.

Ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ βεβαιώθηκε πρώτα ότι δεν υπήρχε κανείς γύρω απ' τον πύργο. Έπειτα ακολουθώντας τον Άραφ μέσα απ' τα έρείπια, μαζί πάντα με τους νέγρους και τα σκυλιά. Μπήκε στο υπόγειο, που φωτιζόταν ακόμη απ' τον πυρσό, Έδωλε το μανδύα του, και ρέττησε εύγενικά τον Περγινιάνο και πλησίασε στο στρώμα, όπου ήταν ξεπλωμένη η δούκισσα του Έμπολι.

— Η γυναίκα που με νίκησε! είπε με κάποια συγκίνηση. Ναι, σας άναγνώριζω, κυρία!

Γονάτισε με το ένα πόδι μπροστά της, σαν Ευρωπαίος ευγενής, και πρόσθεσε, κυττάζοντάς την στα μάτια:

— Δεν έχετε μπροστά σας έναν έχθρο, αλλά ένα φίλο, που είχε την ευκαιρία να θαυμάσει το θάρρος σας και που δεν σας κρατάει διόλου κακία γιατί τον νικήσατε. Διατάξτε! Ο Λέων της Δαμασκού είναι έτοιμος να σας σώσει και να πληρώσει το χρέος του!

1'

Δυο γενναίες καρδιές

Η δούκισσα είχε άνασκησεί λίγο, βλέποντας να μπαίνει ο Τούρκος και τον είχε χαιρετήσει μ' ένα φιλοφωνητικό χαμόγελο.

— Εσείς!... ψιθύρισε.

— Δεν πιστεύατε ότι θαρχόταν ένας Μουσουλμάνος όπως εγώ... δεν είν' έτσι, γενναία δούκισσα; ρώτησε ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ.

— Αμφέβαλλα πολύ. Και μάλιστα φοβόμουν πως δεν θα ξανάβλεπα ποτέ πια τον πιστό μου υπηρέτη.

— Ο γυιός του πασά της Δαμασκού δεν είναι σκληρός σαν το Μουσταφά ή σαν τους γενίτσαρους του. Δεν είμαι εγώ γυιός των άγριων στεππών του Τουρκιστάν, ούτε των έρημων της Αραβίας.

— Έζησα πάντα στην Αύλη του Σουλτάνου.

Ξέρω ακόμα και την πατρίδα σας, κυρία.

— Έχετε έπισκεφθή την Ιταλία; ρώτησε η δούκισσα με έκπληξη.

— Και θαύμασα τη Βενετία και τη Νεάπολη. Εκεί επίσης έμαθα να εκτιμώ την εύγενεια και το ραφιναρισμένο πολιτισμό των συμπατριωτών σας, που τους υπολήπτωμαί εξαιρετικά.

— Το είχα παρατηρήσει ότι διαφέρετε πολύ απ' τους άλλους Μουσουλμάνους, απάντησε η δούκισσα.

— Από τί το συμπερνάτε, κυρία;

— Απ' τις άπειλητικές φράσεις που φωνάζατε σ' εκείνους τους καβαλλάρηδες, όταν έρχονταν για να με χτυπήσουν ύπουλα, αφού σας είχα νικήσει τίμια και κανονικά.

Μια σκιά πέρασε απ' το μέτωπο του Λέοντος της Δαμασκού, αναστέναξε κι' είπε με κάποια πειρία:

— Νικήθηκα απ' το σπαθί μιας γυναίκας!

— Όχι, Μουλέυ - έλ - Καντέλ. Σας νίκησε ο καπετάν - Φουρτούνας, που τον θεωρούσαν όλοι οι Χριστιανοί σαν το καλλίτερο σπαθί της Αμμοχωστού. Δεν μειώθηκε καθόλου ο Λέων της Δαμασκού.

— Άλλωστε είχε αποδείξει ήδη την αξία κατατροπώνοντας την άρκουδα της Πολωνίας!

Ο Τούρκος ήσυχασε λίγο, χαμογέλασε και είπε:

— Θα χρειάζεσθε τώρα να φάτε κάτι, κυρία. Οι σκλάβοι μου έχουν φέρει τρόφιμα και καλό κρασί. Θα μου επιτρέψετε να σας τα προσφέρω...

— Έπειτα θα μου πείτε τι μπορώ να κάνω για σας. Είμαι απόλυτος στη διάθεσή σας. Θα σας σώσω, μαζί με τους συντρόφους σας, κι' αν ακόμη πρόκειται ν' αντιμετωπίσω την όργη του Μουσταφά.

Υπακούοντας σ' ένα νεύμα του, οι νέγροι πλησίασαν κι' άνοιξαν τα πανέρια.

Έβγαλαν από μέσα μερικά σκονισμένα μπουκάλια, κρύο κρασί, ψωμί, ένα δοχείο με ζεστό καφέ και φυλάντνια.

— Αυτά όνο μπορώ να σας προσφέρω για την ώρα, είπε ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ. Ακόμη κι' ο Μουσταφάς δεν έχει περισσότερα πράγματα, στο τραπέζι του, γιατί υποφέρουμε κι' εμείς από έλλειψη τροφίμων.

— Δεν έλπιζα τόσα πολλά, απάντησε η δούκισσα χαμογελώντας. Σας εύχαριστώ για την τόσο φιλοφρονητική σκέψη σας. Μα οι φίλοι μου ποτέ μου νάναι πολύ πεινασμένοι από μένα...

— Ήπια ένα φυλάντι καφέ που της πρόσφερε ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ, ενώ ο υπαρχηγός της κι' ο Άραφ, ησυχία από 24 ώρες, ρίχνονταν με βουλιμία στο κρύο κρασί.

— Τι μπορώ να κάνω για σας, κυρία; ρώτησε έπειτα ο Λέων της Δαμασκού.

— Να μάς βγάλετε απ' την Αμμόχωστο.

— Θέλετε να γυρίσετε στην Ιταλία;

— Όχι.

Ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ έκαμε μια κι νησι έκπληξας.

— Επιθυμείτε λοιπόν να μείνετε στην Κύπρο; ρώτησε με παράξενο τόνο.

— Ναι, ως που να βρω τον άνθρωπο που αγαπώ και που είναι αιχμάλωτός σας.

Μια σκιά πέρασε και πάλι απ' το μέτωπο του Τούρκου.

— Ποιον έννοείτε; ρώτησε.

— Τον υποκόμητα Λά Ουσιέρ.

— Τον Λά Ουσιέρ;... μουρμούρισε ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ, βάζοντας το χέρι του μπροστά στα μάτια του, σαν γιο ν' αναπολήσει καλλίτερα κάποια παλιά γενεή που αιχμαλωτίσθηκαν στη Λευκία και που του κράτησε ζωντανούς ο Μουσταφάς...

— Δεν είν' έτσι;

— Ναι. Τον γνώρισα; ρώτησε η νεύμ' άγνια.

— Πιστεύω... Σταθήτε μια στιγμή. Ναι, ήταν η ψυχή, το άστρο της Λευκίας...

— Ένας γενναίος καπετάνιος.

— Θάθελα να μάθω που τον έχουν φυλακίσει.

— Δεν βάναι δύσκολο να σας δώσω αυτή την πληροφορία. Σίγουρα, κάποιος θα το ξέρει.

— Πιστεύω να μη τον μετέφεραν στην Κωνσταντινούπολη.

— Δεν φαντάζομαι. Μου φαίνεται πως άκουσα ότι ο Μουσταφάς είχε ξεχωριστά σχέδια γι' αυτόν...

— Θα θέλατε να τον έλευθερώσετε πριν γυίετε απ' την Κύπρο;

— Ήρθα εδώ ακριβώς για να τον αποσπάσω απ' τα χέρια των συμπατριωτών σας.

— Εγώ πιστεύα πως πήρατε τα όπλα από μένος προς τους Μουσουλμάνους...

— Γελιέσθε, Μουλέυ - έλ - Καντέλ.

— Είμαι πολύ εύτυχης γι' αυτό, κυρία! Δεν θα μπορέσω να μάθω απόψε που φυλάκισε ο Μουσταφάς τον υποκόμητα. Αύριο βράδυ όμως, σας υπόσχομαι να σας το πώ...

— Πόσο είσθε; Πρέπει να σας προμηθεύσω τουρκικές ένδυμασιες, αν θέλετε να φύγετε ήσυχα απ' την Αμμόχωστο. Τρεις μόνο;

— Πέντε, απάντησε ο Περγινιάνο. Κάπου εδώ κοντά βρίσκονται δυο ναυτικοί του ενετικού στόλου, και θάθελα — αν δεν έχετε αντίρρηση — να τους γλυτώσω από βέβαιο θάνατο, γιατί τους όφειλω τη ζωή.

— Πολεμώ τους Χριστιανούς γιατί είμαι Τούρκος, κι' όχι γιατί τους μισώ, είπε ο Λέων της Δαμασκού. Φροντίστε να βρίσκονται εδώ αύριο κι' αυτοί.

— Εύχαριστώ! Ήμουν βέβαιος ότι ο Λέων της Δαμασκού είναι γενναίοψυχος, όσο κι' άνδρες!

Ο Τούρκος υποκλίθηκε, χαμογελώντας, φίλησε ελαφρά το χέρι που του πρόσφερε η δούκισσα, και διευθυνθηκε προς την έξοδο, λέγοντας:

— Ορκίζομαι στο Κοράνιο να κρατήσω την υπόσχεσή που σας έδωσα...

— Θα ξαναδωθούμε αύριο βράδυ, κυρία.

Ο Έλ - Καντούρ άφαιρσε τις πέτρες του άνοιγματος, για να βγεί ο Τούρκος με τους δούλους και με τα σκυλιά του.

— Έπειτα τις ξανάβαλε στη θέση τους.

— Σ' έσένα, Έλ - Καντούρ, όφειλομε όλοι τη σωτηρία μας, κι' εγώ ίσως την εύτυχία μου! είπε η δούκισσα.

Ο Άραφ αναστέναξε, δίχως ν' απαντήσει.

— Κυρία, είπε ο Περγινιάνο, έχετε πεποιηθεί στο Λέοντα της Δαμασκού;

— Απόλυτη! όηλωσε όδίστακτα η δούκισσα.

— Θα πάω λοιπόν να φέρω εδώ τους δυο ναυτικούς. Ίσως αύριο νάναι πια πολύ άργα, γιατί οι γενίτσαροι δεν θα πάψουν να ψάχνουν στα έρείπια ως που...

να βεβαιωθούν ότι δεν έχει άπομείνει ζωντανός ούτε ένας Χριστιανός...

— Υπάρχουν περίπολοι στο δρόμο; ρώτησε η δούκισσα τον Άραφ.

— Οι Τούρκοι κοιμούνται, κυρία. Κουράστηκαν απ' τη σφαγή...

— Δώσε μου το γαϊτανάκι σου και το πιστόλι σου, Έλ - Καντούρ, είπε ο Περγινιάνο. Το σπαθί μου έχει σπάσει.

Ο Έλ - Καντούρ τούδωσε τα όπλα του και τούρριξε στους ώμους του το μπουρνούζι του, για να φαίνεται σαν Άραφ.

— Αντίο, κυρία, είπε ο Περγινιάνο. Αν δεν ξαναγυρίσω, να ξέρετε πως με σκότωσαν οι Μουσουλμάνοι.

Βγήκε απ' το υπόγειο και κατέβηκε απ' τα έρείπια ως τη βάση του πύργου.

Η νύχτα ήταν πάντα σκοτεινή. Δεν άκούγονταν τίποτ' άλλο απ' τα γαυγίσματα των σκυλιών, χορτασμένων από ανθρώπινες σάρκες.

Ο Περγινιάνο έτοιμαζόταν να γλυστρήσει μέσα σ' ένα δρομάκι με έρειπωμένα σπίατα, όταν είδε να ξεπροβάλλει από μια πόρτα έναν άντρα με το γραφικό κοστούμι των αρχηγών των γενιτσάρων, και να του φράξει το δρόμο.

— Μπά! μπά! που πηγαίνει ο Έλ - Καντούρ; είπε μια φωνή έρωτική. Τα μάτια μου βλέπουν καλά και στο σκοτάδι!

Είχε προφέρει τα λόγια αυτά όχι σε τουρκική γλώσσα, αλλά σε παρεφθαρμένη δνετεςάνικη, με ξενική προφορά.

— Ποιος είσαι; ρώτησε ο Περγινιάνο, κάνοντας ένα πήδημα προς τα πίσω κι' έτοιμος να τραβήξει το γαϊτανάκι του.

Ο Έλ - Καντούρ σκοτώνει τώρα τους φίλους του; πρόσθεσε ο άλλος, με τον ίδιο σαρκαστικό τόνο. Πάντα άγριος θάσαι λοιπόν;

— Κάνεις λάθος, απάντησε ο Περγινιάνο. Δεν με λένε Έλ - Καντούρ.

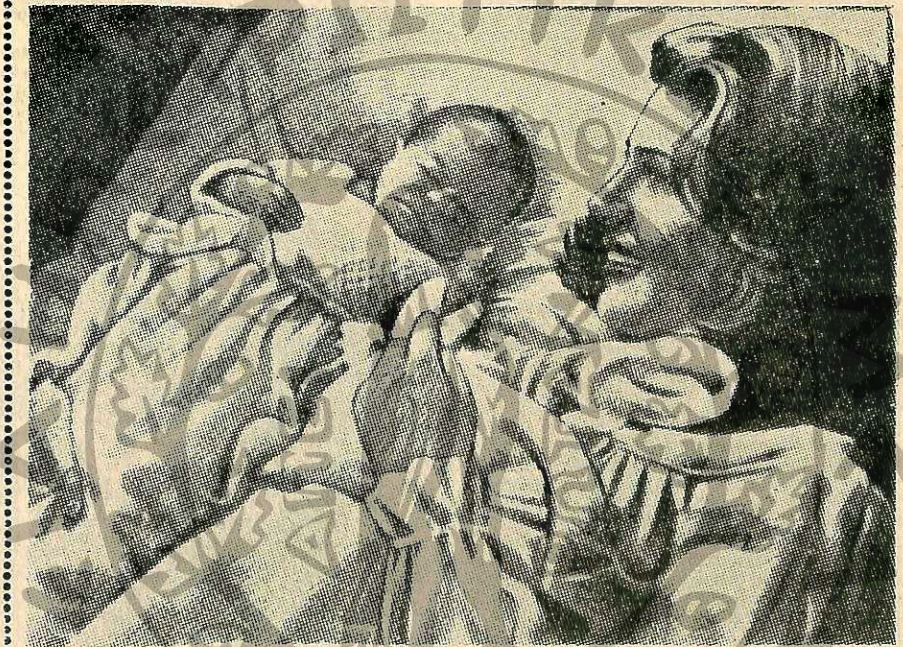
— Ά, έσείς είσαστε, άρχοντα Περγινιάνο;... Τώρα μόλις σας γνώρισα! Μήπως ήρθατε και σεις με το μέρος των Τούρκων; Μακάρι, γιατί θα μπορούμε και πάλι να παίξουμε ζάρια!

Ο καπετάν - Λακζίνσκυ! φώναξε ο Ένετος.

— Όχι, απάντησε ο Πολωνός, ο Λακζίνσκυ έχει πεθάνει. Με λένε τώρα Γιουσούφ - Χαμάντα.

— Η Λακζίνσκυ ή Χαμάντα, είσαστε πάντως ένας έξωμότης, που άπαρηγόρησε την πίστι του, είπε ο Περγινιάνο με περιφρόνηση.

Μια βλαστήμια ξέφυγε απ' τα χείλη του

Η ΡΙΤΑ ΧΑΙΗΓΟΥΡΩ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ

Οι γαλλικές έφημερίδες δημοσίευσαν την πρώτη αυτή φωτογραφία της Ρίτας Χαίηγουρβ μαζί με τη νεώτερή της κόρη, η Ρισμινά. Η Ρίτα ήλθε από τον Άλη να μην επηρεάσουν την κόρη τους αν αυτή όταν μ' ελάνη, θέλγη να γίνει ήθοποιος. Προτού της δώση το λόγο του, ο Άλη ζήτησε τη γνώμη του πατέρα του, που ταξίδευε από το Κάιρο στη Βομβή. Ο Άγα Χάν απάντησε πως δεν έχει καμιά αντίρρηση, κι' έτσι η Ρίτα έλπίζει πως μια από τις δυο κόρες της θα την διαδεχθή στον κινηματογράφο.

Πολωνού. "Επειτα ξαναπήρε το μελιστά-
λακτο και σαρκαστικό συγχρόνως τόνο
του κι' απάντησε:

—Κανείς δεν έχει όρεξη να χάσει τη
ζωή του, αγαπώ με τον άρχοντα. Κι' αν
δεν δεχόμουν να γίνω Μουσουλμάνος, το
κεφάλι μου δεν θα βρισκόταν πιά στους
ώμους μου!... Μά έσείς τι γυρεύετε τώρα
εδώ, μεταμφιεσμένοι σε "Ελ - Καντούρ;
Μά την πίστι μου, πριν ακούσω τη φωνή
σας, σας νόμισα για τον "Αραβό του κα-
πετάν - Φουρτούνας.

—Τι γυρεύω... πρόφερε ο "Ενετός με
άμνησιν. Μά... τίποτε! Κάνω ένα περί-
πατο μέσα στα έρειπια!

—Αστείεςεσθε;
—Πολύ πιθανόν...

—Περίπατο, στις 11 τη νύχτα, σε μία
πόλη γεμάτη Τούρκους;... Ελάτε μιλήστε
μου ανοίχτα και δίχως δυσπιστία. Η καρ-
διά μου δεν έχει γίνει μουσουλμανική και
δεν σκοτίζομαι καθόλου για τον Προφήτη!
Δεν πιστεύω ούτε στα δήθεν θαύματά του
ούτε στο Κοράνιο.

—Σιγώτε, καπετάνιε! Μπορεί να
σας ακούση κανείς!

—Είμαστε μόνοι. Οι Τούρκοι κοιμούν-
ται... Μά, πέρτε μου, τί άπόγινε ο καπε-
τάν - Φουρτούνας;

—Δεν έχω ιδέα. Πιστεύω πως θα σκο-
τώθηκε στην τελευταία μάχη.

—Δεν πολεμούσε κοντά σας;
—Όχι.

—Τι ζητούσε σ' αυτά τα μέρη ο Λέων
της Δαμασκού; είπε ο Πολωνός, γελώντας
διαβολικά. Ξέρω πως τον οδηγούσε ο "Ελ -
Καντούρ... Πάλι αρχίζετε να δυσπιστή-
τε σε μένα;

—Σας επαναλαμβάνω ότι δεν ξέρω τί-
ποτε, ούτε για τον "Ελ - Καντούρ ούτε
για τον καπετάν - Φουρτούνα.

—Την καπετανίσσα δηλαδή... διώρθη-
σε ο Λακζίνσκυ.

—Τι θέλετε να πείτε;
—Χά, χά! Πιστεύετε πως δεν έμάντε-
ψα το φύλο της;... Μά τι γερό χέρι και
τί θάρρος που σου είχε αυτή η γυναίκα!
Μά τα γένεια του Μωάμεθ, πως θάβλεπα να
ξέρω να μεταχειρίζομαι το σπαθί σαν κι'
αυτήν!...

—Πιστεύω, καπετάνιε, πως κάνετε με-
γάλο λάθος... άφου δεν θέλετε να πιστέ-
ψετε ό,τι σας είπα! Μπορώ να σας φανώ
χρήσιμος σε κάτι;

—Είμαι περιττός. Δεν πρόκειται να μ'
ενοχλήση κανείς στον περίπατό μου.

—Προσέξτε, γιατί οι Τούρκοι είναι
στρατοπεδευμένοι γύρω απ' την Αμμόχω-
στο, κι' αν τυχόν σας πιάσουν θα σας
παλουκώσουν!

—Εννοία σας, θα φυλάγωμαι, άπάν-
τησε ο "Ενετός.

—Πάντως, στην περίπτωση που θα σας
τύχη καμιά αναποδιά, μην ξεχνάτε πως
λέγομαι Γιουσούφ - Χαμάντα.

—Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό τ' όνομα.
—Καλή τύχη, άρχοντα μου!

—Ο Πολωνός πρόσφερε το χέρι του
στον Περπινιάνο, εκείνος όμως προσποιή-
θηκε πως δεν το άντληγήθη. Ανασήκωσε
την κουκούλα του κι' άπομακρύνθηκε, έχον-
τας το γιαταγάνι του μισοβγαλμένο απ' τη
θήκη, από φόβο μήπως του έπιτεθή
κανείς από πίσω. Ο Λακζίνσκυ τράβηξε
από άλλο δρόμο, βλαστημώντας άνάμεσα
στα δόντια του.

—Όταν έφτασε στη γωνιά ενός παλιού
πύργου, ο Περπινιάνο κρύφτηκε σε μία
πύλη.

—«Θέλω να δώ άν με παρακολουθή—είπε
μέ το νου του. Δεν μπορεί κανείς ναχη
έμπιστοσύνη σ' έναν άνθρωπο που άλλα-
ξοπιστήσε... Κι' έπειτα, αυτός ο τυχο-
διώκτης είχε μία έγχρα για τη δούκισσα.

—«Ας φυλαγώμαστε απ' αυτόν!»

—Μόλις είχαν περάσει δυο λεπτά της ώ-
ρας είδε να παρουσιάζεται ο έξωμότης.
Προχωρούσε στις μύτες των ποδιών, για
να μην τον ακούση ο "Ενετός, που — ό-
πως υπέθεσε — είχε συνεχίσει το δρόμο
του.

—Πέρασε μπροστά απ' την πύλη χωρίς
να σταματήσει, και χάθηκε σ' ένα σκοτει-
νό δρομάκι.

—Ψάχνε όσο θέλεις για να με βρεις,
μασκαρά! μουρμούρισε ο "Ενετός.

—Ξαναγύρισε γρήγορα προς τα πίσω και
προχώρησε άνάμεσα στα έρειπια, άναζη-
τώντας κάτι τι στα σκοτεινά.

—Εδώ πρέπει να πάω... ψιθύρισε έπι-
τέλους, δρασκελίζοντας ένα μισογκρεμι-
σμένο τοίχο.

—Μετατόπισε μερικές πέτρες, κόλλησε το
πρόσωπό του σ' ένα κάγκελο και — νάξε
επανειλημμένως:

—Μπάρμπα Στάκε! Μπάρμπα Στάκε!
Στην άρχη δεν πήρε απάντησι. "Επειτα
άκούστηκε απ' το βάθος του ύπογειου μία
βραχνή φωνή:

—Σείς είσατε, άρχοντα Περπινιάνο;
Καιρός ήταν πιά ναρρήτε! Φοβόμουν πως
σας είχαν ξεπαστρέψει αυτά τα σκυλιά!

—«Ανοίξε μου... Τι κάνει ο Σιμόνε;
Ζή άκούη!»

—Είναι μισοπεθαμένος απ' την πείνα
κι' απ' το φόβο του.

—Ελάτε έξω κι' οι δυό. Σας βρήκα
φαγνιτό κι' ένα άσυλο άσφαλέστερο.

—Γι' αυτό που μου λέτε, άξίζει ν'
ανάψω είκοσι λαμπάδες στον "Αγίο Μάρ-
κο κι' άλλες τέσσερες στον "Αγίο Νικό-
λα!... "Ελα, κουνήσου Σιμόνε! "Ελα,
και θα μασήσουμε!

—Οι δυο ναυτικοί έβγαλαν από μέσα τα
κάγκελα και ξεπρόβαλαν με κόπο απ' την
τρυπα. Ο ένας ήταν ηλικιωμένος κι' ο
άλλος νέος.

—Ελάτε μαζί μου, μπάρμπα Στάκε,
είπε ο Περπινιάνο. Δεν έχουμε κανένα
φόβο.

—Έτρεξαν κι' οι τρεις προς τον πύργο,
που ξεχώριζε μέσα στο σκοτάδι, σκαρφα-
λώνσαν στα έρειπια κι' ο Περπινιάνο ά-
νοιξε την είσοδο, για να περάσουν οι δυο
ναυτικοί.

—Εμείς είμαστε, "Ελ - Καντούρ, είπε.
—Ο "Αραφ είχε πάρει τον πυρσό και
κύτταζε από κοντά τους δυο νεοφερμέ-
νους.

—Ο μπάρμπα Στάκε ήταν Δαλματός, έ-
νας ώραιος γέρος ως 60 ετών. Είχε πρό-
σωπο τραχύ κι' ήλιοκαμένο, μακρύ α-
σπρη γενειάδα, μάτια γκριζά και ζωηρά
άκούη, λαιμό ταύρου και στήθος άθλητού.

—Παρ' όλη την ηλικία του, έδειχνε πως δια-
τηρούσε ακόμη αρκετή δύναμη για να τα
βάλει με δυο Τούρκους μαζί και να τους
συγχυρίση!...

—Ο συντροφός του ήταν ένας νέος 20
ετών, ψηλός, άδύνατος, με μάτια κατά-
μαυρα. Φαινόταν πιδ καταβεβλημένος απ'
τον πρώτο, που είχε άνθεξει περισσότερο
στην πείνα και στη συνεχή άγωνία της ά-
πειλής ενός φρικτού θανάτου.

—Αφού δέχθηκε με άπάθεια την εξέταση
του "Ααβος, ο γέρος είδε τη δούκισσα,
έβγαλε το σκούφο του και είπε:

—Ο καπετάν - Φουρτούνας! Δόξα σοι
ό Θεός που ξέφυγε απ' τα τούρκικα γυ-
ταγάνια!

—Αφίστε τώρα τα λόγια, μπάρμπα
Στάκε, και ριχτήτε στο φαί! Διέκοψε ο
Περπινιάνο, σπρώχνοντας προς τους δυο
πεινασμένους τα πανέρια που είχαν φέρει
οι σκλάβοι του Μπουλέ - έλ - Καντέλ.

—Φάτε και πιείτε καλά, είπε κι' η
δούκισσα χαμογελώντας. Οι Τούρκοι φρόν-
τισαν να μας χορτάσουν!

—Ο "Αραφ έμενε ακίνητος και άπαθής
σαν μπρούτζινο άγαλμα.

—Αφού χορτάσε καλά, ο γέρος ναυτικός
είπε στη δούκισσα:

—Δεν βρήκα λόγια, καπετάνιε μου,
για να σας εύχαριστήσω!...

—Σταμάτησε ξαφνικά, την κύτταζε με
μουρλωμένα μάτια και πρόσθεσε:

—Μά... μήπως δεν βλέπω πιά καλά...
άπ' τα γέράματα ή απ' τον καπνό των
κανονιών;

—Τι θέλετε να πείτε, φίλε μου; ρώτη-
σε η νέα γυναίκα χαμογελώντας.

—Βέβαια, ξέρω καλύτερα τα κατάρ-
τια και τα καρδόσκινα απ' τις γυναί-
κες... Ωστόσο, θα μπορούσα να όρκι-
στώ ότι είσατε...!

—Κοιμηθήτε τώρα, μπάρμπα Στάκε, έ-
πενέθη ο Περπινιάνο, κι' άφίστε ν' άνα-
παυθή η δούκισσα του "Εμπολι... ή, αν
προτιμάτε, ο καπετάν - Φουρτούνας!

—Ο γέρος - θαλασσολόκος έκαμε μία κω-
μική υπόκλησι. βγάδοντας το κασκέτο του,
κι' έπειτα πήγε κοντά στο σύντροφό του,
μουρμουρίζοντας:

—Δεν μπορώ να μην ύπακούσω στον
κανονισμό... Αφού πρέπει να κοιμηθώ,
θα κοιμηθώ!

—Ο Περπινιάνο περίμενε να κλείση τα
μάτια του ο ναυτικός, κι' έπειτα πλησία-
σε τη δούκισσα και της είπε σιγά:

—Μας κατασκοπεύουν, κυρία!

—Οι γενίτσαροι; ρώτησε εκείνη με
φόβο.

—Όχι. Ο καπετάν - Λακζίνσκυ.
Η δούκισσα ανατρίχισε, ενώ ο ύπαρ-
χηγός της πρόσθεσε:

—Τον συνάντησα πρό όλίγου. Τριγύ-
ριζε εδώ κοντά, γιατί είχε δη το Μουλέ -
έλ - Καντέλ μαζί με τον "Ελ - Καντούρ.

—Μήπως ψάχνει να βρή το καταφύγιό
μας, για να μας παραδώσει στο Μου-
σταφά;

—Όλα μπορούμε να τα περιμένουμε
απ' αυτό τον τυχοδιώκτη, που άπαρήθη-
κε την πίστι του. Αν είχα σπαθί αντί
για γιαταγάνι, ή αν ήταν άναμμένο το
φωτίλι του πιστολιού μου, δεν θα δισταζα
ούτε στιγμή να τον ξεπαστρέψω... Προσ-
πάθησε να με παρακολουθήση κρυφά, ο ά-
θλιος...!

—Μήπως ήθελε ως εδώ; ρώτησε η δού-
κισσα.

—Ό, όχι! Κατάφερα να τον κάνω να
χάσει, κι' έτσι δεν έμαθε το καταφύ-
γιό μας.

—Τη στιγμή εκείνη, επενέθη ο "Αραφ, που
στεκόταν όρθιος κοντά στο στρώμα της
κυρίας του.

—Αρχοντα Περπινιάνο, είπε με το ου-
νηθισμένο "ιυχρό κι' άποφασισμένο τόνο
του, πιστεύετε να βρίσκεται ακόμη εδώ
γύρω αυτός ο Πολωνός;

—Πώς, άπάντησε ο "Ενετός.

—Πώς να τον σκοτώσω. Θα λείψη έ-
νας έχθρος.

—"Ελ - Καντούρ! φώναξε η δούκισσα.
Θέλεις να μας καταστρέψης όλους;

—Όταν πυροβολώ εγώ, δεν λαθεύω πο-
τέ, κυρία...!

—Μά μπορεί ν' ακούση καμιά περί-
πολος τον πυροβολισμό και να σε πιάση...
—Τι να την κάνω τη ζωή, όταν ο θά-
νατός μου μπορεί να χρησιμεύη στην κυ-
ρία μου; Δεν είμαι σκλάβος της;

—Μά μπορεί ν' ανακαλύψουν τότε το
καταφύγιό μας...!

—Θα του έπιτεθώ με το γιαταγάνι
και θα σπάσω το σπαθί του, άπάντησε ο
"Ελ - Καντούρ κυττάζοντας τη δούκισσα.
Ο Λέων της Δαμασκού σκέφθηκε μερι-
κές στιγμές κι' έπειτα άπάντησε:

—Ναι... ένα καπετάνιο των γενιτσά-
ρων, που φαίνονταν μεθυμένος.

—Αυτός είναι! φώναξε ο Περπινιάνο.
—Ποιος αυτός; ρώτησε ο Τούρκος,
κυττάζοντας τον μ' άπορία.

—Η άρκούδα των δασών της Πολωνίας,
έξηγησε η δούκισσα.

—Ο καπετάνιος που νίκησε στη μο-
νομαχία και που άλλαξε όπιστωση έπειτα;

—Ναι, αυτός.

—Και τόλμησε να με κατασκοπεύση;
είπε ο Λέων της Δαμασκού, ζαρώνοντας
τα φρύδια του.

—Ίσως προσπαθεί να μας καταστρέ-
ψη και να μας παραδώσει στο Μουσταφά,
πριν μπορέσουμε να φύγουμε απ' την "Αμ-
μόχωστο, είπε ο Περπινιάνο.

—Ο Τούρκος χαμογέλασε περιφρονητικά
κι' άπάντησε:

—Ο Μουλέ - έλ - Καντέλ έχει πολύ
μεγαλειότερη δύναμη από έναν άθλιο έξω-
μότη. "Ας έπιχειρήση να σταθή στο δρο-
μο μου, άν τόλμη!...

—Έπειτα άλλαξε τόνο, γύρισε στη δού-
κισσα και πρόσθεσε:

—Θέλτε να μάθετε που φυλάκισαν οι
συμπατριώτες μου τον ύποκόμπτα Λά
Ούσιερ;

—Ναι! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλακισμένος ως που
να ύπογραφή ειρήνη.

—Ναί! άπάντησε η δούκισσα, κοκκι-
νίζοντας ξαφνικά.

—Τον έκλεισαν στον πύργο του Χου-
σίφ, όπου θα μείνη φυλα

Εύθυμα ένσταντανέ

Νύχτα. Στην οδό Φιλελλήνων τρικλίζει ένας λαϊκός τύπος, τυφλός στο μεθύσι. Περπατά ταλαντευόμενος στο πεζοδρόμιο και μόλις στέκεται στα πόδια του. Από καιρό σε καιρό σταματά και λέει:

— Έγώ θα κυβερνήσω την Ελλάδα!

Οί άραιοι περαστικοί του δρόμου σταματούν λίγο. Τον κυττάζουν, χαμογελούν με το χάλι του κι' αντιπαρέρχονται. Κι' ο άνθρωπος συνεχίζει διασχίζοντας με ζήγκι - ζαγκι το πεζοδρόμιο και λέγοντας όλο κι' έντονώτερα:

— Έγώ θα κυβερνήσω την Ελλάδα!

— Όπου κάποτε ένας αστυφύλακας βλέποντας το χάλι του μεθυσμένου και τον κινδύνο να τον πατήσει κανένα αυτοκίνητο τον σταμάτα :

— Πού κάθεται; ρωτά.

— Απάντησε : θά κυβερνήσω...

— Έγώ... θά κυβερνήσω... την Ελλάδα!

— Καλά, να την κυβερνήσης αύριο, του λέει ο αστυφύλακας. Άποψε, όμως, πρέπει να πάς στο σπίτι σου. Πού κάθεται;

— Ο άγαθος τύπος γίνεται έξω φρενών :

— Ανάκρισι θά μου κάνης;

— Όχι. Νά σε βοηθήσω θέλω.

— Και τί βοήθεια να μου δώσης; Ένας φουκαράς αστυφύλακας είσαι. Ένώ έγώ... αύριο θά κυβερνήσω την Ελλάδα!

— Πού τάς κοπανούσης;

— Όπου μου γουστάρει.

— Ρετσίνια ήταν;

— Όχι. Σορόπι!

Και πιάνοντας τον αστυφύλακα από τον ώμο για να μη πέση :

— Βρέ χαζέ, άμα θέλη κανένας να κυβερνήση την Ελλάδα, παναπή ότι ήπτε ρετσινάτο. Άλλά έσύ δεν πίνεις γι' αυτό κι' έμεινες αστυφύλακας!

Στο τέλος, ο αστυφύλακας, τον πιάνει από το χέρι :

— Έλα, άφού δεν μου λές πού κάθεται, τότε για

να μη σε κόψη κανένα αστυκίνητο και δεν προφτάσης να κυβερνήσης, πάμε τώρα στο κυβερνείο. Νά κυβερνήσης από άποψε.

Και τον πήγε στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα.

★
Η προθυμία και η εύγνευσι ώρισμένων ανθρώπων κομμιά φορά είναι εξαιρετικά διασκεδαστική.

Το λεωφορείο σταματημένο. Και μερικοί άνθρωποι που δεν θέλουν να ταξιδέψουνε όρθιοι περιμένουν στην ούρά, το άλλο. Σε μία στιγμή, πλησιάζει μία κοντή και στρουμπουλή κοπέλλα και κάνει ν' ανεβή αλλά δυσκολεύεται γιατί το σκαλοπάτι είναι κάπως ψηλότερο του δεοντος.

Ευγενέστατος, λοιπόν, ένας κύριος, άπλώνει τις χερούκλες του και πιάνοντας την κοπέλλα από τα ετραφέστερα σημεία της την σπρώχνει προς τα επάνω, για... να την βοηθήση.

— Ω, ευχαριστώ, γυρίζει και του λέει η κοπέλλα κοκκινίζοντας έλαφρά για τον άναρμοστο τρόπο που την έπιασε ο ευγενικός κύριος.

— Παρακαλώ, λέει ο κύριος, στάζοντας όλόκληρος σορόπι.

Κι' ένας άγενής, αλλά δίκαιος άνθρωπος που περίμενε επίσης στην ούρά :

— Στη γρηά που πήγε να γκρεμοτσακιστή πρό δλίγου, δεν άπλωσες το χεράκι σου, άγενέστατε. Άλλά, βλέπεις, δεν είχε η καυμένη πολύ έλκυστικές γραμμές.

Κι' οί μόν άλλοι έγέλασαν, ο δέ ευγενικός κύριος κατάπιε τη γλώσσα του.

★
Το λεωφορείο τραβούσε προς τη Γλυφάδα. Μέσα ήταν επιβάτες πολλοί κι' ένας παπάς. Κάθε τόσο ο εισπράκτορας φώναζε τις

στάσεις κι' άλλοι επιβάτες κατέβαιναν, άλλοι ανέβαιναν. Σε μία στιγμή φωνάζει ο εισπράκτορας :

— Γή του "Ερως"!

Σηκώνεται, τότε μόνος ο παπάς και κατεβαίνει υπό τα μειδιάματα όλων των επιβατών. Και μία γυναίκοϋλα κάνοντας το σταυρό της :

— Μπα, Χριστός και Παπαγία! Την σήμεραν ήμεραν χαλάσαν κι' οί παπάδες!

Και, φυσικά, αυτή τη φορά οί επιβάτες ξέσπασαν σε γέλια,

ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ :

— Δεν το ξέραμε να κουδαλάμε γαϊδάρους στα μαγαζιά για να σάς μάθουμε τη δουλειά σας.

— Κι' όμως έτσι χοιριάζεται κυρία μου, είπε ο καταστηματοάρχης.

— Δεν είναι ανάγκη. Ένας γαϊδαρος σαν και σάς φτάνει!...

Ο ΠΑΡΑΓΗΡΗΤΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

(Από την "Bataille")

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

(Από την "Bataille")

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

Ανεκδιήγητα είναι τα βασανιστήρια των υπαλλήλων όλων των καταστημάτων που πουλάνε γυναικεία είδη αλλά όπωσδήποτε το ρεκόρ των βασανιστηρίων το κατέχουν οί υπάλληλοι των καταστημάτων γυναικείων ύφασμάτων. Γιατί εκεί δεν πρόκειται μόνον να γίνη η έκλογη του ύφασματος από άποψης ποιότητας αλλά και από άποψης, θέ-δαια, χρωματισμού. Κι' έπειδή τα χρώματα και οί αποχρώσεις των χρωμάτων είναι αναρίθμητες, ζαλιζονται οί γυναίκες και ζαλίζουν, φυσικά, τους υπαλλήλους.

Κατά καιρούς διάφορα χρώματα είναι της μόδας — κι' αυτά τα χρώματα είναι πάντοτε περίεργα. Το σπαγγί, το κρασουλί, το μυσταρδί κτλ. Πρό ήμερών μία κυρία πήκε σ' ένα κατάστημα και ζήτησε ένα ύφασμα γκρι.

— Γκρι; Μάλιστα!... της είπε ο υπάλληλος και της κατέδωσε όλες τις αποχρώσεις. Γκρι άνοιχτό, γκρι σκούρο, γκρι σουρι, κλπ.

— Η κυρία τ' άπέρριψε όλα και δήλωσε :

— Θέλω γκρι γαϊδάρου! Ο υπάλληλος την κύταζε με άμχανία :

— Γκρι γαϊδάρου, είπατε;

— Μάλιστα. Γκρι γαϊδάρου, έδηλωσε έμφαντικώτερα η κυρία. Μου έγγραφαν από το Παρίσι ότι το γκρι

γαϊδάρου είναι φέτος πολύ της μόδας.

— Και πώς είναι το γκρι γαϊδάρου;

— Μα στο χρώμα του γαϊδάρου, κύριε! έπιμένει η κυρία. Δεν έχετε δη γαϊδάρου;

— Πώς δεν είδα, κυρία μου! Άλλά και οί γαϊδάρου είναι σε διάφορες αποχρώσεις. Ποιόν γαϊδαρο θα διαλέξουμε για να πούμε ότι αντιπροσωπεύει το γνήσιο γαϊδουρογκρί;

— Η κυρία θύμωσε :

— Πέστε μου ότι δεν έχετε, να τελειώνη η ιστορία.

Και ενώ έτοιμάζεται να ύγη παρενέβη ο καταστηματοάρχης :

— Ακούστε, κυρία μου, άφού επιμένετε τόσο σ' αυτό το χρώμα φέρτε μας τόν... γαϊδαρο της άρεσκειας σας για να δούμε τί ακριβώς θέλετε.

Και η κυρία :

— Δεν το ξέραμε να κουδαλάμε γαϊδάρους στα μαγαζιά για να σάς μάθουμε τη δουλειά σας.

— Κι' όμως έτσι χοιριάζεται κυρία μου, είπε ο καταστηματοάρχης.

— Δεν είναι ανάγκη. Ένας γαϊδαρος σαν και σάς φτάνει!...

Ο ΠΑΡΑΓΗΡΗΤΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

(Από την "Bataille")

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

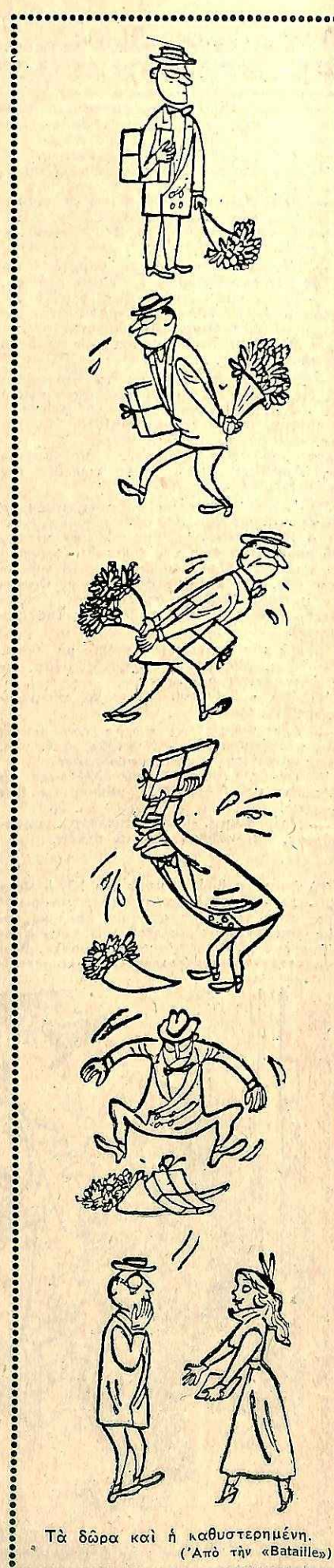
ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ.
(Από την "Bataille")

Ο νεώτερος άγιος ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ο νεομάρτυς Γεώργιος εξ
Ιωαννίνων

Ο νεώτερος Άγιος της Όρθοδόξου Εκκλησίας, ή ένας τών πιδ νέων είναι ασφαλώς ο Νεομάρτυς Γεώργιος από τα Ιωάννινα.

Μαρτύρησε στα 1838 και ο τάφος του βρίσκεται μαρμαρίνος και πολυκάντηλος έξω από το ταπεινό εκκλησάκι, που υψώνεται σεμνό σε μία γωνιά του περιβόλου της Μητροπόλεως τών Ιωαννίνων, άπέναντι από την έσωτερική είσοδό της.

Ο Νεομάρτυς Γεώργιος λατρεύεται με φανατισμό από τους Γιαννιώτες και η επέτειος του μαρτυρίου του γιορτάζεται με μεγάλη επίσημότητα.

Η καταγωγή του Νεομάρτυρος Γεωργίου υπήρξε ταπεινή, ο βίος του βραχύς, ή πίστη του ήρεμη και το μαρτύριο του σύντομο κι' άδούρο.

Κατήγετο από το χωριό τών Γρεβενών το Τζούφλη κι' από οίκογενεία γεωργών.

Όταν ήταν νέος ακόμα τον προσέλαβε ένας Τούρκος αξιωματικός για ίπποκόμο του.

Ο νεομάρτυς ακολούθησε τον κύριο του επί αρκετά χρόνια στη στρατιωτική του ζωή. Έκει άφομοιώθηκε τόσο με τους άλλους Τούρκους στρατιώτες, ώστε τόν φώναζαν Γκισούρ Χασάν και πολλοί τόν νόμιζαν για Τούρκο. Αυτός όμως διατηρούσε βαθεία την πίστη του.

Όταν κάποτε ακολουθώντας τον κύριο του — που είχε συμπληρώσει κοντά του όχτώ χρόνια υπηρεσία — έφτασε και στα Γιάννενα. Έκει ο Γεώργιος άρραβωνιάστηκε με μία όμορφη όρφανή χριστιανή παρθένο. Με χριστιανή; Μα δέ ήταν λοιπόν Τούρκος ο Γκισούρ Χασάν;...

Ένας φανατικός χότζας τόν κατηγορήσε τότε επί άλλαξοπιστίας. Παρουσιάζεται άμέσως ο Γκισούρ Χασάν πρώτα στον Μεκχεμέτ και κατόπιν στο Βαλή, που τόν ρώτησε αν είναι Τούρκος.

Ο Γκισούρ Χασάν, με λίγα λόγια τού άπαντά κάνοντας συγχρόως το σταυρό του: «Χριστιανός ήμουναι και είμαι!».

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

ποκόμος να περιβληθή το φωτοστέφανο του μάρτυρος. Ο τουρκικός όχλος ζητάει την εκτέλεσί του. Και το πρωί της 17ης Ιανουαρίου 1838 ο Γκισούρ Χασάν άπαγχονίζεται στον πλάτανο του Κουρμανιού, έπαναλαμβάνοντας με ήρεμία :

— Χριστιανός είμαι και προσκυνώ το Χριστό μου και τη δέσποινά μου τη Θεοτόκη!...

Ο θάνατος του μόλις 30 ετών φουσταναλλοφόρου Αγίου είχε μεγάλη επίδρασι στον άμόρφωτο λαό της εποχής εκείνης. Όχι μόνον άτομα, αλλά και χωριά όλόκληρα, χτυπημένα άπ' τη δυστυχία έγκατέλειπαν το Χριστιανισμό, στην Βόρειο κυρίως Ήπειρο και άσπαζόντουσαν το Μωαμεθανισμό αυτοπροαίρετα. Το μαρτύριο του Γεωργίου συγκράτησε το ρεύμα αυτό.

Όπως είπαμε στα Γιάννενα γιορτάζουν μεγαλοπρεπώς την επέτειο του μαρτυρίου του Γεωργίου στις 17 Ιανουαρίου. Από την παραμονή το βράδυ τρέχει ο κόσμος στο μικρό εκκλησάκι, όπου ο τάφος του και στο σπίτι του. Γιατί σώζεται κι' αυτό στο δυτικό άκρο της πόλεως, προς τους Άμπελοκήπους. Είναι ταπεινό κι' έχει μία μικρή αυλή, που μοιάζει με προαύλιο μοναστηριού. Άριστέρα μπροστά σε μία σκάλα βρίσκεται το δωμάτιο του Αγίου Γεωργίου. Είναι και δεν είναι ναός. Από το ταβάνι κρέμεται ένας πολυέλιος και στο βάθος υπάρχει το εικονοστάσι. Δεν λείπει ούτε το μανουάλι που είναι κατάφορτο από λαμπάδες. Στο ράφι, που περιβάλλει το δωμάτιο βρίσκονται πολλές εικόνες. Ο Άγιος εικονίζεται νεαρός, εύσταλης, φορώντας τη λευκή φουστανέλλα του. Σε μίαν άλλη εικόνα αναπαρίσταται ή σκηνή του μαρτυρίου του. Σ' άλλη ή Άγιος εικονίζεται άνάμεσα στον Άγιο Χρυσάνθο και τόν Άγιον Άρτέμιο. Πού να φανταζόταν ο απλοϊκός ίπποκόμος ότι στο φτωχό δωμάτιο όπου απολάμβανε την οίκογενειακή ευτυχία θα προσέρχονταν για χρόνια μυριάδες ανθρώπων για να γευθούν τη μεγάλη χαρά της θρησκευτικής παρηγορίας!...

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

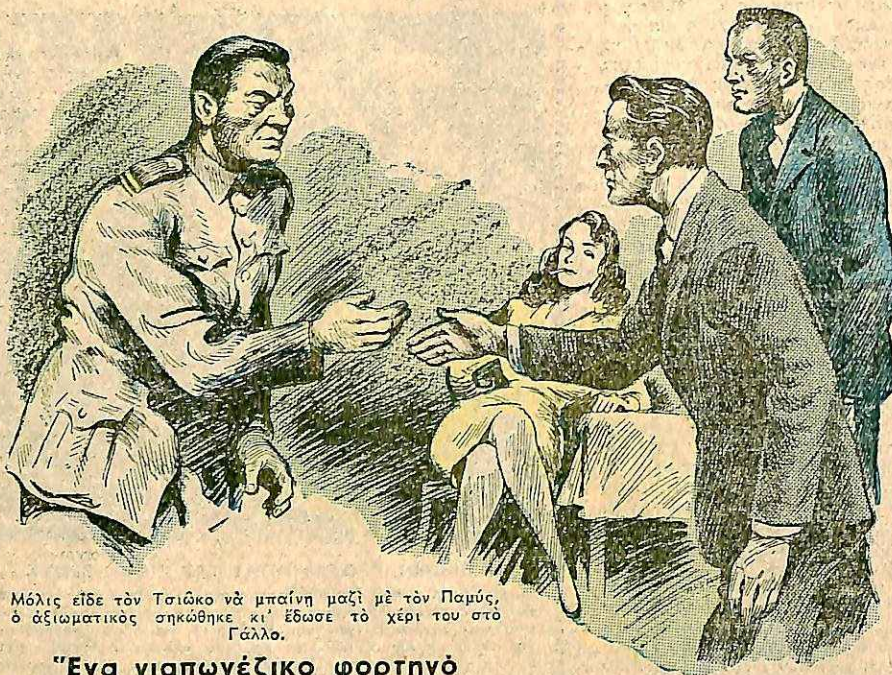
Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

«Σε κάποια στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο του Αγίου μία σεβαστή δέσποινα φέρουσα την Ήπειρωτική φορεσιά, με φόδες από γούνα — έυψυχο πορτραίτο παλαιάς αρχοντίσσης τών Ιωαννίνων. Ο ξενάγωγος σπεύδει να κληή την παρουσιάσει :

— Η κυρία Νεομάρτυρος!...
» Η έκπληξις είναι πολύ φυσική. Πληροφορούμεθα ότι πρόκειται περί της νόφης του Αγίου από τόν μόνον υιόν, τόν όποιον είχε. Στην άτεκνο κόρη της κ. Νεομάρτυρος (αυτή είναι το επίσημο οίκογενειακό επώνυμο) τελειώνει ή οίκογενεία του Αγίου Γεωργίου.

Πολλά είναι επίσης και τα θαύματα του αγίου.

Κάποιος ταξιδιώτης που έπισκέφθηκε άλλοτε το σπίτικι - ναό του Αγίου γράφει :

Μόλις είδε τον Τσιώκο να μπαίνει μαζί με τον Παμύς, ο αξιωματικός σηκώθηκε κι' έδωσε το χέρι του στο Γάλλο.

Ένα γιαπωνέζικο φορτηγό

Πριν από μερικά χρόνια το «Φούτζι Μαρου» ήταν ένα από τα κινεζικά καράβια που έρχονταν στην Ελλάδα. Αλλά, λόγω της διατήρησης των Ειρηνικών, αναμεινόμενα στην Ασία και την Αμερική. Λίγους μήνες προτού κηρύχσει ο πόλεμος, το καράβι αυτό μεταμορφώθηκε άσφαιρα σε φορτηγό και κανείς ποτέ δεν έμαθε το γιατί. Με την κηρυγή του πολέμου ωπλίστηκε με οχτώ αντιαεροπορικά και μπήκε στην υπηρεσία των Γερμανών. Μα ο κυβερνήτης του και μερικοί αξιωματικοί ήταν Γιαπωνέζοι. Έτσι μια μέρα ήρθε και πλεύρισε στο λιμάνι του Πειραιώς. Άμέσως σχεδόν τρεις Γιαπωνέζοι αξιωματικοί πήδησαν στην ξηρά. Οι άνθρωποι του λιμανιού, που δεν ήταν συνηθισμένοι να βλέπουν συχνά τέτοια πρόσωπα, τους κυττάζαν με περιέργεια. Ακόμη κι' αυτοί οι Γερμανοί — παρ' όλο που ήταν συμμάχοι τους — τους έριχναν ειρωνικές ματιές. Κοντά στο Ρολοι χώριαν. Οι δύο πήγαν μαζί κι' ο τρίτος τράβηξε ολομόναχος προς τον Ηλεκτρικό σταθμό, ρωτώντας κάθε τόσο σε γαλλική γλώσσα, ποιόν δρόμο έπρεπε ν' ακολουθήσει. Ξαφνικά ένας άνθρωπος τον πλησίασε. Ήταν ο Στυλιανός Τσιώκος, διερμηνέας του γερμανικού λιμεναρχείου, ένας από τους σπουδαιότερους πρακτορές της «Αντβανς Φορς 133». Μπαίνοντας στο σταθμό, ο Τσιώκος τον ρώτησε γερμανικά:

— Μήπως θα θέλατε να σας διευκολύνω σε τίποτε; «Ισως να σας ενδιαφέρουν οι άρχειά τους. Θα μπορούσαν να σας κάνουν ένα μικρό περίπατο γύρω απ' τ' αξιοθέατα της πόλεως μας. Ο αξιωματικός τον κύταξε με τα λαζά του ματία.

— Ευχαριστώ, είπε. Θα ήθελα όμως πρώτα να επισκεφθώ τα... κορίτσια. Έχετε όμορφες κοπέλλες εδώ. Θέλετε να με συνοδεύετε;

Ο Τσιώκος άνασχηκε τους ώμους του. Πήρε το Γιαπωνέζο και βγήκαν απ' το σταθμό. Σουρουπώνε την ώρα εκείνη. Ένα ανοιξιακίνο αεράκι, έφερνε ως εκεί πάνω την άρμη της ελληνικής θάλασσας. Στην οδό Αντωνίου Θεοχάρη, ο Μανώλης Παρλαμάς, πρακτώρ κι' αυτός της «Αντβανς Φορς 133» είχε το στρατηγείο του. Ήταν ένα υπόγειο, μία ταβερνούλα, απ' αυτές που πάει κανείς για να ξεχάσει τον καύμο του σιμά στους άπλους και ειρηνικούς ανθρώπους. Οι περισσότεροι πελάτες του ήταν θαλασσινοί. Μα κι' οι Γερμανοί δεν πήγαιναν πίσω. Μόλις τελειωναν τη δουλειά τους, ξεκινούσαν απ' την άλλη άκρη του λιμανιού για να δοκιμάσουν το νησιώτικο κοκκινέλι που θύμιζε τα δικά τους κρασιά του Ρήνου. Δεν ήταν μονάχα αυτό. Ήταν κι' ο μαγαζάτορας που τους είχε σκλαβώσει με τους τρόπους του και τα ευγενικά του φερσίματα. Αγαπούσε το Φυρερ και λάτρειβε τη Γερμανία. Γι' αυτό πρόσφερε πάντα στους ναυτες κι' από ένα ποτηράκι πάρα πάνω. Κι' όταν του περισσεύε καιρός καθόταν και τα κουβεντιάζε, μαζί τους. Μισό γερμανικά αυτός, μισό ελληνικά εκείνοι κι' η κουβέντα πηγαινε γραμμή. Με τη σειρά τους οι Γερμανοί άρχιζαν τα κ'ράσιμα. Έτσι το πρώτο έφερνε το δεύτερο, το δεύτερο έφερνε το τρίτο κι' η γλώσσα του πιο δύσκολου ανθρώπου, λύνονταν: Σήμερα φεύγει μία νηπομότη για την Κρήτη. Τ' απόγευμα φτάνουν απ' τη Ρόδο δύο καράβια με στρατό. Αύριο δημερώνεται απόπλεει ένα δεξαμενόπλοιο. Το μεσημέρι θα φορτώσουν τάνκς για το «Αφρική Κορπ» του Ρόμελ. Άκουγε ο Παρλαμάς και κρατούσε τις λεπτομέρειες που του χρειάζονταν. Διασταύρων τις πληροφορίες με τα νέα που τούφερναν οι άνθρωποι του — ο Αρχοντάκης κι' ο Κασιγερωγίου, — στέλναν οι μυστικοί πομπόι στη Μ. Ανατολή τα μαντάτα και τα συμμαχικά υπόδρυχα με τη ΡΑΦ, βέριζαν τα έχθρικά πλοία στο Αιγαίο. Έκεινο το βράδυ όμως ο Παρλαμάς φαινόταν ανήσυχος. Κάθε τόσο τα μάτια του έστρεφαν σ' ένα παλληκάρι που μοιάζε μ' εργάτη της θάλασσας και κουτσόπινε ολομόναχο σε μία γωνία. Φορούσε ναυτικό σκούφο, μπλε φανελλά και ντρίλινο παν-αλόι.

Κάπνιζε συνέχεια. Ξαφνικά ο Τσιώκος πρόβαλε στο κατώφλι του υπογείου. Μπήκε άδιάφορα μέσα και διέταξε ένα κατσουράκι με δυο μαριδές. Το κρασί ήρθε γρήγορα. Μα τη στιγμή που ο Παρλαμάς τ' άκουμπουσε στο τραπέζι του πρόλαβε κείνος και του ψιθύρισε:

— Όλα είναι εν τάξει. Ο Βόγκ περιμένει τον Ιάκωβο στο σπίτι.

Ο Παρλαμάς χωρίς να δείξει τίποτε, ξαναγύρισε στον πάγκο του. Κι' ενώ καμώθηκε πως μετρούσε το ταμείο του, έκανε μια κίνηση με το χέρι του προς το μέρος του παλληκαριού με το σκούφο. Έκεινο άπάντησε με τον ίδιο τρόπο. Κι' όταν σε λίγο ο Τσιώκος σηκώθηκε να φύγει, το παλληκάρι τον ακολουθούσε από μακριά. Σε μία σκοτεινή πόροδο του Πειραιώς, υπήρχε ένα κρυφό «σπίτι» με... κορίτσια. Στην πραγματικότητα όμως, το σπίτι αυτό ήταν ένα καταφύγιο που έδρισκαν άσυλο όλοι οι κατατρεγμένοι απ' τους Γερμανούς. Έκει μέσα ακόμη γίνονταν οι συναντήσεις πολλών πρακτόρων που δούλευαν στην υπηρεσία των Συμμάχων. Η κυρία που το διέδινε ήταν αλθινη πατριώτισσα, άσχετα με το επάγγελμά της. Άλλωστε σε λίγο καιρό το άποδειξε με τη σύλληψή της απ' τη Γκεστάπο. Η κυρία αυτή — που την έστειλαν στο «Αουσβιτς καταδικασμένη σε θάνατο — κατάρθωσε να ζήσει και σήμερα βρίσκεται παντρεμένη μ' ένα Βρετανό ταγματάρχη που τον είχε κρύψει στην Κατοχή.

Στο σπίτι αυτό μπήκε ο Τσιώκος και άμέ-

σας σχεδόν πίσω του το άγνωστο παλληκάρι, που νέν ήταν άλλος απ' το Γάλλο κατάσκοπο και σαμποτέρ Ζάκ Παμύς ή 'Ιάκωβο Παμίδη, όπως τον έγραφαν οι ελληνικές του ταυτότητες. Ο Παμύς είχε έρθει στην Ελλάδα το 1942, λίγο πριν από τη σύλληψή του 'Ιδανώφ, ως πράκτορας της Αμερικανικής κατασκοπείας. Όπως και κείνος έτσι κι' αυτός είχε τρομοκρατήσει τους Γερμανούς με την καταληκτική του δράση. Σ' αυτόν οφείλεται η ανατίναξη των Ιταλικών οπλιταγωγών «Βιττόριο» και «Λεόν» που έγινε στις Φλέβες του Σαρανικού, το μεσημέρι της 7 Μαρτίου 1943. Στο σαλόνι του «σπιτιού» περίμενε υπομονετικά ο αξιωματικός του «Φούτζι - Μαρου». Μόλις είδε τον Τσιώκο να μπαίνει μαζί με τον Παμύς, σηκώθηκε και με πολλή ευγένεια έδωσε το χέρι του στο Γάλλο.

— Ονομάζομαι Γουέλλιγκτον Βόγκ, αυτοσυστήθηκε στη γαλλική. Είμαι Αμερικανός πολίτης κι' η καταγωγή μου είναι απ' την 'Ινδοκίνα. Άντηκω στην Αμερικανική κατασκοπεία, είμαι απόφοιτος του Καίμπριτζ και προσελήφθηκα στο «Φούτζι Μαρου» ως Γιαπωνέζος γιατρός απ' το 1939.

— Το Αμερικανικό Στρατηγείο, μάς έδωσε όλες αυτές τις πληροφορίες για το άτομό σας, άπάντησε με την ίδια ευγένεια ο Παμύς. Σας περιμένουμε δέκα μέρες τώρα. Ποιός είναι ο λόγος που ήρθε το καράβι σας στην Ελλάδα;

— Κανείς δεν το ξέρει αυτό, 'ίσως ούτε κι' ο καπετάνιος. Πάντως η έντολή που έχω απ' την υπηρεσία μου είναι να καταστρέψουμε το «Φούτζι Μαρου». Έλπίζω να έχετε και σεις την ίδια έντολή.

Έτσι ακριβώς ήταν τα πράγματα. Ο Βόγκ πούχε μεγαλώσει στην Αμερική κι' είχε σπουδάσει στην Άγγλια, άνηκε στην Αμερικανική υπηρεσία F.U.I. σαν ένας απ' τους σπουδαιότερους πρακτορές της. Το 1939 κατόρθωσε να προσληφθή ως γιατρός στο «Φούτζι Μαρου», μα την εποχή εκείνη οι πληροφορίες του περιορίζονταν γύρω στην κίνησή του έμποριού της Άπω Ανατολής. Μόνο μετά την κηρυγή του Αμερικανοπαινικού πολέμου, ο Βόγκ έδειξε τα προσόντα του ως κατάσκοπος. Ήταν δε ο πρώτος Αμερικανός πράκτορας που ανάγκαιγε ότι η 'Ιαπωνία ετοιμάζονταν αλθινιδαστικό πόλεμο. Και πραγματικά δυο μήνες αργότερα — 7 Δεκεμβρίου 1941 — η 'Ιαπωνία χτυπούσε αλθινιδαστικά τον Αμερικανικό στόλο στο Περλ Χάρμπορ. Όταν το «Φούτζι Μαρου» μετατράπηκε σε φορτηγό, ο Βόγκ δεν άλλαξε θέσι. Μόνο που τώρα άρχιζαν να ταξιδεύουν με γερμανικό πλήρωμα, είχαν περάσει απ' τον Ειρηνικό στον Ατλαντικό και λίγο αργότερα — τρεις βδομάδες προτού η Αμερική βγή στον πόλεμο — στη Μεσόγειο. Στο μεταξύ κηρύχθηκε ο πόλεμος κι' όπως ήταν φυσικό το «Φούτζι

Μαρου» άποκλείστηκε απ' τις μεγάλες θάλασσες κι' άρχισε τα μικροτάξια.

Ένα πρωί — σε μία βάσι του Τάραντα πούχε πάει για επίσκεψη — ο Βόγκ σέχτηκε την επίσκεψη ενός αξιωματικού της Μιλίτσια. Κατω όμως απ' την Ιταλική στολή του κρυβόταν ένας τολμηρός Αμερικανός κατάσκοπος, ο οποίος του είπε ότι το «Φούτζι Μαρου» θάφευγε σε λίγο για την Ελλάδα. Τούδωσε τότε τρόπο επίσημης με τους Έλληνες πρακτορές — που κι' αυτοί είχαν ειδοποιηθή για την άφισή του, — ενώ συγχρόνως έπαιρνε έντολή για την ανατίναξή του. Έτσι όταν το 'Ιαπωνέζικο έφτασε στον Πειραιά οι Έλληνες ήταν προετοιμασμένοι.

Το σχέδιο που θ' ακολουθούσαν για το σαμποτάζ είχε τεράστιες δυσκολίες μέσα στην απλότητά του. Ο Βόγκ θα μεταφέρνε στο σκάφος μία ώρολογιακή βόμβα και θα την τοποθετούσε κατω στ άμπάρι. Ύστερ απ' αυτό θάβγαίνε στην ξηρά, όπου θα τον παραλάβαινε ο Παμύς μαζί με το στενό συνεργάτη του κ. Παναγιώτη Κουσουλάκο (δημοσιογράφος και υπάλληλος της Αεροπορικής Έταιρείας ΕΛΛΑΣ) για να τον κρυψουν προσωρινα στο σπίτι του τελευταίου, στην οδό Πλαταιών 59. Το σαμποτάζ αποφασίστηκε για το επόμενο βράδυ. Το πρωί — 22 Απριλίου 1943 — ο Βόγκ κατάρθωσε να περάσει τη βόμβα στο σκάφος. Όταν όμως ετοιμάστηκε να βγί, ο φρουρός του καταστρώματος του έκοψε το δρόμο.

— Ο καπετάνιος είπε να μη βγί κανείς έξω. Απόψε φορτώνουμε και τα χαράματα ξεκινούμε...

Ο Βόγκ γύρισε ανήσυχος στην καμπίνα του. «Όποτε θα σχέδιο που είχε καταστρώσει με τους τολμηρούς Έλληνες θα πηγαινε χαμένο; Φυσικά η βόμβα ήταν εκεί. Μα αν την έβαζε να λειτουργήσει ο Σύμμαχοι κι' ο ίδιος. Έπρεπε λοιπόν με κάθε τρόπο να ειδοποιηθί τους συντρόφους του. Άλλα πώς; Όστόσο έγραψε ένα σημείωμα, το διπλώσε στα τέσσερα και το έχωσε στον κόρφο του. Στο μεταξύ μεγάλη κίνησι άρχισε να παρατηρηθεί στο πλοίο. Το «Φούτζι Μαρου» άρχισε να παρατάνη. Ο Βόγκ ανέθηκε στο κατάστρωμα κι' άρχισε να παρακολουθί τη φόρτωση. Το καράβι είχε έξη άμπάρια. Και μέσα σε λίγες ώρες είχαν γεμίσει πυρομαχικά, βόμβες βυθού και τρόφιμα. Οι Γερμανοί που έτρεμαν για το φορτίο του, είχαν πάρει αυστηρά μέτρα για τη φρουρήσή του. Ήξεραν, απ' άλλες φορές, πως οι σαμποτέρ του λιμανιού θα το παρακολουθούσαν άσφατοι. Και δεν τόχαν σε τίποτε να επιχειρήσουν κανένα καινούργιο σαμποτάζ.

Οι Γερμανοί ναυτες φόρτωναν κι' αυτοί συντροφιά με τους Γιαπωνέζους συναδέλφους τους. Άνάμεσα στους πρώτους ήταν κι' ένα κοντό καλοδεμένο παλληκάρι με σιδερένιους μυώνες που κ' έλανε γρήγορα και σιωπηλά. Μία στιγμή το μάτι του Βόγκ πέρασε ειδήσι πως τον κυττούσε περίεργα. Αυτό του έκανε έντύπωση. Τον πρόσεξε και τον είδε, καθώς έσκυβε για να πάρη πωσι. Την κιβώτιο από μία γωνία, να κάνει μία περίεργη κίνησι. Την κίνησι αυτή την καταλάβαινε μονάχα όποιος άνηκε στη συμμα-

Ο Κώστας Μπούρας τουφεκίστηκε στις 19 'Ιουνίου 1943 στον περίβολο των Φυλακών.

χική κατασκοπεία. Ήταν συνηματική, γνωστή με τ' όνομα «τρίγωνο που άέρα» γιατί το χέρι σχεδίαζε ένα μικρό τρίγωνο στο έβγαλε με κενό. Ο Βόγκ μόλις κρατήθηκε για να μη φωνάξη. Έβγαλε με τρόπο το σημείωμα, το τσαλάκωσε και καθώς δ... Γερμανός περνούσε από κοντά του για να κατέβη στ άμπάρι του το έχωσε στην κολλαρίνα.

Ο ναυτής — που ήταν ο Μαρίνος Αύγουστος — και που τον έστειλε ο Παμύς για να συναντηθί το Βόγκ — έφευγε την προσοχή των φρουρών και τόβαλε στα πόδια. Μέσα σε λίγα λεπτά βρισκόταν στην ταβέρνα του Παρλαμά και τούδινε το σημείωμα. Να τι έγραφε: «Την αύγί ξεκινούμε για τη Ρόδο, φορτωμένοι πυρομαχικά. Δεν υπάρχει να βγώ απ' το καράβι. Πάντως μην ανησυχίτε. Το σαμποτάζ θα γίνη όπωσδήποτε,

Σας σφίγγω το χέρι. Γουέλλιγκτον Βόγκ, Αμερικανός πολίτης».

Το σημείωμα αυτό — που υπάρχει ακόμη στ' Αμερικανικά άρχεια του Ζου Γραφείου — φανερώνει, άόριστα ίσως, την τρομακτική απόφασι του Γουέλλιγκτον Βόγκ. Γιατί πραγματικά ο Αμερικανός αυτός κατάσκοπος είχε αποφασίσει να πεθάνει μαζί με το έχθρικό σκάφος. Έτσι κι' έγινε. Την νυχτα της 24 Απριλίου 1943, το «Φούτζι Μαρου» ανατινάχεται, στον άέρα μαζί με όλο το πολύτιμο φορτίο του, στ' ανοιχτά της Ρόδου. Χιλιάδες τόννοι πολεμικό υλικό και περισσότεροι από έξηντα άντρες του πληρώματος σκεπάστηκαν απ' τον υγρό τάφο της ελληνικής θάλασσας. Άνάμεσα τους ήταν κι' ο Γουέλλιγκτον Βόγκ, που θυσιάστηκε πάνω στα υπέρτατα καθήκον του. Όπως θυσιάστηκαν ο Μανώλης Παρλαμάς, ο Στυλιανός Τσιώκος και τόσο άλλοι Έλληνες και ξένοι πατριώτες. Απ' τους λίγους που έζησαν είναι ο κ. Παναγιώτης Κουσουλάκος κι' ο Ζάκ Παμύς, που βρίσκεται σήμερα στην Αμερική κι' εκθέτει έργα ζωγραφικής.

Μία επικίνδυνη ψιδοφωλιά

Όταν στις 15 Αύγουστου 1942 ο ταγματάρχης Γιάννης Τσιγάντες έφτασε στην Ελλάδα, ως αρχηγός της Στρατιωτικής Αποστολής του Καίρου «Μίδας 614» με τους πρώτους που ήρθε σ' επαφή ήταν οι άδελφοί Κώστας και Ηλίας Μπούρας. Ο πρώτος ήταν δικηγόρος, ο δεύτερος υπαστυνομός. Ίστοσο κανείς απ' τους δυο δε δίστασε να θυσίαση το λαμπρό του μέλλον και να τα δώσει όλα για όλα στον τίμιο αγώνα που προετοιμάζαν οι Σύμμαχοι για την άπελευθέρωσι της Ελλάδας. Γι' αυτό πρόθυμα παραχώρησαν το διαμέρισμά τους, στην οδό 'Ιάσωνος 35, ως έδρα της υπηρεσίας που αναφέρουμε. Οι άνυποπτοι διαβάτες και τα δίχτυα κατασκοπείας των κατακτητών, δεν θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν ότι μέσα σ' αυτό το διαμέρισμα λειτουργούσε ένα μικρό επιτελικό γραφείο. Έκει υπήρχε πομπός ασύρματου που έδινε κάθε μέρα πολιτικές πληροφορίες στο Στρατηγείο Μ. Ανατολής, εκεί σχεδιάζονταν απ' τους αξιωματικούς στρατιωτικοί χάρτες λιμανιών και αεροδρομίων, με όλα τα εκτελούμενα τότε σ' αυτά άχυρωματικά έργα, έγκαταστάσεις πολυβολείων, άποθηκών βενζίνης, κλπ. και που στέλνονταν άμέσως στο Κάιρο για ν' αναλάβη τα υπόλοιπα η ΡΑΦ. Κάθε μέρα σχεδόν, με χίλιες δυο προφυλάξεις, έμπαιναν στο διαμέρισμά τους οι πατριώτες που αποτελούσαν την ομάδα αυτή για να φέρουν τα δελτία τους που έπρεπε να φύγουν την ίδια ώρα για τον προορισμό τους.

Ο Κώστας Μπούρας δεν ήταν μόνο δικηγόρος. Ήταν κι' άσυρματιστής. Αυτός είχε αναλάβει με τον άσύρμάτο του, που δούλευε νύχτα - μέρα, να μεταδίδη τις πληροφορίες που του έφερναν οι συνεργάτες του. Απ' την άλλη μέρα, ο άδελφός του Ηλίας, μαζί με ώρισμένους συναδέλφους του άστυνομικούς που

ήταν φλογεροί πατριώτες, αναλάβε τη φρουρήσι του σπιτιού, γιατί έκτός του άσύρμάτου κρυβόταν κεί μέσα κι' ο ταγματάρχης Γιάννης Τσιγάντες. Όταν για πρώτη φορά ο Κώστας Μπούρας προστάθηκε να φέρη το Τσιγάντε σ' επαφή με το Στρατηγείο Μ. Ανατολής, ο άσύρμάτος του στάθηκε άδύνατο να λειτουργήσι. Επί τρία μερώνυχτα, το ηρωικό αυτό παλληκάρι, βασανιζόταν μπρος στο χειριστήριό του. Τα δά- (Η συνέχεια όπισθεν)

“Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

χυτά του είχαν ματώσει. Τέλος κατάλαβε πως έπρεπε να δάσουν κεραία.

Την εποχή όμως εκείνη, που απαγορεύονταν και τ' άλλα ακόμη ραδιόφωνα, μία τέτοια δουλειά σ' οδηγούσε κατευθείαν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Ώστόσο τα δυο αδέρφια δε δίστασαν να την τοποθετήσουν στην ταράτσα του σπιτιού τους, με κίνδυνο να πιαστούν όλοι τους. Με τον τρόπο όμως αυτό κατώρθωσαν να έπικοινωνήσουν με το Κάιρο, απ' όπου ο Τσιγάντες πήρε εντολές για την προσεχή δράση της ομάδας του. “Απ' τη στιγμή εκείνη όλα πήγαν καλά, παρ' όλο που η Γκεστάπο είχε κιόλας επισημάνει με τα γωνιόμετρα της, ότι στην περιφέρεια εκείνη λειτουργούσε ασύρματος. Αμέσως σχεδόν διέθεσαν όσους άντρες μπορούσαν απ' τις υπηρεσίες «Μπουντ» «3000» και «Απ-φερ Στέλλε» για την ανακάλυψη, το κυνήγι και τη σύλληψη των πατριωτών που δούλευαν άδορυβα για την απελευθέρωση της Ελλάδος. Ο Βέρνερ Σμιθ, γενικός αρχηγός της αντικατασκοπείας στα Βαλκάνια, είχε δώσει επίμονο κι αυστηρό διαταγές να ξεκαθαρίσουν με κάθε τρόπο αυτή τη «φιδωφωλία» που καθημερινά γινόταν και πιο επικίνδυνη. Η «φιδωφωλία» ήταν το σπίτι των αδελφών Μπούρα, που είχε καταστρώσει ζήτημα ξειρισμού ενδιαφέροντος ακόμη και για το Βερολίνο.

Και δεν είχε άδικο. Στο σπίτι αυτό της οδού Ιάσωνος, επισκέπτονταν το Τσιγάντε, έκτος απ' τους στενούς συνεργάτες του, διάφορα άλλα στρατιωτικά και πολιτικά πρόσωπα. “Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ο συνταγματάρχης Δ. Ψαρρός, αρχηγός της ΕΚΚΑ, ο συνταγματάρχης Χωροφυλακής κ. Γ. Αγγελίδης και πολλοί άλλοι. “Αλλ' εκτός του μικρού αυτού «στρατηγείου» υπήρχε και δεύτερο γραφείο του «Μίδα 614». Είχε εγκατασταθεί στο μέγαρο Πανούρη επί της οδού Κάνιγγος 8 και συγκεκριμένα στο δικηγόρικο γραφείο του κ. Σπυρίδωνος Αλεξοπούλου (όπου υπάρχει και σήμερα) διευθυνόμενο κι αυτό από τους αδελφούς Μπούρα, το φαρμακοποιό κ. Γιώργο Τσαβέλλα και τη Νίκη Καπετανίδου. Το Νοέμβριο του 1942, οι αδελφοί Μπούρα, πήραν εντολή απ' το Τσιγάντε και τον Ψαρρό νάρθουν σ' επαφή με ώριμους μικρές ομάδες αντάρτων της Μεσοπείας, με δυο αντικειμενικούς σκοπούς: 1) να τις βοηθήσουν σε χρήμα και σε πολεμικό υλικό και 2) να σχηματίσουν το πρώτο αντάρτικο σώμα στη Πελοπόννησο.

Για τη δουλειά αυτή χρειάστηκε να καταρτίσουν μία δθεν αποστολή μαυραγοριτών — για να μην κινήσουν τις υποψίες των Γερμανών — με αρχηγό το μικρότερο αδελφό Μπούρα, το Νικήτα. “Επειτα από πολλές περιπέτειες, η αποστολή αυτή κατώρθωσε να φτάσει στο Μελιγαλά. “Εκεί ήρθε σ' επαφή με τόν ταγματάρχη της Χωροφυλακής Ιω. Ζερδόπουλο, ο οποίος διεβίβασε τις εντολές Τσιγάντε — Ψαρρού προς τους αντάρτες της Μεσοπείας. Οι τελευταίοι όμως άρνήθηκαν να δεχτούν τη βοήθεια του «Μίδα 614» κι έτσι η αποστολή γύρισε άπρακτη στην Αθήνα. “Ο Κώστας Μπούρας, με τόν ασύρματο του, ανέφερε στο Στρατ. Μ. Ανατολής την άρνηση των αντάρτων να δεχτούν συνεργασία. “Αλλά το Στρατηγείο επέμενε να μην εγκαταλείψουν τις εντολές τους. “Ούτε όμως η δεύτερη, ούτε η τρίτη προσπάθεια του Τσιγάντε κατάφερε το παραμικρό. “Ετσι η ιδέα της συνεργασίας με τους αντάρτες της Μεσοπείας ματαιώθηκε.

Την ίδια περίπου εποχή, ο Κώστας Μπούρας, έφερε σ' επαφή τις οργανώσεις «Ιβάνωφ — Γιαννάτου» «ΟΑΓ» και «Βύρωνες» με το Τσιγάντε. Οι πόροι των τριών αυτών οργανώσεων, είχαν τελείως εξαντληθεί με τα τεράστια έξοδα που έκαναν για τα σαμπωτάζ και τις αποστολές τους. Και ζητούσαν βοήθεια από το «Μίδα 614» για να συνεχίσουν τη δράση τους. “Ο Τσιγάντες, όχι μόνον δέχτηκε να τους βοηθήσει, αλλά και να ζητήσει όπως οι οργανώσεις αυτές συγχωνευτούν σε μία. “Εγινε τότε πολλές συζητήσεις, στο σπίτι του κ. Πάνου Προεστοπούλου (Αχαρ-

ων 282) και οι τέσσερις αρχηγοί ήταν έτοιμοι να υπογράψουν πρωτοκόλλο τιμής για τόν αγώνα που θ' αναλάμβαναν σε λίγο από κοινού. Δεν πρόλαβαν όμως να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους, γιατί στο μεταξύ συλλαμβανόταν απ' τη Γκεστάπο η ομάδα «Ιβάνωφ — Γιαννάτου» μαζί με όλο το επίτελειό της. Με κίνδυνο τότε της ζωής τους, ο Τσιγάντες αναλαβε να τους βοηθήσει να δραστηριοποιηθούν. “Ετσι ένα πρωί ο γιατρός Κώστας Γιαννάτος — που τόν είχαν στις φυλακές Αδερών — έπαιρνε ένα σημείωμα από το «Μίδα 614». Τού έγραφε να είναι έτοιμος αυτός κι οι Δημήτριος Γιαννάτος, (αδελφός του γιατρού), Ιωάννης Κοντόπουλος και Β. Μαυλιόπουλος. “Οα έπικειρούσε να τους ελευθερώσει την ώρα που θα τους έπαιρναν για εκτέλεση. Τα πάντα είχαν κανονιστεί. “Αλλά το τολμηρό αυτό σχέδιο δεν πραγματοποιήθηκε. Οι Γερμανοί, τη μέρα της εκτέλεσής τους, είχαν πάρει έκτακτα μέτρα κι ο αριθμός των στρατιωτών που συνόδευε τους μελλοθάνατους ξεπερνούσε τους πενήντα. “Επρεπε λοιπόν να δώσουν αληθινή μάχη μαζί τους, πράγμα ολέθριο για τόν άμαχο πληθυσμό.

Στις 14 Ιανουαρίου 1943, ύστερ' από προδοσία, οι Ιταλοί έπικειρήσαν να συλλαβούν το Τσιγάντε σε μία πολυκατοικία της οδού Πατησίων 84. “Ο Έλληνας ταγματάρχης για να μην πείσει ζωντανός στα χέρια τους, άνοιξε μάχη μαζί τους. Σκότωσε δυο Ιταλούς και τραυματίσεν άλλον ένα θανάσιμα. Παρ' όλ' αυτά δεν τη γλύτωσε. Μία σφαίρα τόν βρήκε στόν κρόταφο και τόν έριξε αιμόφυρο στη γη. “Ετσι ο ηρώικος «Μίδα 614» μονάχα νεκρός παραδόθηκε στα χέρια των εχθρών του. “Ο θάνατός του συντάραξε ολόκληρη την Ελλάδα και το εξωτερικό. “Αλλά το έργο του δεν έμεινε στη μέση. Οι αδελφοί Μπούρα ανάλαβαν να το συνεχίσουν, συνεργαζόμενοι στενά με τόν αρχηγό της ΕΚΚΑ Δ. Ψαρρό. Το γραφείο της οδού Κάνιγγος μεταφέρθηκε στο κατάστημα Ιωάννου Σκούρα, οδός Σολωμού και Γ. Σεπτεμβρίου. “Εκεί δημιούργησαν την «Υπηρεσία Διαφυγής» όπου δεκάδες Έλληνες πατριωτών κατώρθωσαν να διαφύγουν στην Αίγυπτο, ανάμεσα στους οποίους ήταν η κ. Τσιγάντε και η Βέμπε.

Ώστόσο το σπίτι τόν Μπούρα, στην οδό Ιάσωνος, εξακολουθούσε σ' όλο αυτό το διάστημα να παραμένει ένα προπύργιο της ελληνικής αντίστασης, κάτω απ' τη μυστική κυριολεκτική των Γερμανών. “Επιτελικά σχέδια, πληροφορίες, συγκεντρώσεις σαμποτέρ, πυρομαχικά, έκρηκτικές ύλες και ασύρματοι, δεν έλειψαν ούτε στιγμή από κεί μέσα. Συγχρόνως ο κ. Γεώργιος Τσαβέλλας, φρόντιζε για την επάνοδωση των αντάρτικων σωμάτων του Ψαρρού. “Ελληνες αξιωματικοί και Βρετανοί πράκτορες έδιναν κάθε βοήθεια που μπορούσαν στην οργάνωση. Στο μεταξύ όμως οι Γερμανοί είχαν κατορθώσει ν' ανακαλύψουν τα ίχνη της, ιδιαίτερα τα ίχνη του Κώστα Μπούρα, που για τη σύλληψή του έδιναν μεγάλη σημασία, έπειδή τόν θεωρούσαν ένα από τους πιο δραστήριους συνεργάτες του Τσιγάντε. “Ετσι στις 28 Απριλίου 1943, ύστερ' από κατάδωσι δυο πολιτών, του Βασαντή και του Θωμά Δ. Ποστολίδη (βρίσκονται κι οι δυο στις φυλακές δικασμένου Ισθδία) πιανόταν απ' τη Γκεστάπο μέσα στο καφενείο που είναι δίπλα στο θέατρο Σαμαρτζή.

Στην έρευνα που τού έκαναν, βρήκαν διάφορα έγγραφα με εντολές του Δ. Ψαρρού και απευθυνόμενα στους Δ. Γεωργαντά, συνταγματάρχη, Δ. Σκούρα και Π. Φαμελίτη, ταγματάρχες, Ν. Καίσαρη, μοίραρχο και Γεώργιο Σαββα, σωφέρ, συνδέσμους με τόν Ψαρρό. Την ίδια μέρα πιανόταν όλοι τους και δυο μέρες αργότερα ο αδελφός του Ηλίας. Πέρσαναν από στρατοδικείο, μα ο μόνος που καταδικάστηκε σε θάνατο ήταν ο Κώστας Μπούρας. Τα βασανιστήρια που τού έκαναν τα κτηνή του Χίτλερ είναι αφάνταστα. Σ' όλο το διάστημα της φυλακικής του σόδα «Αδερών» τόν είχαν δεμένο χειροπόδα και σ' αυστηρή απομόνωση στα υπόγειά των φυλακών. “Η μοναδική συντροφιά που ήταν κάτι τεράστιοι ποντίκια — τους είχαν ρίξει επίτηδες κεί μέσα — που τού ροκανίζαν το βασανισμένο κορμί του. Τελικά ο Κώστας Μπούρας, τουφεκίστηκε στις 19 Ιουνίου 1943 στόν περίβολο των φυλακών. Τα τελευταία του λόγια ήταν:

Τὰ κατασκοπευτικά

‘Απαντήσεις επίστολόν

Λ έ λ α τ ι β έ ρ η. Χωροκόπου: “Εξαιρετικά συγκινητικό το γράμμα σας. Δεν ξέρω με ποιόν τρόπο να σας ευχαριστήσω. “Οα γράψω όπωσδήποτε κάτι και για σας, αλλά θέλω μερικά συμπληρωματικά στοιχεία. “Ασού όμως δεν μπορείτε νάρβετε στο γραφείο μας, μπορώ να σας επισκεφτώ εγώ στο σπίτι σας; Μένω στην Καλλιθέα και δεν θα μου ήταν καθόλου δύσκολο. Μ ά ρ ι ο ν Β α γ υ ι α ν τ ο λ ή ν, Κέρκυρα: Ευχαριστώ. “Αν έχετε και φωτογραφίες να μου τις στείλετε. Μ' ενδιαφέρουν όλοι όσοι εργάζονται στην Κατοχή. Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Για τόν κ. Παναγιώτη Κουσουλάκο, θα γράψω σ' ένα από τα προσεχή τεύχη του «Θησαυρού». Μένει, οδός Πλαταιών 59 στην Αθήνα. “Α λ έ κ ο ν Δ α μ ι α ν ό ν, Ένταυθα: Πώς είνε δυνατόν; Τόν Κ17 της «Μπουμπούλιν» τόν γνώριζα καλά όσο και τόν... εαυτό μου. Μήπως κάνετε λάθος; Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Μ π ό μ π υ Κ ρ ά φ τ, Ένταυθα: Μπορείτε να μου το δεκάμισο έγγραφο; Τότε είμαι στη διάθεσή σας. Π έ τ ρ ο ν Σ κ ο υ λ α ρ ί κ α ν, Αρμενιστή: Το καλό το παλληκάρι έέρει κι άλλο μονοπάτι. “Ας είνε. Σας... συγχωρώ για πρώτη και τελευταία φορά. “Οα γράψω πολύ σύντομα. “Α ν τ ώ ν ο ν Μ α χ α ι ρ α ν, Πρέβεζα: Δεν είμαι εγώ. “Αλλά κι αν ήμουν τί σημασία έχει αυτό; “Ολοι μας λίγο πολύ δουλεύουμε στην κατοχή για το καλό της Ελλάδος. “Ε υ α ν θ ί α ν Π ο λ υ ρ γ ι α λ α ν, Χίον: Το όνομα που αναφέρετε στο γράμμα σας μου είνε τέλεια άγνωστο. “Ο κ. Παναγιώτης Κουσουλάκος είνε δημοσιογράφος κι' υπάλληλος της αεροπορικής εταιρείας ΕΛΛΑΣ. Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο μόλις τελειώσει η δημοσίευσή τόν. Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Μ ά ρ ι ο ν “Α ν τ ώ ν ο ν, ανέπρον αξιωματικόν, Πειραιάς: Είμαι πρόθυμος. Πού και πότε θέλτε να σας συναντήσω; Ν ι κ. Φ ο υ ρ ν ο γ ε ρ α κ η ν, χειρουργείον 3ης Ταξιαρχίας Ρίμινι, Σ.Τ.Γ. 912 Α: Το γράμμα σας με τις δέκα υπογραφές τόν συναδέλφον σας με συγκίνησε βαθύτατα. Δεν βρίσκω λόγια για να σας ευχαριστήσω. “Η χαρά σας όταν διαβάστηκε τού «Κατάσκοπου» είνε και δική μου χαρά. “Οπως βλέπετε για τόν κ. Γιαννάτο γράφω αρκετά συχνά. “Οταν νάρβετε με το καλό στην Αθήνα περάστε απ' τα γραφεία μας να γνωριστούμε. Κ ώ σ τ α ν Λ υ μ π έ ρ η ν, φαρμακοποιόν, Γύθειον: Για τόν αξέχαστο λοχαγό Πάνο Κατσάρια έχω αρκετά στοιχεία και θα σας τα στείλω ευχαρίστως. Γράψτε μου τί όκριβος θέλετε κι' είμαι στη διάθεσή σας. Πάντως θα ήθελα κι' εγώ μερικά απ' τη δράση του στόν Ταύγετο και αν έχετε καμιά τόν φωτογραφία. Μπορούμε ν' ανταλλάξουμε και πνευματικά μας... προϊόντα; Σ ό ν ι α ν τ ε λ α Ρ ό σ, Ένταυθα: Σας χαίρετώ, κυρία κόμηση. Πρέπει να σας επισκεφτώ με φράκο; Ευχαριστώ αν μου στείλετε το πολυτελέστατο αυτοκίνητό σας να με πάρη. Και μην ξεχάσετε: ο σωφέρ σας να είνε ντυμένος με την βαθεία πράσινη στολή του, όπως παρουσιάζεται τα βράδια στο κέντρο του «Γιαννάκη» μεταξύ 1—1½. Δυστυχώς δεν πρόκειται να γράψω τίποτε για σας. Κ ώ σ τ α ν Π α σ χ α λ έ δ η ν, Πειραιά: Για το σαμποτάζ της Λούτσας έχω γράψει, αλλά φαίνεται πως συμβαίνει κάποια παρεξήγηση. “Οα εξετάσω καλύτερα και θα σας γράψω. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Π α ν ο υ ρ γ ι α ν, Ρόδον: Καί γι' αυτό θα γράψω. “Αφού ξέρετε τόσα πολλά για το Ναστάσιο Σκάλο γιατί δεν μου στέλνετε κάτι; Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Κ υ ρ ι α κ ο ν Δ ε λ ο υ δ ή ν, Κυπαρισσία: “Οχι, δεν τόν γνωρίζω. “Ούτε ποτέ διάβασα για τ' όνομά του. “Ασφαλώς λείψω μεμνητα για να περάση για σπουδασίας. Λιγάκι έργα όμως, δεν σας φαίνεται; Δ η μ ή τ ρ ι ο ν “Η λ ι ο π ο υ λ ο ν Φ. Τ, 28, πλοίων Φάρων: “Μου γράφετε: «...σού εύχομαι καλή φώτιση να σου δίνη ο Θεός για να γράφης πιο πολλά απ' αυτά που γράφεις». Ευχαριστώ, αγαπητέ μου, για την ευχή. Ι. Β. Ι.

— Ζήτω το “Εθνος! Ζήτω η ‘Ελευθερία!

Είναί χαρακτηριστικά τα δυο σημειώματα που παρέδωκε στόν ιερέα, λίγο πριν τόν εκτελέσουν, απευθυνόμενα το ένα στη μητέρα του και τ' άλλο στόν αδελφό του Ηλία. Να τί έγραφε το πρώτο: «Χρυσή μου μάνα, να παρηγορηθείς όπως μπορείς με τ' άλλα σου παιδιά. Σέ φιλώ γλυκά. “Ηλία, Χρήστο, Νικήτα, “Ελένη σας φιλώ όλους σας—Κώστας».

Και το δεύτερο: «‘Αγαπητέ “Ηλία, όλα τέλειωσαν σήμερα την 19ην Ιουνίου. Χαιρετίσματα σε όλους τους συγγενείς μας και φίλια. Σας ευχαριστώ και σας φιλώ όλους — Κώστας».

Αυτός ήταν ο Κώστας Μπούρας, που με το πατριωτικό του έργο δόξασε άλλη μια φορά την Ελλάδα. “Ο αδελφός του, που τελικά κατώρθωσε να γλυτώσει απ' τη γερμανική θηριαδία, υπηρέτη έσήμερα στο Κέντρον Αλλοδαπών Γ Σεπτεμβρίου. Είναί ένας απ' τους λίγους ζωντανούς ήρωες. ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Δ

—“Οπου πατάς φυτρώνει κι' ένας τάφος!

ΗΝ άλλη μέρα η Πενταγιώτισσα είπε στο δεσμοφύλακα:

— Δεν έκλεισα μάτι άποψε, Παναγιώ. Διαρκώς έσένα συλλογίζομαι.

— Κι' εγώ, Μαρία, όλη νύχτα είχα την έγνοια σου.

— Για να δής λοιπόν πόσο σ' αγαπώ, πήρα μία μεγάλη άπόφαση.

— Να μου την πής. “Ο,τι θέλεις έσύ, αγάπη μου, θα γίνη.

— Εγώ θα μείνω κοντά σου.

— Κοντά μου;... Πώς δηλαδή;... Δεν καταλαβαίνω...

— Δεν θα τ'ο σκάσω απ' τη φυλακή. “Οα μείνω εδώ όσο να γίνη η δίκη μου. Είμαι άθώα και θά μ' αφήσουν ελεύθερη. Και τότε...

“Εκείνο τόν «τότε», αυτή η λεζούλα, ήταν γεμάτη γλυκές υποσχέσεις για τόν Παναγιώ. Την κύτταζε στα μάτια, κρέμοταν απ' τα χείλη της.

— Για να χαρούμε μόνιμα την αγάπη μας, θα ξεφορτωθούμε τόν Τουρκάκη.

“Αγρίμε το πρόσωπο τού ξετρελλαμένου από αγάπη δεσμοφύλακα.

— Φτάνει να τ'ο θες έσύ, Μαρία μου, της ψιθύρισε, και τόν σκοτώνω και μέσα στις φυλακές που βρίσκεται. “Εχω φίλους ανάμεσα στους φυλακισμένους. “Οα τούς πώ δυο μυστικές κουβέντες και τ'ο πρωί θα τόν βρούν σφαγμένο!...

— “Οχι, όχι, δεν θέλω αίματα, τόν έκοψε η Μαρία, ανήσυχη για τή ζωή τού αγαπημένου της.

— Τότε πώς θα γίνη, αγάπη μου;

— “Οα συνεννοηθής με τους φρουρούς της φυλακής, θα κάνετε στροβά μάτια και θα τόν άφήσετε να φύγη. Αυτός θα πάρη τα βουνά, κι' έτσι θάμασε ήσυχος.

— Μιλάς και λες σωστές κουβέντες Μαρία. Αύριο ή μεθαύριο τή νύχτα ο Τουρκάκης θάνα έλεύθερος.

— Θέλω να μου τόν φέρης προηγούμενος ως την πόρτα τού κελλιού μου άποψε ή αύριο. “Εχω να τού πώ ένα μήνυμα για τ'ο χωρίο.

— Κι' αυτό θα γίνη, Μαρία μου.

Κι' αλήθινα όλα έγιναν όπως ήθελε η Πενταγιώτισσα.

Οι φυλακές τή εποχή αυτή είχαν τ'α χάλια τους. “Αφάνταστη, άξιοβόρητη εξαθλίωση.

Την άλλη μέρα τ'α μεσάνυχτα, ο Παναγιώ, δδήςσε τόν Τουρκάκη ως την πόρτα τού κελλιού της Μαρίας και τραβήχτηκε λίγο πιο πέρα, γυρίζοντας τους τ'ς πλάτες.

Με λαχτάρα κόλλησε η Πενταγιώτισσα τα χείλη της στα χείλη τού καλού της. Κι' άμέσως κατόπιν τού έδωσε να καταλάβη πώς είχε σκαρώσει όλη αυτή τή μανούβρα.

— “Οα τ'ο σκάσης, λεβέντη μου, τού είπε. “Εσύ κινδυνεύεις σοβαρά, πιο πολύ απ' όλους. Γύρισε στο χωρίο και κρύψου.

— Και σύ, Μαρία;

— “Οα μ' άθώωσουν και θάρω να σε βρώ.

“Ο Τουρκάκης δίσταζε.

— “Αν δεν τ'ο κάνης αυτό σε περιμένει το λεπίδι της καρμυανιάς! τού είπε. Φεύγα... γλύτωσε τή ζωή σου!...

Φιλήθηκαν και πάλι και χώρισαν.

“Ο δεσμοφύλακας δεν υποψιάστηκε τίποτα.

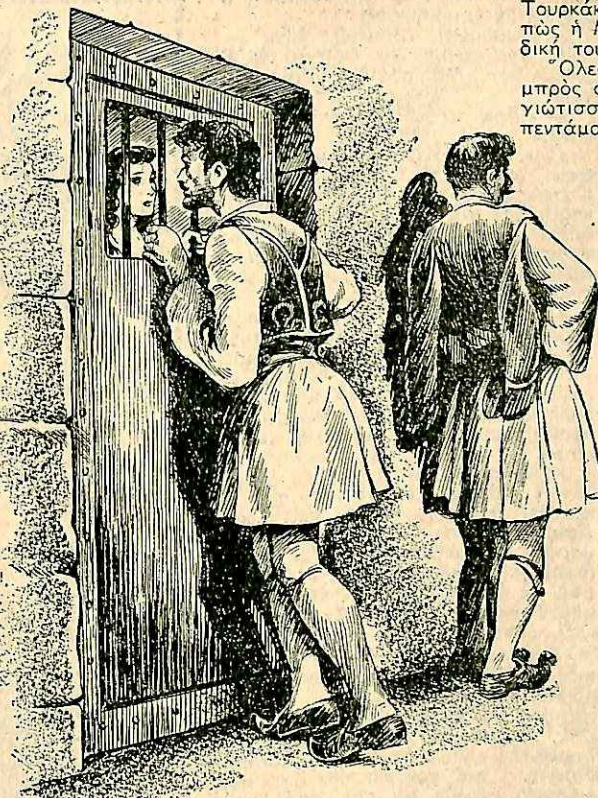
Την άλλη νύχτα έγινε η άπόδραση.

Τ'ο πρωί άναστατάθηκαν οι φυλακές. Γρεξίματα, ανακρίσεις, έρευνες. Μά κανείς δεν υποψιάστηκε τόν Παναγιώ και κείνους που τόν βοηθήσαν να ξεπορτίση τόν φυλακισμένο.

Χαμένοι έπήγαν κι' οι κόποι τών άποσπασμάτων που βγήκαν γύρω στα βουνά να πιάσουν τόν Τουρκάκη. Δεν τόν βρήκαν πουθενά. Είχε γερά πόδια ο λεβέντης. Περπάτησε όλη νύχτα και τ'ο πρωί βρισκόταν πιά μακριά.

Μόλις πληροφορήθηκε την άπόδραση η Μαρία πέταξε απ' τή χαρά της.

Κι' ο Παναγιώ κολυμπούσε σε πελάγη ευτυχίας. Ζήλευε τόν

Τ'α μεσάνυχτα ο Παναγιώ δδήςσε τόν Τουρκάκη ως την πόρτα τού κελλιού της Μαρίας.

‘Η νεράιδα της αγάπης και τού θανάτου

Αύριο ή μεθαύριο τή νύχτα ο Τουρκάκης θάνα έλεύθερος.

— Θέλω να μου τόν φέρης προηγούμενος ως την πόρτα τού κελλιού μου άποψε ή αύριο. “Εχω να τού πώ ένα μήνυμα για τ'ο χωρίο.

— Κι' αυτό θα γίνη, Μαρία μου.

Κι' αλήθινα όλα έγιναν όπως ήθελε η Πενταγιώτισσα.

Οι φυλακές τή εποχή αυτή είχαν τ'α χάλια τους. “Αφάνταστη, άξιοβόρητη εξαθλίωση.

Την άλλη μέρα τ'α μεσάνυχτα, ο Παναγιώ, δδήςσε τόν Τουρκάκη ως την πόρτα τού κελλιού της Μαρίας και τραβήχτηκε λίγο πιο πέρα, γυρίζοντας τους τ'ς πλάτες.

Με λαχτάρα κόλλησε η Πενταγιώτισσα τα χείλη της στα χείλη τού καλού της. Κι' άμέσως κατόπιν τού έδωσε να καταλάβη πώς είχε σκαρώσει όλη αυτή τή μανούβρα.

— “Οα τ'ο σκάσης, λεβέντη μου, τού είπε. “Εσύ κινδυνεύεις σοβαρά, πιο πολύ απ' όλους. Γύρισε στο χωρίο και κρύψου.

— Και σύ, Μαρία;

— “Οα μ' άθώωσουν και θάρω να σε βρώ.

“Ο Τουρκάκης δίσταζε.

— “Αν δεν τ'ο κάνης αυτό σε περιμένει το λεπίδι της καρμυανιάς! τού είπε. Φεύγα... γλύτωσε τή ζωή σου!...

Φιλήθηκαν και πάλι και χώρισαν.

“Ο δεσμοφύλακας δεν υποψιάστηκε τίποτα.

Την άλλη νύχτα έγινε η άπόδραση.

Τ'ο πρωί άναστατάθηκαν οι φυλακές. Γρεξίματα, ανακρίσεις, έρευνες. Μά κανείς δεν υποψιάστηκε τόν Παναγιώ και κείνους που τόν βοηθήσαν να ξεπορτίση τόν φυλακισμένο.

Χαμένοι έπήγαν κι' οι κόποι τών άποσπασμάτων που βγήκαν γύρω στα βουνά να πιάσουν τόν Τουρκάκη. Δεν τόν βρήκαν πουθενά. Είχε γερά πόδια ο λεβέντης. Περπάτησε όλη νύχτα και τ'ο πρωί βρισκόταν πιά μακριά.

Μόλις πληροφορήθηκε την άπόδραση η Μαρία πέταξε απ' τή χαρά της.

Κι' ο Παναγιώ κολυμπούσε σε πελάγη ευτυχίας. Ζήλευε τόν

Τουρκάκη και τώρα πιά πίστευε άπόλυτα πως η Μαρία ήταν δική του, ολόκληρωτικά δική του.

“Ολες τ'ες μέρες τού πιά τ'ες περνούσε μπρός στην πόρτα τού κελλιού της Πενταγιωτίτσας. Τόν είχε κάνει σκλάβο της ή πεντάμορφη νεράιδα.

Μία έγνοια τόν έτρωγε τόν κακότυχο τόν άνθρωπο: Πώς θάκανε γυναίκα τόν τήν Πενταγιωτίτσα που ήταν παντρεμένος κι' είχε και παιδιά;

“Αρχισε πιά να βλέπη τή δυστυχισμένη γυναίκα του με μίσος. Φερνόταν σκληρά στο παιδάκι του.

“Η γυναίκα του σάστισε.

— Τί έχεις, Παναγιώ μου; Τι σουκανα, η καυμένη, και δεν έχεις μάτια να με δής έμένα και τ'ο παιδί σου, τ'ο σπλάχνο σου; Τί σε βασανίζει, άντρα μου; “Ανοιξέ μου τήν καρδιά σου...

Να τής άνοιξη τήν καρδιά σου; Τόν τάφο θα τής άνοιγε.

Και πάνω στην ερωτική του παραζάλη και στόν πόθο τού τόν έκαίγε για τή Μαρία, τ'ο πήρε άπόφαση: “Οδύναζε απ' τή μέση τή γυναίκα του και τ'ο γιού του!

“Αλλη λύσις εκτός απ' τ'ο θάνατο δεν υπήρχε.

Μά στην περίπτωση αυτή χρειάζονταν τέχνη, πονηρία, καταποσίωση. Να μείνη χήρος και χωρίς παιδί, χωρίς να καταλάβη κανένας τίποτα, χωρίς να τόν πιάσουν. “Αλλοίως θα σάπιζε στη φυλακή και θάκανε τήν αγαπημένη του.

Βασάνισε μερόνυχτα τ'ο μυαλό τού ο Παναγιώ για να βρή τόν τρόπο τόν καταχθόνιο που θάκανε τή «δουλειά» τόν. Δεν θά χρησιμοποιούσε ούτε μαχαιρί, ούτε πιστόλι. “Ενα διπλό όπνο! με τέτοια όπλα θά τόν πιάσινε...

Σκέφθηκε να ρίξη τ'ο παιδί του στο πηγάδι της αλής. Πώς θα γλύτωνε όμως απ' τή γυναίκα του; Τέλος αποφάσισε να χρησιμοποιήση και για τή γυναίκα τού και για τ'ο γιού του δηλητήριο. Είχε στο σπίτι αρκετό δηλητήριο, που τ'ο είχε προμηθευτή άλλότε που οι άρουραίοι είχαν άφήσει τή έξοχη κι' είχαν επιδοράσει στην πόλη. “Οόριχνε αρκετό από αυτό στο φαγητό της γυναίκας του και τού παιδιού του και θά δικαιολογούν κατόπιν πως δηλητηριάστηκαν κατά λάθος.

Ποιός θα τόν υποπτευότανε; Γιατί να τόν υποψιάστούν για φόνια; “Ηταν καλός νοικοκύρης και κανένας δεν ήξερε τ'ο πρεζλό πάθος του για τήν Πενταγιωτίτσα. “Οα θηνούσε τή γυναίκα του και τ'ο παιδί του, θάκανε ποτάμι τα δάκρυα, θα βυθίζονταν στο πένθος και θα τούς ξεγελούσε όλος.

Στ'η Μαρία δεν είπε λέξη για τ'ο σχέδιο τού τ'ο άπείσιο. “Οα τής πήγαινε έσφηνικά τ'ο «εύχαριστο μαντάτο».

Δεν τ'ο χωράει αλήθεια ο νους τού ανθρώπου ένα τέτοιο φρικτό έγκλημα. Μά αυτό ήταν τ'ο γραφτό της Μαρίας της Πενταγιωτίτσας: Ν' ανάβη πυρκαϊές αγάπης και να στέλνη ψυχές στόν Κάτω Κόσμο.

“Η εαδέρονη της, η Τασούλα, τής τ'ο είχε φωνάξει κατάμουτρα όταν τήν πιάσανε για τή δολοφονία τού αδερφού της τού Θανάση.

— Είσαι καταραμένη!... “Οπου πατάς φυτρώνει κι' ένας τάφος!...

“Επτάσε η κρίσιμη μέρα.

“Ο Παναγιώ φρόντισε λίγη ώρα πριν από τ'ο δείπνο ν' άπομακρύνη τή γυναίκα του από τ'ο σπίτι.

“Εκείνη έφυγε άνυποπτη.

— “Οα στρώσω εγώ τραπέζι, τής φώναξε.

Και γρήγορα — γρήγορα έκανε τή δουλειά του.

Είχε μαγειρέψει φακή για κείνο τ'ο βράδυ η γυναίκα του.

“Ο γιός του είχε βγή στην αλή.

Γρήγορα, ο Παναγιώ, κένωσε τ'ο φαγητό στα πιάτα. Στ'ο πιάτο της γυναίκας τού και τού γιού του έριξε αρκετό δηλητήριο.

(Συνέχεια όπισθεν)

Μαρία ή Πενταγιώτισσα

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

«Όταν γύρισε ή μελλονθάνητη τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο.

— Έχω μιὰ πείνα!... εἶπε ἡ ἀμοιρὴ γυναίκα.

★

«Όταν κάθισαν στὸ τραπέζι κι' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους, ὁ Παναγῆς, ἐνοίωσε, γιὰ μιὰ στιγμή, τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται κι' ἀτόμεινε μὲ τὸ κουτάλι στὸ χέρι. Μὰ αὐτὸ, ὅπως λέμε, κράτησε λίγα δευτερόλεπτα.

Ἡ γυναίκα του εἶδε τὴν ἑαφνική ταραχή του καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἐπαθες, Παναγῆ; Δὲν εἶσαι καλά;

Δὲν ἔχω τίποτα, μιὰ ζέση μοῦρθε... τῆς ἀπάντησε χαμηλῶνοντας τὰ μάτια του.

— Ν' ἀνοίξω νὰ πάρης λίγον ἀέρα νὰ ξεσκοτίσης;

Τὸ συζυγικὸ ενδιαφέρον τῆς τὸν συγκίνησε.

Ἦταν ἔτοιμος ν' ἀρπάξῃ τὰ πιάτα καὶ νὰ χύσῃ τὸ φαγητὸ στὸ δρόμο. Μὰ τὴ στιγμή αὐτὴ παρουσιάστηκε στὴ φαντασία του ἡ Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα, ὡμορφη, γλυκεῖα, γοπητευτική.

Κι' ἀμέσως ἀλλάξε.

Κάτσε στὴ θέσι σου καὶ τρώγε, εἶπε ἀπότομα τὴ γυναίκα του. Δὲν ἔχω τίποτα σοῦ εἶπα.

Κι' ἔσκυψε στὸ πιάτο τοῦ κι' αὐτὸς κι' ἄρχισε νὰ τρῶ.

Νὰ πῶς διηγήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Παναγῆς τὰ δραματικὰ περιστατικὰ τῆς ἀπαισίας αὐτῆς νύκτας, ὑστέρᾳ ἀπὸ χρόνια, σ' ἕναν μοναχὸ πού τὸν συμμαζέψε στὸ κελλὶ τοῦ γέρο πιά κι' ἄρρωστο, καταραμένο φονιά κι' ετοιμοθάνατο:

«Μὲ τίς πρώτες κουταλιές ἡ φτωχιά ἡ γυναίκα μου, στράβωσε τὰ μούτρα της.

— Πικρίζει τοῦτῃ ἡ φακὴ, εἶπε.

— Θάνατι τὸ λάδι, τῆς ἀπάντησα. Στάσου νὰ σοῦ ρίξω λίγο γλυκάδι νὰ κόψῃ ἡ πίκρα.

Γιὰ τὸν ἴδιό λόγο δὲν ἤθελε νὰ φαῖ τὸ φαγητὸ του καὶ τὸ ἄμοιρο τὸ παιδί μου. Ἀναγκάστηκα τότε νὰ τὸ φοβερίσω. Δὲν ἤμουν πατέρας ἔκλεινη τὴ στιγμή, δὲν ἤμουν ἄνθρωπος. Ἦμουν ἕνα θηρίο ἀνήμερο!

«Μερικὲς στιγμές συνερχόμουν ἀπ' τὴν τρέλλα μου καὶ μοῦ ἐρχόταν νὰ ξεφωνήσω. Μὰ ἡ σκέψι πῶς ἡ Μαρία θὰ γινόταν γυναίκα μου, πῶς θὰ εσφιγγὰ στὴν ἀγκαλιά μου ἔκλεινη τὴν πεντάμορφη νεράιδα μὲ τρέλλαινε, σπασματοῦσε τὸ χτυποκάρδι μου.

«Τὸ δηλητήριο ἄργησε νὰ κάνῃ τὴν ἐνέργειά του. Βάλαμε τὸ παιδί νὰ πλαγιάσῃ καὶ πλαγιάσαμε καὶ μεῖς.

«Ἐξω φυσοῦσε ἕνας δαιμονισμένος ἀνεμὸς. Δὲν μπορούσα νὰ κλείσω μάτι. Μ' ἐτρώγε ἡ ἐγνοία: Θὰ πεθάνουν ἄραγε, ἔλεγα, μέσα στὸν ὕπνο τους, θὰ βυθίσουν ἀπ' τὸν ὕπνο στὸ θάνατο ἢ θὰ βασανιστοῦν;

«Τὰ ἄγρια οὐρλιαχτὰ τοῦ ἀέρα στὰ κεραμίδια μοῦ φαίνονταν σὰν σπαρακτικὸ θρήνοι καὶ μὲ ἐκνευρίζανε...

«Φαίνεται πῶς ἤμουνα σαστισμένος, ἀφηρημένος, πῶς ἴσως καὶ τὸ πρόσωπό μου εἶχε πάρει ἀλλοιώτικὴ ἐκφρασι, γιὰτὶ σὲ μιὰ στιγμή ἡ γυναίκα μου μοῦ εἶπε:

— Τί ἔχεις ἀπόψε, ἄντρα μου; Γιατὶ δὲν σε κολλάει ὕπνος; Εἶσαι ἄρρωστος;

— Κοιμήσου! τῆς φώναξα ἀπότομα.

— Τὸ πρόσωπό σου, Παναγῆ, εἶνε χλωμὸ καὶ σκοτεινιασμένο σὰν τοῦ φονιά!... Χριστὸς καὶ Παναγία, τί ἐπαθες; Ποτὲ δὲν ἦσουν ἔτσι...

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

— Κοιμήσου σου λέω. Τί θές;

νᾶχω; Νᾶ... αὐτὸς ὁ φρενιασμένος ὁ ἀνεμὸς μὲ ξαγρύπνησε.

«Ἡ καυμένη ἡ γυναίκα μου — θεὸς σχωρέστην! — θέλησε νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ. Μὰ τὴν ἔσπρωξα ἀπὸτομα.

«— Ἀσε τὰ χᾶδια, γυναίκα, τῆς εἶπα.

«Συνιαζεύτηκε, ἡ κακομοῖρα, στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ λούφαξε. Καταλάβαινα πῶς δὲν κοιμόταν. Ἀνυσχοῦσε γιὰ μένα. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσω καὶ νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος προσποιήθηκα σὲ λίγο τὸν κοιμισμένο κι' ἄρχισα νὰ ροχαλίζω ψεύτικα.

«Τὸ κόλπο μου ἐπιάσε. Ἡ μακαρίτισσα ἀποκοιμήθηκε. Ἀνοίξα τότε τὰ μάτια μου καὶ τῆς ἐρρίξα μιὰ ματιά. Κοιμόταν ἤσυχα. Αὐτὸ μ' ἔκαμε ἀνήσυχο. Φοβήθηκα μήπως τὸ δηλητήριο πούρριξα στὸ φαγητὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ ἢ εἶχε ξεθυμᾶναι τόσο καιρὸ.

«Ὡστόσο περιμένα...

«Ἡ κάμαρη φωτιζόταν ἀπ' τὸ καντήλι ποὐκαίγε μπρὸς στὰ εἰκονίσματα. Κύτταζα τίς αὐστηρὲς μορφὲς τῶν ἀγίων μὲ φόβο. Αὐτοὶ ἤξεραν τὸ ἐγκλημα μου. Καὶ νομίζα πῶς μὲ βλέπανε ἀγρία, ἔτοιμοι νὰ μοῦ φωνάξουν: «Κακοῦργε!... Φονιά!...»

«Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα. Φαίνεται πῶς τὸ ἔυδι πούρριξα στὴ φακὴ εἶχε ἀδυνατίσει τὸ δηλητήριο κι' ἄργησε νὰ κάνῃ τὴν ἐνέργειά του. Ἔτσι μοῦ εἶπε, ὑστέρᾳ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ἕνας πρακτικὸς γιάτρος, ἕνας κομπογιαννίτης, πού τὸν ρώτησα ἀπὸ περιέργεια, χωρὶς νὰ τοῦ φανερώσω γιὰτὶ τὸν ρωτοῦσα.

«Θὰ κόντευαν μεσάνυχτα.

«Ὁ ἀέρας εἶχε δυναμώσει. Ἦταν μιὰ νύχτα κολασμένη. Αὐτὸ διῶς δὲν μὲ διαρεστοῦσε. Καλύτερα πού χαλοῦσε ὁ κόσμος. Οἱ γέροντες δὲν ἔ'ακουγαν τίποτα καὶ δὲν θὰ ὑποψιάζονταν.

«Ξαφνικά, ἐκεῖ πού περιμένα ἀνυπόμονα καὶ λούφαξα στὸ κρεβάτι ἄκουσα τὸ παιδί μου νὰ βογγᾷ.

«— Τὸ δηλητήριο!... εἶπα. Ἀρχίσε ἡ ἐνέργεια... Πέτρα ἡ καρδιά σου, Παναγῆ, καὶ τὰ μάτια σου τέσσερα!...

«Τὸ δύστυχο τὸ μικρὸ — κοιμόταν σ' ἕνα μικρὸ, πρόχειρο κρεβάτι πλάι μας — βογγοῦσε στὴν ἀρχὴ σιγᾶ. Τὸ φαρμάκι τοῦ θέριζε τὰ σπλάχνα. «Φάνει νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὰ ξεφωνητὰ...», συλλογιόθηκα. Καὶ μὲ τρόπο λοξοκίτταζα τὴ γυναίκα μου. Κοιμόταν. Τὸ δηλητήριο θέριζε πῶς γρήγορα τὸ παιδί, σὰν μικρότερο πού ἦταν.

«Ἐκεῖνα τὰ βογγητὰ του δὲν θὰ τὰ ξεχάσω ποτέ. Πῶς κρατήθηκα, θεέ μου, καὶ δὲν φρόντισα γιὰ τὴ σωτηρία τους; Πῶς δὲν τρέλλαθηκα;

«Γιὰ νὰ κάνω κουράγιο ψιθυρίζα κάθε τόσο:

«— Για σένα, Μαρία, γιὰ σένα ὡμορφη Πενταγιώτισσα, ἔγινε ὁ δῆμιος τοῦ παιδιοῦ μου καὶ τῆς γυναίκας μου!... Γιατὶ σ' ἀγαπᾷ ὁ δύστυχος καὶ θελῶ νὰ γίνῃς δική μου, δική μου γιὰ πάντα!...

«Ἀξάφνα τὸ παιδί ἄρχισε νὰ κλαίει.

«Ἡ γυναίκα μου κουνήθηκε στὸ κρεβάτι τῆς.

«Τρόμαξα. Παρακαλοῦσα τὸ Διάβολο — δὲν τολμοῦσα νὰ πιάσω στὸ στόμα μου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ — νὰ τελειώσουν ὅλα χωρὶς φασαρία.

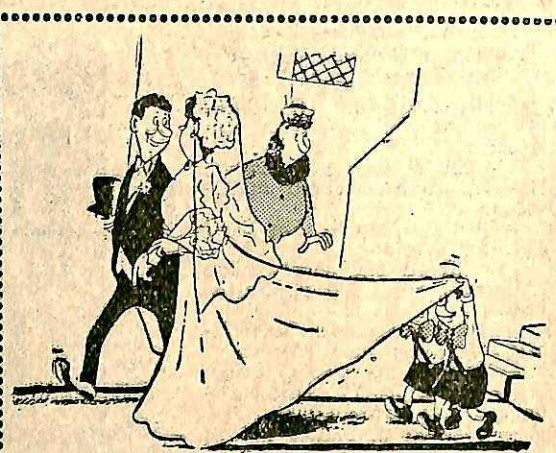
«Μὰ ὁ Διάβολος δὲν μοῦκανε τὴ χάρι. Κι' ὁ Μεγαλοδύναμος μ' ἔκανε νὰ περάσω μιὰ φοικὴ νύχτα.

«Τὸ ἄμοιρο τὸ παιδί μοῦ ἐμπῆξε ἄξαφνα τίς φωνές. Ἔσκουζε τὸ μαῦρο σὰν νὰ τὸ σφάζανε!...

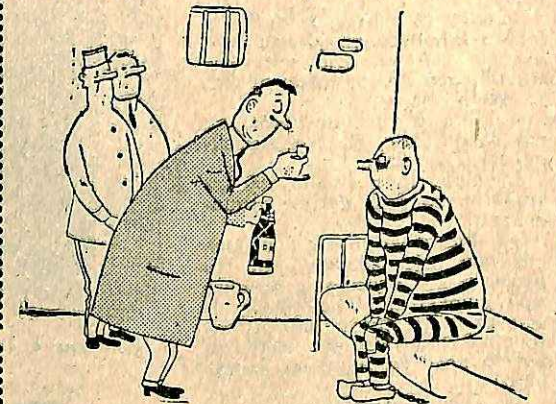
«Ἡ γυναίκα μου πετάχτηκε τρομαγμένη.

«— Τὸ παιδί μου!... Τί ἔχει τὸ παιδί μας; φώναξε.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

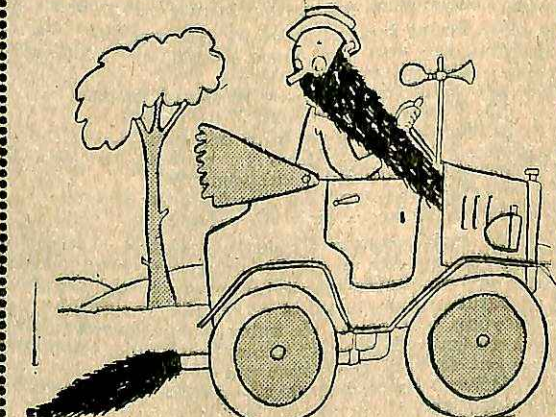
Ὁ μικρὸς: Πῶ!... Πῶ!... Τί στραβάκάνει πού εἶνε ἡ νύφη!... (Ἀπὸ τὴν «France-Hebdo»)

ΣΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ — Ἀς πιούμε στὴν ὑγείᾳ σου!... (Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

— Φωτιά δὲν θάχω γιὰ τὸ φίλο μου τὸ Νίκο; Ἀστειεύσαι;

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ (Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

Ὁ μικρὸς: Πῶ!... Πῶ!... Τί στραβάκάνει πού εἶνε ἡ νύφη!... (Ἀπὸ τὴν «France-Hebdo»)

ΣΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ — Ἀς πιούμε στὴν ὑγείᾳ σου!... (Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

Τὸ Κρητικόπουλο αὐτὸ, πού ξεκίνησε ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ πατρίδα του, τὴν Κρήτη, κι' ἀγωνίστηκε σκληρὰ κι' ἔγινε μεγάλος ἄνδρας, ἐξελίχτηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες φυσιογνωμίες τῆς ἱστορίας τῆς νεώτερης Ἑλλάδος. Ὡνομάστηκε μάλιστα καὶ «πατέρας» τοῦ νεοελληνικοῦ Συντάγματος.

Πολύτομη θὰ μπορούσε νάταν ἡ ἱστορία του, ἀν ἀρχινοῦσε κανεὶς ἀπ' τὰ παιδικὰ του χρόνια.

Τ' ὄνειρό του ἀπὸ νεαρὸς μαθητὴς στὴν ὑπόδουλη Κρήτη, ἦταν νὰ γίνῃ στρατιωτικὸς. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔφυγε πολὺ νωρίς, μόλις 14 χρόνων, ἀπ' τὴν μεγαλόνησο καὶ πήγε στὴ Ρωσία σὲ συγγενική του οἰκογένεια, ἡ ὁποία καὶ φρόντισε γιὰ τὴν εἰσόδὸ του στὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῆς Πετρούπολεως.

Ὡστόσο ὁ Καλλέργης βρέθηκε ἀπ' τοὺς πρώτους, στὴν ἐπανάστασι τοῦ Εἰκοσιένου στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὁ σπουδαιότερος ρόλος του, ὡς ὁπλαρχηγό, ἦταν στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ἀθηνῶν, στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ πολέμου τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Δύο ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του συνέβησαν τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1827 στὴν περίφημη καὶ αἱματηροτάτη μάχη τοῦ Ἀνάλατου στὸ Φάληρο: Αἰχμαλωτίστηκε ἀπ' τοὺς Τούρκους κι' ἔχασε καὶ τὸ ἕνα αὐτὶ του!

Ἐνῶ εἶχε ἀποφασιστῇ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο μὲ τὸν ὄρο τῆς ἀνταλλαγῆς μ' ἕνα Ὄθωμανὸ ὁπλαρχηγό, τὴν τελευταία στιγμή ἕνας Τουρκαλθανὸς στρατιώτης, ἐξέγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τοῦκοψε, ἀπότομα, τὸ δεξιὸ του αὐτί, λέγοντας:

— Ἔτσι θὰ μᾶς θυμᾶσαι καλ' τερά!...

Ἐκτοτε, ὁ στρατηγὸς Καλλέργης ἔμεινε μ' ἕνα αὐτί. Καὶ στὸ μετέπειτα βίον του, ἐσκέπαζε τὴν ἐλλείψει του μὲ τὸ σχετικὸ χτένισμα τῶν μαλλιῶν του πού τ' ἄφινε νὰ μεγαλώνουν περισσότερο, πρὸς τὸ αὐτὶ του.

Μετά τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος, ὁ Καλλέργης ἔπαξε σημαντικώτατο ρόλο ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ὡς ὑπεσπότης τοῦ Ὁθωνος καὶ

ἕνα ἀπὸ τοὺς μάρτυρας τότε, πού ἤξερε τοὺς τύπους καὶ τοὺς κανονισμοὺς τῆς μονομαχίας, ὅπως γινόταν στὴν Εὐρώπη, τοῦ εἶπε:

— Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνοντα, στρατηγέ!... Ἐδῶ ὑπάρχουν, τώρα, νόμοι καὶ κανονισμοί!

— Ὁχι, ὄχι! ἔκαμε ὁ Γρίβας. Νὰ πᾶτε νὰ τοῦ τὰ πῆτε, ὅπως σὰς τὰ εἶπα!...

Θέλοντας καὶ μὴ οἱ μᾶτρες πῆγαν στὸν Καλλέργη καὶ τοῦ εἶπαν ὅσα τοὺς εἶπε ὁ Γρίβας.

Μὲ ἀπάθεια ἐκείνος καὶ μὲ τὴν ψυχραιμία πού τὸν διέκρινε, εἶπε:

— Οὐτε φονιάς γίνομαι, οὔτε δὲ μιὰς!...

Δὲν πρόλαβαν ὅμως νὰ φθάσουν σὲ ὁριστικὴ λύση τῆς διαμάχης, γιὰτὶ μπῆκε στὴ μέση ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Τζαβέλλας καὶ τοὺς ἐτιμώρησε καὶ τοὺς δύο μὲ δεκαπενθφυλάκισι! Ἔτσι ἡσύχασαν καὶ δὲν ἔκαναν πιά λόγο γιὰ μονομαχία.

★

Σημαντικὸς ἐπίσης ἦταν, ἀργότερα, ὁ ρόλος τοῦ στρατηγοῦ Καλλέργη ὡς πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, στὸ Παρίσι.

Ἐκεῖ γνωρίστηκε οἰκογενειακῶς καὶ συνδέθηκε μὲ προσωπικὴ φιλία μὲ τὸν τότε Ἀυτοκράτορα τῶν Γάλλων Ναπολέοντα Γ'. Ὁ δὲ νεαρὸς γιὸς του Ἐμμανουὴλ Καλλέργης, ἐρωτοχτυπηθῆκε μὲ τὴν περικολλεστάτη Ἀυτοκράτειρα Εὐγενία κι' ἔπαθε μάλιστα, ἐξ αἰτίας τῆς, σχετικὴ διανοητικὴ διατάραξι, ἡ ὁποία διήρκεσε ὡς τὸ τέλος τοῦ βίου του, στὸ Ναύπλιο.

Ἐνᾶ ἄλλο περίεργο ἐπεισόδιο συνέβη μὲ τὸν Καλλέργη, στὸ Παρίσι, ὅταν (1862) ἔφυγε ὁ Βασιλεὺς Ὁθων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γινότανε πολὺς λόγος γιὰ τὸ νέο Βασιλεῖα τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπομένως, τότε, βγήκαν πολλοὶ στὴ μέση. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, λοιπόν, βγήκε καὶ τ' ὄνομα τοῦ Γρηγορίου Ὑψηλάντη, μικρότερου ἀδελφοῦ τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη.

Κάποιοι Γάλλοι δημοσιογράφοι, τότε, πήγε στὴν ἐλληνικὴ πρεσβεῖα καὶ ρώτησε τὸν πρεσβεῖτη στρατηγὸ Καλλέργη ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅτι θὰ γινότανε βασιλεὺς ὁ Γρηγόριος Ὑψηλάντης.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο θὰ γίνῃ βασιλεὺς ὁ Ὑψηλάντης, ἀγαπητέ μου; ρώτησε ὁ Καλλέργης.

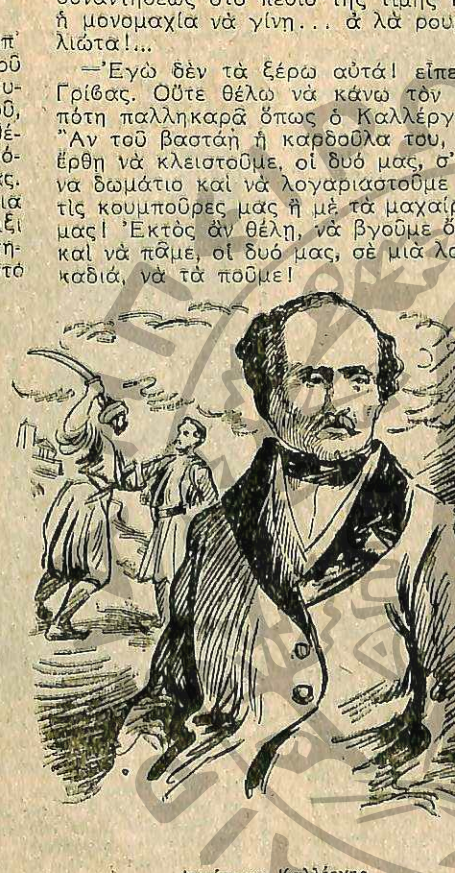
— Ἴσως γιὰτὶ ἀνήκει σὲ μιὰ ἀπὸ τίς κυριώτερες οἰκογένειες τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνος! ἀπάντησε ὑποθετικὰ ὁ Γάλλος δημοσιογράφος.

— Ἀμ τότε... εἶπε ὁ στρατηγός, οἱ μισοὶ Ἕλληνες εἶνε ὑποψήφιοι βασιλεῖδες καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ... διάδοχοι!...

Τὸ σπῆτι τοῦ Καλλέργη, μέγαρο μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως γιὰ τὴν ἐποχὴ του, βρισκόταν ἀπὸ μέρος πού χτίστηκε ἀργότερα ὁ κινηματογράφος «Ρέε», ἐπὶ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου.

Οἱ καλύτεροι Ἀθηναῖοι θὰ τὸ θυμοῦνται ἀσφαλῶς, μὲ τὸν κῆπο τοῦ ἐμπρὸς καὶ τὰ γέρικά δέντρα του. Σ' αὐτὸ πέθανε ὁ Καλλέργης.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δημήτριος Καλλέργης

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑΕΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟ

Τα πειράματα δύο επιστημόνων

Δυο επιστήμονες της Ν. Υόρκης εφεύραν μια συσκευή που μετράει τον πόνο. Τα πειράματα λοιπόν που έγιναν μ' αυτήν, απέδειξαν ότι οι πιο πολλοί άνθρωποι φοβούνται τον πόνο περισσότερο απ' όσο πρέπει. Ένώ, στην πραγματικότητα, ο πόνος είναι ένα μέσον προφύλαξης του ανθρώπου μέσα σ' ένα εχθρικό κόσμο, ένα σημείο που τον προειδοποιεί να φυλαχτεί από κάποιον κίνδυνο, τον θεωρούμε συνήθως σαν κάτι τρομερό και κάτι άχρηστο που καθορίζεται ως εξής:

Μια ώριμη ποσότητα ακτινοβολίας θερμότητας επιδρά επί 3 δευτερόλεπτα πάνω σ' ένα τετραγωνικό εκατοστόμετρο δέρματος του ανθρώπου που χρησιμοποιείται για το πείραμα. Έπειτα η θερμότητα αυτή αυξάνεται σιγά - σιγά, ως ότου ο άνθρωπος αρχίσει να αισθάνεται πόνο. Αυτό συμβαίνει όταν η θερμότητα φθάσει τις 220 μιλλιθερμίδες (μονάδες θερμότητας) που αντιστοιχούν επομένως στο ελάχιστο όριον του πόνου.

Κατόπιν συνεχίζεται η αύξηση της θερμότητας, ως ότου ο άνθρωπος δεν μπορεί πια να πονέσει περισσότερο, έστω κι' αν η θερμότητα γίνει πιο έντονη. Αυτό γίνεται με 480 μιλλιθερμίδες, που αντιστοιχούν στο μέγιστον του πόνου.

Αν η θερμότητα γίνει ακόμη πιο μεγάλη (στα σχετικά πειράματα έφτασε τις 1.200 μιλλιθερμίδες) μπορεί να καταστρέψει τους ιστούς του σώματος, να προκαλέσει θανατηφόρα εγκαύματα, αλλά ο άνθρωπος δεν ποτέ παραπάνω, γιατί τα νεύρα του έχουν κορεσθεί από τον έρεθισμό του πόνου και δεν μπορούν πια να διαβιβάσουν περισσότερον πόνο στον εγκέφαλο.

Ανάμεσα στο μέγιστον και στο ελάχιστον, οι δυο επιστήμονες καθόρισαν 21 βαθμούς του πόνου, που τις δείχνει το «πονόμετρον» (όπως ονόμασαν τη συσκευή τους). Δημιούργησαν επίσης μια μονάδα πόνου, το «ντόλ», ίση με 2 βαθμούς του πονομέτρου. Μ' άλλα λόγια το ελάχιστον του πόνου είναι 0 «ντόλ» και το μέγιστον 10½.

Το ελάχιστον του πόνου είναι ίδιο για όλους τους ανθρώπους, ακόμη και για τους τρελούς ή τους τοξικομανείς. Υπάρχουν, όμως, άτομα πιο ευαίσθητα στον πόνο για λόγους ψυχικούς, έπειδη έχουν δηλαδή έντονότερες νευροψυχικές αντιδράσεις, ενώ άλλα απεναντίας αισθάνονται μὲν σωματικά τον ίδιο πόνο όπως τα πρώτα, αλλά δεν του δίνουν σημασία.

Ίδιως οι άνθρωποι μεγαλοποιούν τους πόνους της καρδιάς ή του κεφαλιού, γιατί τα μέρη

αυτά του σώματος είναι τα ζωτικώτερα, κι' επομένως οι πόνοι τους προκαλούν περισσότερο φόβο και αγωνία.

Η σωματική εξάντλησις δεν έχει καμιά επίδραση στην αντοχή μας στον πόνο. Πονούμε δηλαδή το ίδιο, είτε είμαστε κουρασμένοι, είτε όχι. Απεναντίας, η νευρική υπέρτασις μας κάνει να νοιώθουμε έντονότερα τον πόνο.

Μιά σπουδαία ανακάλυψις που έγινε με το πονόμετρον, είναι ότι ο μεγαλύτερος σωματικός πόνος σβύνει το μικρότερο.

Σ' αυτό στηρίζεται ο τρόπος μετρήσεως των διαφόρων ειδών πόνου. Ας υποθέσουμε π. χ. ότι θέλουμε να μετρήσουμε την έντασι του πονοκεφάλου ενός ανθρώπου. Αλείφουμε τη

ράχη του χεριού του με μαύρο μελάνι, για ν' απορροφήσει τη θερμική ακτινοβολία, χωρίς να επηρεάζεται καθόλου απ' τις τυχόν διαφορές αποχρώσεως της επιδερμίδος. Έπειτα βάζει το χέρι του επί 3 δευτερόλεπτα μπροστά σ' ένα ανοίγμα του πονομέτρου, απ' όπου ακτινοβολείται η θερμότητα που παράγεται με μία ισχυρή ηλεκτρική λάμπα και που συγκεντρώνεται μ' ένα φακό. Η θερμότητα αυτή αυξάνεται σιγά - σιγά, ως ότου ο πόνος που προκαλεί στο χέρι, σβύση τον πονοκεφάλου.

Η συσκευή μας δίνει τότε τον αριθμό των «ντόλ», που προκαλέσαν αυτό το αποτέλεσμα, κι' επομένως την έντασι του πονοκεφάλου.

Με τον ίδιο τρόπο μετράται κι' οποιοσδήποτε άλλος πόνος.

Οι δυο επιστήμονες βεβαιώνουν ότι πολύ λίγοι άνθρωποι έχουν δοκιμάσει στη ζωή τους πόνο μεγαλύτερο από 6 «ντόλ», και αρκετές χρονικές διαρκείας. Ένα τσίμπημα καρφίτσας μπορεί να προκαλέσει πόνο έως 7 «ντόλ», ο οποίος όμως δεν έχει σημασία γιατί διαρκεί ελάχιστα. Μόνοι οι πόνοι του τοκετού καθώς κι' αυτοί που προκαλεί το πέρασμα ενός λίθου των νεφρών, φτάνουν το μέγιστον όριον των 10½ «ντόλ».

Οι περισσότεροι πόνοι έχουν έντασι 1 - 2 «ντόλ». Η ήμικρανία μπορεί να φτάσει τα 3 - 5 «ντόλ».

Με το πονόμετρον εξακριβώθηκε επίσης κι' η αποτελεσματικότητα των παυσίπονων φαρμάκων. Η ασπιρίνη π. χ. σταματάει πόνους 1 - 2 «ντόλ», ιδίως δε αν χορηγηθεί κάθε 2 ώρες σε δόσεις 5 κόκκων. Οι μεγαλύτερες δόσεις δεν είναι δραστηριότερες, όπως νομίζει ο πολλός κόσμος. Έξ' άλλου, ο συνδυασμός δυο παυσίπονων φαρμάκων δεν είναι αποτελεσματικώτερος, γιατί ενεργεί το ένα μόνον απ' αυτά, το δραστηκώτερο.

Η μορφίνη κρατάει πάντοτε την πρώτη θέση μεταξύ των παυσίπονων φαρμάκων για τους ισχυρούς πόνους. Ενεργεί άμε-

σως κι' είναι σχετικώς φτηνότερο από άλλα φάρμακα.

Δεν έχει βρεθεί δυστυχώς ακόμη κανένα παυσίπονον που να μην προκαλή έθισμ. Ακόμη και στην ασπιρίνη συνιθίζει κανείς με τον καιρό.

Η πίστις στην ενέργεια ενός παυσίπονου φαρμάκου συντελεί στο να φέρει καλλίτερο αποτέλεσμα.

ΘΘ

Έγχειρις για τη γάγγρανα

Μια νέα και πρωτότυπη χειρουργική επέμβασις άρχισε να εφαρμόζεται στην Αμερική για τη θεραπεία της γαγγραινής των ποδιών. Οφείλεται στη συνεργασία πέντε γιατρών του Νητράιτ. Ένας απ' αυτούς, ο δόκτωρ Τζόρνταν, βεβαιώνει πως την έχει εφαρμόσει ήδη 14 φορές, μ' ενθαρρυντικά αποτελέσματα.

Η γάγγρανα σχηματίζεται ιδίως σε ιστούς που δεν δέχονται αρκετό αρτηριακό αίμα. Με τη νέα λοιπόν έγχειρσι, ο χειρουργός κόβει μία αρτηρία του ποδιού και την ενώνει με μία φλέβα. Έτσι, κυκλοφορεί πια μέσα στη φλέβα αυτή κόκκινο αρτηριακό αίμα, που διοχετεύεται κατόπιν σε δεύτερη φλέβα και ξαναγυρίζει κανονικά προς την καρδιά. Το αρτηριακό αίμα έχει την ικανότητα, χωρίς στο δέχονόν του περιέχει, να θεραπεύει τους ιστούς που έχουν ήδη πάθει γάγγρανα — τουλάχιστον εφόσον η κατάσταση δεν είναι πολύ προχωρημένη.

Ματογυάλια για τους αλλοιθωρούς

Οι περισσότεροι αλλοιθωροί βρίσκουν ευκολότερο να χρησιμοποιούν το ένα μόνο μάτι τους για να βλέπουν, κι' έτσι το άλλο εξασθενεί σιγά - σιγά και χάνει την οπτική του ικανότητα. Για τη διόρθωσι αυτών των περιπτώσεων, επινοήθηκαν ειδικά ματογυάλια που το ένα γυαλί τους σκεπάζει το καλό μάτι, κι' έτσι εξαναγκάζεται να εργάζεται το άλλο, το πιο αδύνατο.

Ο κίνδυνος του γλαυκώματος

Αν αισθανθήτε ένα απ' τα παρακάτω συμπτώματα, πρέπει να πάτε άμεσα για εξέταση στον οφθαλμίατρο: κρίσεις δαλμάσεως της όρασας, πονοκεφάλους, συναισθημα ότι είναι παραγέμα το μάτι σας ναυγαρίνη.

ΥΠΟΦΕΡΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Νά ένα πείραμα με το «πονόμετρον», για το οποίο γράφουμε σ' αυτή τη σελίδα. Ο άνθρωπος αυτός έχει το άριστην του χέρι βουτηγμένο σε παγωμένο νερό, που του προκαλεί δυνατούς πόνους, και το δεξί μπροστά στο πονόμετρον, που του φέρνει ίσης έντασεως πόνους άλλ' από θερμότητα. Έχει δε φτάσει πια στο μεγαλύτερο όριον του πόνου, δηλαδή στα 10½ «ντόλ».

τίς, έμετους. Γιατί μπορεί να πρόκειται για «γλαύκωμα», μια σκληρόν του βολβού που παρατηρείται συνήθως στους μεσοκόπους και που απαιτεί όσο το δυνατόν πιο έγκαιρη θεραπεία, για να μην καταλήξει σε τυφλότητα. Υπολογίζεται ότι 800.000 Αμερικανοί χάνουν σιγά - σιγά την όρασι τους από γλαύκωμα, δίχως να το ξέρουν.

Τηλέφωνο χωρίς μικρόβια

Μία εταιρεία τηλεφωνικών συσκευών της Φιλαδέλφειας είχε μια πρωτότυπη έμπνευσι: Έφωδισε τα ακουστικά και τα μικρόφωνα των τηλεφώνων με μία ειδική «μικροδοκίμιο λυχνία» υπεριώδων ακτίνων, που — όπως λέγεται — σκοτώνει τα μικρόβια της πνευμονίας, της δούρακας, της γρίπης, της φυματιώσεως, κλπ. Έτσι, δεν υπάρχει κίνδυνος μεταδόσεως αυτών των ασθενειών με τη χρήση του τηλεφώνου.

Για τα κρουσπαγνιητά

Οι Αμερικανοί δόκτορες Λέμπκε και Σουμάκερ συστήνουν την κατάργησι της παλαιάς μεθόδου του τριφύματος των κρουσπαγνιημάτων με χιόνι ή με ζεστό νερό για ν' αποφεύγεται η γάγγρανα. Βεβαιώνουν μάλιστα ότι απεναντίας προκαλείται γάγγρανα μ' αυτό τον τρόπο. Τα πειράματά τους απέδειξαν ότι είναι προτιμώτερο το γρήγορο ξεπάγωμα κι' η χρησιμοποίησι μιάς διαλύσεως «ετρεταϊθυλαμμανίου». Συγχρόνως, μπορεί να χορηγηθί και «ηπαρίνη», που ελαττώνει την ηπικτικότητα του αίματος.

Οι γονιμότερες γυναίκες

Πιστεύεται συνήθως ότι οι γυναίκες που έχουν κανονικό κύκλο έμηνων είναι γονιμότερες απ' τις άλλες. Ένας Άγγλος όμως επιστήμων ανακοίνωσε τελευταίως ότι, σύμφωνα με τις έρευνές του, οι περισσότερες γυναίκες βρίσκονται στο κορύφωμα της γονιμότητος απ' τα 20 ως τα 25 χρόνια τους. Απ' τα 25 ως τα 35, ελαττώνεται σιγά - σιγά η γονιμότης, και κατόπιν η ελάττωσι γίνεται ακόμη γρηγορώτερα.

Άλλεργικοί στο βυμβάχο-σπορο

Έχει παρατηρηθί ότι πολλοί άνθρωποι είναι αλλεργικοί στον βυμβάχο-σπορο. Δεν παρουσιάζουν όμως καθόλου αλλεργία στο βυμβάχο που εάγεται απ' αυτούς τους σπόρους. Κι' αυτό είναι εύλογο γιατί το βυμβάχο είναι σήμερα το κοινότερο σποροελάιο με πρώτη ύλη της μαργαρίνης.

Ο ΛΟΓΟΣ

περί όρέξεως...

Πώς λειτουργούν τα «κέντρα» της πείνας και της δίψας

Τι είναι η όρεξις;

Είναι το συναισθημα της πείνας — ή της δίψας — που νοιώθουμε όταν η περιεκτικότητα του αίματος σε θρεπτικές ουσίες κατεβή χαμηλότερα απ' όσα χρειάζεται για την κανονική απόδοσις ενεργείας.

Μπορεί λοιπόν να θεωρηθί σαν ένα προειδοποιητικό σημάδι ότι είναι καιρός πια να εφοδιάσουμε τη «μηχανή» του σώματός μας με καινούργια καυσίμη ύλη.

Δεν έχει εξακριβωθί με βεβαιότητα ο μηχανισμός της φυσιολογικής αυτής λειτουργίας. Η πιθανώτερα όμως θεωρία είναι η εξής:

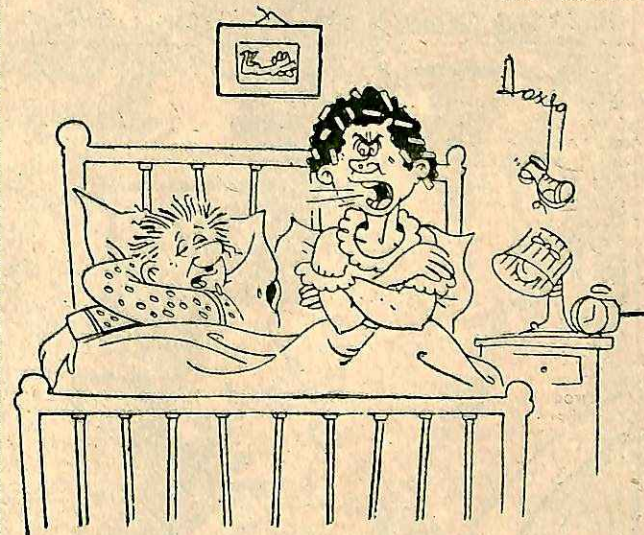
Υπάρχουν μέσα στον εγκέφαλο ένα «κέντρον της πείνας» κι' ένα «κέντρον της δίψας».

Όταν ελαττωθί πολύ το νερό που περιέχει το σώμα μας, το κέντρον της δίψας στέλγει ένα μήνυμα στο φάρυγγα, κι' αυτός συστέλλεται και τότε ένας φαύλος κύκλος: Η αρρώστεια προκαλεί αδυναμία, που ελαττώνει την όρεξι, κι' η έλλειψις αρκετού φαγητού αυξάνει ακόμη περισσότερον την αδυναμία.

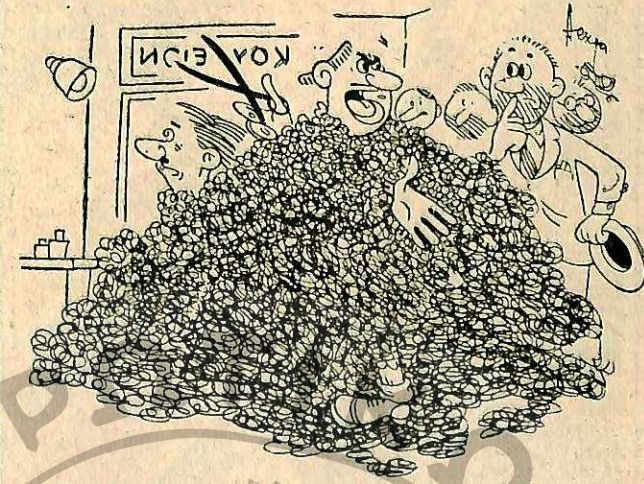
Γενικώς, η όρεξι είναι το σημάδι της υγείας. Όσο υπάρχει αυτή, είναι άπιαστος να συμβαίνει κάποια επικίνδυνη ανωμαλία στον οργανισμό μας.

Τελωτοθεραπεία

(Του 'Αρχέλαου)

— 'Αιάν, δρέ γυναίκα! Δεν τὸ κλείνεις τὸ... ραδιόφωνο πρῶτ' - πρῶτ'...

— 'Αστα!... Κάθε τέτοιες μέρες... πνίγομαι στὴ δουλειά!...

— 'Η τεμπελιά του δὲν λέγεται!...

ή υπερβολική δηλαδή λειτουργία αυτού του αδένα, είναι μια απ' τις λίγες ασθένειες που αυξάνουν την όρεξι.

Ο υγρός και ζεστός καιρός κόβει κάπως την όρεξι, γιατί επιδρά στο θυρεοειδή κι' ελαττώνει το μεταβολισμό. Αντίθετως, όταν κάνουμε ένα περίπατο, με καιρό ξηρό και ψυχρό, η επίδρασις του αέρος στο δέρμα μεταβιβάζεται στο θυρεοειδή κι' αυξάνει το μεταβολισμό και την όρεξι.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, η πείνα εξαρτάται, όχι απ' το περιεχόμενον του στομάχου μας αλλά απ' τις θρεπτικές ουσίες που υπάρχουν στο αίμα μας. Μπορεί λοιπόν νάναι το στομάχι μας άδειανό, κι' όμως να μη πεινούμε, γιατί το αίμα μας περιέχει ακόμη αρκετές θρεπτικές ουσίες.

Η χειρωνακτική εργασία καταναλίσκει περισσότερες θρεπτικές ουσίες απ' την καθιστική, και γι' αυτό προκαλεί περισσότερη πείνα. Για τον ίδιο λόγο, τα παιδιά πεινούν πιο πολύ απ' τους ηλικιωμένους.

Όταν αρρωσταίνουμε, κόβεται η όρεξι μας, γιατί οι τοξίνες της ασθένειας ελαττώνουν τις εκκρίσεις του στομάχου. Δημιουργείται δε τότε ένας φαύλος κύκλος: Η αρρώστεια προκαλεί αδυναμία, που ελαττώνει την όρεξι, κι' η έλλειψις αρκετού φαγητού αυξάνει ακόμη περισσότερον την αδυναμία.

Γενικώς, η όρεξι είναι το σημάδι της υγείας. Όσο υπάρχει αυτή, είναι άπιαστος να συμβαίνει κάποια επικίνδυνη ανωμαλία στον οργανισμό μας.

ΘΘ

Μελετώντας τους καρχαρίες

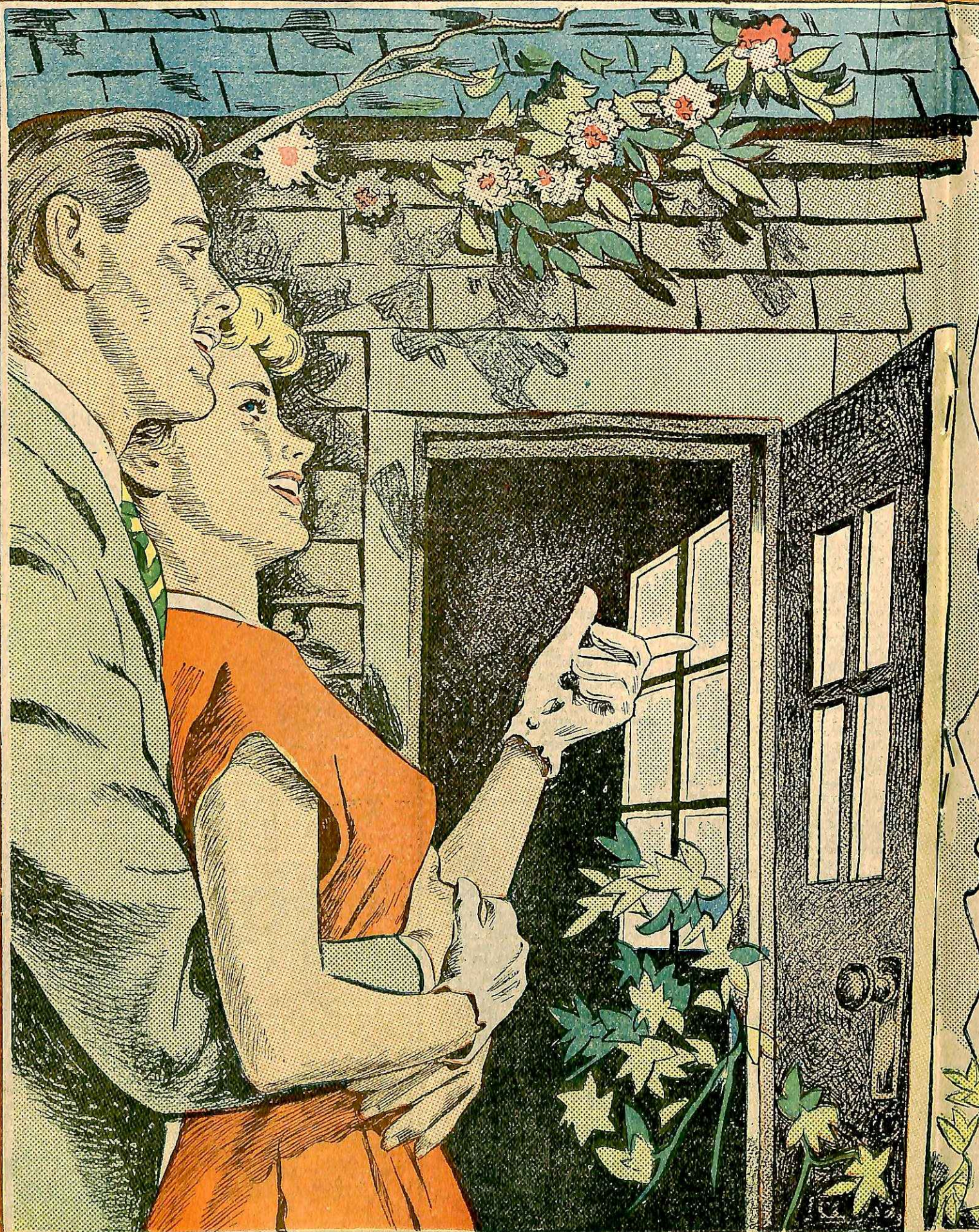
Θέλοντας να εξακριβώση τι αληθεύει απ' όσα λέγονται και γράφονται για τους καρχαρίες, ο Αμερικανός φυσιολογικός δόκτωρ Γκούτσερ φάρεψε αρκετά τέτοια τέρατα στα νερά της Φλόριντας και τα μελέτησε εξωτερικά και εσωτερικά. Πρώτα απ' όλα, ο μεγαλύτερος καρχαρίας που έπιασε, δεν περνούσε σε μήκος τα 5 μέτρα μολονότι υπάρχει η αντίληψις ότι οι καρχαρίες έχουν μήκος 6 και πλέον μέτρων. Τα πριονάτα και κυρτά δόντια του καρχαρίου κόβουν τη λεία του σε μεγάλα κομμάτια και τα καταπίνει ολόκληρα. Σ' αυτό τον βοηθεί η ειδική διάρθρωσις του στόματος του, που μπορεί ν' ανοίξη υπερβολικά.

Ο δόκτωρ Γκούτσερ έπιασε τους περισσότερους καρχαρίες του κοντά σε μία εγκατάστασις σφαγείων, που πετούσαν στη θάλασσα τ' απορριμμά τους. Βρήκε λοιπόν μέσα στο στομάχι τους κρανία από αλόγα και γελάδες, όπλις, άλλα μεγάλα κόκκαλα, μαζί με κομμάτια από καβούκι χελώνας, φτερά θαλασσινών πουλιών, κόκκαλα ψαριών, τεκεκέδες από κονσέρβες, κλπ.

Μ' όλη αυτή τη... σαβούρα, θαπρεπε να φοβάνε από δυσπεψία οι καρχαρίες! Και όμως δεν βρέθηκε κανείς νεκρός καρχαρίας με παραφορτωμένο στομάχι. Φαίνεται λοιπόν ότι ώριμα κόκκαλα, τεκεκέδες και κουτιά κλπ., διαλύονται απ' το ισχυρό υδροχλωρικό οξύ που περιέχουν τα γαστρικά υγρά του καρχαρίου. Όσο για τα υπόλοιπα, το πιθανώτερον είναι ότι ο καρχαρίας ανοίγει κάθε τόσο το πελώριο το στόμα του, συσπά το στομάχι του και τα ξερνάει.

Φάρμακο για το στομάχι

Η «κορισιδίνη» είναι ένα νέο φάρμακο κατά του κοινού κρυολογήματος, αποτελεσματικό κατά 90%. Χρησιμεύει σε χάπια κι' ενεργεί ιδίως αν χρησιμοποιηθί μέσα σε μία ώρα απ' την εμφάνισι των πρώτων συμπτωμάτων του κρυολογήματος. Έπιασε από 12 ώρες, η αποτελεσματικότης του κατεβαίνει στα 70%.

Η Πεντάμορφη

Αισθηματικό διήγημα

Εάνοιξιάτικη καταιγίδα ξέσπασε απότομα. Μέσα σε λίγα λεπτά ο ουρανός γέμισε από μαύρα σύννεφα και οι βροντές άρχισαν ν' άντηχούν τρομερές απ' τις ψηλές κορυφές των Άλπεων του Άλλγών ως τις καταπράσινες κοιλάδες της Βαυαρίας. Ο Έρβιν φον Χάρτενμπεργκ ζάρωσε για ένα λεπτό τα φρύδια του κι ύστερα άρχισε νά τρέχει. Ήξερε ένα μικρό κυνηγητικό περίπτερο στην άκρη του δάσους που έμενε πάντα άνοιχτό. Θα κατέφευγε εκεί ώσπου νά περάσει ή μπόρα κι άργότερα θα επέστρεφε με την ήσυχία του στον πύργο του βαρώνου φον Χάρτενμπεργκ, του πατέρα του.

Δρασκελίσσε βιαστικά την πόρτα του περιπτέρου, μά σταμάτησε στο κατάφλι σάν μαγεμένος. Σε μία γωνιά του δωματίου καθόταν μία πολύ νέα κοπέλλα, υπερβολικά όμορφη με μία άγκαλιά λουλούδια στα χέρια της. Τα παιδιάστικα ολόφωτα μάτια της τον κύτταζαν με συμπάθεια. Ο νέος δίστασε για μία στιγμή. Ύστερα υποκλίθηκε και χαμογέλασε: — Μήπως είσαστε ή Πεντάμορφη που χάθηκε στο Δάσος; τή ρώτησε εύθυμα. Μόλις σάς αντίκρυσα δεν ήξερα αν είσθε καμιά νεράιδα του παραμυθιού ή ή Πριμαδέρα του Μποτιτσέλλι.

Η «Πεντάμορφη» ξέσπασε σ' ένα γέλιο κρυστάλλινο, δείχνοντας μία σειρά κατάσπρα δόντια. — Κι' εσείς ποιος είσαστε; ρώτησε με τη σειρά της. Το Γαλάζιο Βασιλόπουλο ή ο Ίππότης με το λευκό άλογο; Μά δεν βλέπω κανένα άλογο, παρατήρησε με προσποιητή απογοήτευσι. Πάντως δεν είσαστε ο Κοντορεθιδούλης, πρόσθεσε με είρωνικό χαμόγελο, κυττάζοντας το πανύψηλο, αθλητικό παράστημα του νέου.

— Ω, εγώ... είπε ο Έρβιν, δεν είμαι τίποτα το εξαιρετικό. Είμαι ένας βρεγμένος οδοιπόρος μόνο... — Κι' εγώ, γέλασε εκείνη, είμαι μία φτωχή όρφανή που μόλις τελείωσε το γυμνάσιο, χάρις στη βοήθεια μίας φιλόανθρωπης κυρίας, με την οποία θα φύγω σε λίγο στην Άμερική ως ντάμ ντε κομπανί. Είχε άρχισει νά νυχτώνη. Και ή καταιγίδα δεν ένοοούσε νά περάσει. Η βροχή χτυπούσε με λύσσα τα τζάμια του απομονωμένου περιπτέρου, όπου δεν βρισκόταν πιά μόνοι ο «βρεγμένος οδοιπόρος» κι ή «Πεντάμορφη». Ανάμεσά τους είχε γλιστρήσει ή απρόσκλητος, παιχνιδιάρικος και παντοδύναμος ένας τρίτος επίσκεπτης: ο Έρωτας...

Και το ειδύλλιο συνεχίστηκε. Αυτό το ειδύλλιο που άρχισε έτσι άπλα κι' άπροσδόκητα, κατέληξε σε μία φλογερή, άκατανίκητη αγάπη. Οι δυο έρωτευμένοι συναντιόντουσαν κάθε μέρα κουφά και το μικρό περίπτερο έκρυβε προστατευτικά τὰ χάρδια και τὰ φιλιό τους. Μά τὰ παραμύθια που πλέκει ή ίδια ή ζωή δεν έχουν πάντα εύτυχισμένο τέλος. Κάποια κακή γλώσσα σφύριξε στον γέρο-βαρόνο ότι ο γιός του, το καύχημα του οίκου των Χάρτενμπεργκ, ήταν έρωτευμένος με μία άσήμαντη και θεόφταχη κοπελλίτσα. Και μία μέρα, εκεί που οι δυο νέοι αντάλλασζαν τρυφερά φιλιό κι' έκαναν όνειρα για το μέλλον, ή πόρτα άνοιξε με όρμη και ή επιβλητική σιλουέττα του βαρώνου φον Χάρτενμπεργκ διαγράφηκε στο κατάφλι. Οι δυο νέοι πετάχτηκαν τραμαγμένοι. Στα γκρίζα μάτια του βαρώνου, που είχαν τη σκληρή λάμψη του άτσάλιου, ζωγραφίζόταν όργη και περιφρόνησι.

— Ποιά είναι αυτή; ρώτησε τον γιό του ξερά. — Πατέρα, θά σου εξηγήσω, είπε σταθερά ο Έρβιν. Είπε ή Ίζαμπέλλα Άρεντορφ, ή μέλλουσα γυναίκα μου και... — Χά, χά, χά, τον διέκοψε το περιφρονητικό γέλιο του βαρώνου. Τί άστείο! Η μέλλουσα γυναίκα σου! Και νομίζεις ότι ο μοναδικός γιός και κληρονόμος του Βίλχελμ φον Χάρτενμπεργκ θά μπορούσε νά φέρη την πρώτη τυχοῦσα άσήμαντη τυχοδιώκτρια ως πυργοδέσποινα στον πύργο των προγόνων του; Μά δεν ξέρεις ότι θά προτιμούσα νά σε δώ νεκρό παρά νά πάρη μία γυναίκα ανάξιά σου, έσύ που οι μεγαλύτερες οικογένειες της Βαυαρίας θά το θεωρούσαν τιμή τους νά συγγενέψουν μαζί σου; Κι' ο βαρόνος έφυγε βροντώντας την πόρτα. Η Ίζαμπέλλα στεκόταν παγωμένη από τον τρόμο. Ο Έρβιν την πήρε τρυφερά στην άγκαλιά του: — Μην κλαίς, αγαπημένη μου, είτε βλέποντας τὰ εξαίσια μάτια της γεμάτα δάκρυα. Άς κρατήση και τον πύργο του και τὰ λεφτά του. Θά παντρευτούμε και θά εργαστώ για νά ζήσουμε. Η Ίζαμπέλλα έκλαιγε με λυγμούς.

Την άλλη μέρα ο Έρβιν την περίμενε άδικα. Και την επομένη και την μεθεπομένη. Ύστερα από μία βδομάδα τρελλής άπελπισίας πήρε ένα γράμμα: «Πολυαγαπημένε μου, όταν θά διαβάξης τις γραμμές αυτές θάμει μακριά. Ποτέ δεν θά παραδεχόμουν νά θυσιάσης τη θέσι σου, την καριέρα σου, τη στοργή του πατέρα σου, όλη σου τη ζωή εξ αίτίας μου. Σ' εύχαριστώ για την απερίγραπτη ευτυχία που μου χάρισες με την αγάπη σου. Τώρα φεύγω. Άλλα πρέπει νά ξέρης ότι σ' αγαπώ, ή καρδιά μου άνήκει μόνο σε σένα. Χαίρε, αγαπημένε μου. Ίζαμπέλλα».

Πέρασαν δεκαεφτά χρόνια. Ο Έρβιν, βαρόνος του Χάρτενμπεργκ είναι μόνος. Έχει ένα χρόνο που πέθανε ο πατέρας του. Ο Έρβιν διαβάσει τώρα τὰ «Νέα του Μονάχου» Πέντε στήλες είναι αφιερωμένες στη μεγάλη ήθοποιό της Άμερικής Μπέλλα Άρεντ, την «γυναίκα-αίνιγμα», όπως εινε γνωστή στο κοινό. Γιατί το μόνο που ξέρουν για τη γυναίκα αυτή που έχει κατακτήσει την σκηνή και την όδον της Άμερικής, είναι ότι ο διάσημος σκηνοθέτης Τζάιμς Χάρπερ τή συνάντησε έντελως τυχαία σ' ένα ρεστοράν, έμεινε κατάπληκτος από την έκθαμβωτική όμορφιά της και τής πρότεινε νά την λανσάρη στο θέατρο, αναλαμβάνοντας νά την σπουδάση δραματική τέχνη. Και ή επιτυχία της ήταν ραγδαία. Δέκα χρόνια ήταν ή άναμφισβήτητη βασίλισσα της σκηνής. Και τώρα ήρθε στο Μόναχο.

Μία μεγάλη φωτογραφία κοσμούσε το άρθρο. Και ο Έρβιν φον Χάρτενμπεργκ, στο αντίκρυσμα των εξαίσιων αυτών ματιών, ένοιωσε την καρδιά του νά χτυπά το ίδιο παράφορα όπως πριν από 17 χρόνια... Ο γέρος ντραματεὺς μπήκε στη βιβλιοθήκη. — Κύριε βαρόνε, είπε στον Έρβιν με κάποια ταραχή, αυτή ή διάσημη ήθοποιός, ή κυρία Άρεντ, επιμένει νά σας δη, εινε έξω... Ο βαρόνος έτρεξε έξω στην πόρτα. Η περιόφημη τσό έπεσε στην άγκαλιά του Έρβιν κι' άκούμπησε τὸ πεντάστρο κεφάλι της στο στήθος του. Κι' εκείνος της χάιδεψε τρυφερά τὰ μαλλιά και στο τέλος τής είπε φιλώντας την: — Αυτή τη φορά, Πεντάμορφη, δεν θά σ' αφήσω νά μου φύγης ποτέ πιά... — Ποτέ πιά, απάντησε κι' εκείνη άπλα.

ΧΙΑΝΤΕΓΚΑΡΝΤ ΜΠΕΡΓΚΕΡ

I. ΜΑΤΕΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Αδόλφος κατορθώνει ν' απαλλάξη απ' τη Φρανσί. 'Επισκέπτεται το γιατρό Λαρμέ και του αναφέρει τι του συμβαίνει. Ο Λαρμέ υποπτεύεται τη νέα κι' αναλαμβάνει να εξακριβώσει τη συμβαίνει. Στο μεταξύ αυτό, ο 'Ερρίκος Φλεμάν, λυώνει στις φυλακές στην 'Αμερική. Δεν ξέρει τί γίνεται η Ρόζα. Ο 'Ασπασταλμένος του δεν τοιούργαψε. Μήπως πέθανε ή γυναικα του; Η καλή διαγωγή του στη φυλακή προκαλεί τη συμπάθεια του διευθυντού, που φροντίζει να του χορηγήσει το υπόλοιπο της ποινής. 'Ετσι ο Φλεμάν βρίσκεται ελεύθερος, εξοικονομεί χρήματα και αποφασίζει να γυρίσει στη Γαλλία.

Κι' όταν το πλοίο στο οποίο επιβιβάστηκε ανοίχτηκε από πέλαγος, ένας στεναγμός ανακουφισέως βγήκε απ' το στήθος του. 'Ακούμπησε στην κουπαστή και ψιθύρισε, μισοκλείνοντας τα βλέφαρά του: —Χαίρε, 'Αμερική!... 'Ηρθα και πάτησα το χώμα σου με τόσα τρελλά κι' 'εξαλλά όνειρα και φεύγω ένα ανθρώπινο κουρέλι... Φεύγω για πάντα... 'Εσύ είσαι η χώρα της δουλειάς, του ιδρώτα... 'Εγώ ήρθα κυνηγώντας χιμαίρες... Δεν με σήκωσε το κλίμα σου... Και τώρα που πάω;... Είμαι ο άσωτος υιός της παραβολής που γυρίζει στο σπίτι του... Στο σπίτι μου;... 'Αναστρέφει πάλι και πρόσθεσε: —Μα εγώ δεν έχω σπίτι... 'Εγώ είμαι χειρότερος κι' απ' τον άσωτο υιό... Δεν έχω κανένα πια ίσως... η Ρόζα, αν ζή, ποιος ξέρει αν θα δεχτεί να ρίξει το βλέμμα της άπάνω μου; Ποιος το ξέρει;...

Σελίδες αίματος

Ο γέρο - γιατρός Λαρμέ ήταν άνθρωπος κι' από επαγγελματική συνήθεια, εξέταζε προσεχτικά τα πάντα, τα πάντα υποπτευότανε.

Όταν του μίλησε ο 'Αδόλφος για τη Φρανσί, την ξανθή νεράιδα που τον πολιορκούσε, του μπήκαν ψυλλοί στ' αυτιά. Στον Κριλλιόν δεν φανέρωσε όλους τους φόβους του. Μάντευε ωστόσο άμεσως ότι έστηναν παγίδα στο νεαρό φίλο του.

—'Εμπρός, Λαρμέ, εμπρός, γέρο μου!... ψιθύρισε μιλώντας μόνος του. Πίσω απ' την ξανθή αυτή γοήσσα κάποιος κρύβεται. Ποιος; Ποιος, άλλος από εκείνον τον κακούργο το Στέφανο Τρεβίλ; Μα έγνοια σου, φίλαράκο... Αυτή τη φορά θα σπάσης τα μούτρα σου!...

Πραγματικά, ο Λαρμέ ανασκουμπώθηκε. —'Αδόλφε, είπε στον Κριλλιόν, έχω μια καλή ιδέα.

—'Αλήθεια; άπόρρησε ο 'Αδόλφος. Τόσο το καλύτερο λοιπόν. Σας ακούω.

—Ν' αρχίσεις από αύριο να πηγαίνεις να τεμπελιάζης κάτω απ' τον ήλιο, στο μέρος που πρωτοσυνάντησες τη χρυσόμαλλη Σειρήνα, στο ίδιο μέρος λέω και στο ίδιο παγκάκι. Σύμφωνοι;

Ο 'Αδόλφος τον κύτταζε στα μάτια, γεμάτος άπορία.

—Τί λέτε, γιατρέ; φώναξε. 'Ασφαλώς άστεινύσαστε.

—Δεν άστεινύσονται καθόλου.

—Και γιατί να το κάνω αυτό; Ξεχνάτε πως διατρέχω τον κίνδυνο να πέση άπάνω μου η Φρανσί;

—Μά γι' αυτό ακριβώς σου το λέω.

—Γι' αυτό μου το λέτε; Δεν καταλαβαί- νω τίποτα!...

—Καταλαβαίνω όμως εγώ.
—Θέλετε να την δήτε, να την... μελετή- σετε;

—'Ισως κι' αυτό.
—Είσαστε μυστηριώδης, γιατρέ.
—Κάμε, παιδί μου, εκείνο που σε συμ- βουλεύω.

Ο Κριλλιόν δεν έπέμεινε.
—Καλά, γιατρέ, δεν έχω αντίρρηση. Και πώς πρέπει να φερθώ στην ξανθή γοήσσα;

—'Επί του παρόντος σαν βλάκας. Δεν υποψιάζεσαι τίποτα και είσαι «τοιμυπημέ- νος» μαζί της.

—Είναι τοομερό, γιατρέ! Κι' η Ρόζα;
—Μην άνακατεύεις τη Ρόζα σ' αυτές τις βρωμοιστορίες. Τί σχέσι έχουν οι άγ- γελοι με τους σατανάδες;

—Μάλιστα, γιατρέ, θα σας ύπακούσω.

—'Εκείνο που περίμενε ο Λαρμέ συνέβη. Τη δεύτερα μέρα, η Φρανσίον ξεφύτρωσε στον κήπο κι' έτρεξε κοντά στον 'Αδόλφο πρόσχαρη.

—'Αγαπητέ και αλλόκοτε φίλε μου, κα- λημέρα! του φώναξε. Είμαι πολύ εύτυ- χισμένη που σας ξαναδρίσκω.

Ο Κριλλιόν πήρε ύφος ντροπαλό και κρυφοχαρούμενο και της απάντησε:

—Κι' εγώ, δεσποινίς. Σας ζητώ μάλι- στα συνγνώμη που δεν μπόρεσα να σας ξα- ναδώ προχτές. Κι' έρχομαι εδώ με την ελπίδα να ξανασυναντηθούμε.

—'Αλήθεια;... Τί χανά!... Δεν σας το κρύβω ότι κι' εγώ για τον ίδιο λόγο έ- τρεξα εδώ: Για να σας δώ. Είσαστε εύχα- ριστημένος;

Πίσω από έναν κορμό δέντρου ο Λαρμέ παραμόνευε από αρκετή ώρα. Και τώρα κύτταζε καλά - καλά τη Φρανσίον, την έ- τρωγε με τα μάτια. Τη «μελετούσε» με με- γάλη προσοχή και μονολογούσε κατά τη συνήθειά του:

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ρολογάκι

Πάλι, Φροσάκι, μου κολλάς, καινούργιους πόντους άμοιάς και κανείς ντρίκα - κάτσα, γιατί μου θες - σαχλέ - όλε - με ρολογάκι «μπρασελέ» να ζηγνήθης στην πιάτσα!

—'Εκεί το φέρνεις και το πās κι' όλο στα νεύρα με χτυπάς και με παραστανίζεις. Τραβάς κορδέλλα για κευγά και κάρνα, για το ρολόγαι - κι' άβέρτα με... κουρντίζεις!

—Ψηλά τον πήρες τον χαβά και θες στο χέρι σου να βά - ρολόι σαν «μεγάλη» και δεν κυττάς μωρέ Φροσί, που την 'Αθήνα τη μι- στώ... χέρι έχω βά- (λεϊ!)

—'Ασε την «ώρα» συνε- (πώς) και μην πηγαίνεις πās (και) πώς να ξαναπαρώ φορά κι' απ' το μπερντάχι (το γερό) θάνε του βίου σου. (θαρρώ) ή τελευταία... ώρα!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Νά την ή λεγάμενη!... «Όμορφη κο- πέλλα. Μα ή όμορφιά της είναι ολοφα- νερα ξεστσίπτωτη. Όχι, μα τα κέρατα του Σατανά, δεν πρόκειται για κόρη καλού και μάλιστα άριστοκρατικού σπιτιού... Όχι, χίλιες φορές όχι κι' ο γέρο Λαρμέ δεν τρώει κουτόχορτο. Αυτή ή φανταχτερή σουσουρά- δα μυρίζει καμπαρέ δέκα χιλιόμετρα μα- κρυνά...»

Ο Λαρμέ δεν μετακινήθηκε απ' το πα- ρατήρητρό του παρά μόνον όταν οι δυο νέοι σηκώθηκαν κι' απομακρύνθηκαν σιγα- σιγά. Τους πήρε τότε ξοπίσω από αρκετή άπόστασι. Κι' όταν, επί τέλους, χώρισαν, άφησε τον Κριλλιόν να στρίψει τη γωνία του δρόμου κι' έτρεξε να τον πλησιάσει.

Ο 'Αδόλφος ήταν κατασουφισμένος.

—Γιατρέ, φώναξε, μ' αναγκάσατε να παίξω ένα ρόλο άδέσποτο. Δεν άντέχω πιά. Παρατιούμαι!...

—Μίλα σιγά, τον συμβούλεψε ο για- τρός με σοβαρή φωνή.

—'Υποφέρω, γιατρέ! 'Η κοπέλλα αυτή μου άναστατώνει τα νεύρα, μου είναι άπο- κρουστική.

—'Εχεις δίκιο, παιδί μου. 'Αλλά κάνε ύπομονη. Το μαρτύριό σου θα τελειώσει γρήγορα. Είδα και μελέτησα τη γοήσσα σου. Κι' άπόψε, αύριο ίσως, θα ξέρω ποιά είνε πραγματικά και τί καπνό φουαρείει...

—Μου το ύπόσχεσθε, γιατρέ;

—Σου δίνω το λόγο μου.

—Σας ευχαριστώ!... 'Αν ξέρατε πόσο μου στοιχίζει ή ιστορία αυτή!...

—Τό καταλαβαίνω και τό βρισκω φι- σικό, Γι' αυτό σου λέω όρθά - κοφτά: 'Υ- πομονή. Θα σε γλυτώσω εγώ, μία για πάν- τα απ' την ξανθή διαβόλισσα.

Ο Λαρμέ είχε αρκετούς φίλους στην ά- στυνομία που τον εκτιμούσαν ως έπιστήμη- να και τον αγαπούσαν ως άνθρωπο.

Τό ίδιο βράδυ έτρεξε σ' ένα αξιωματικό της 'Ασφαλείας, ένα μυστικό άστυνομικό, που ήξερε τό Παρίσι απ' την καλή κι' απ' την άνάποδη, ένα άπ' τα καλύτερα λαγω- νικά: τον Κλώντ Ριβαρόλ.

—'Εκείνος εξαφίστηκε μόλις τον είδε.

—Γιατρέ, φίλε μου, σεις εδώ; Ποιος καλός άέρας σας έφερε;

—Ο άνεμος της περιεργείας, καλέ μου φίλε.

—Χμ... Κάποια ύπόθεσι σ' άπασχολεί, χωρίς άλλο. Είμαι στίς διαταγές σου.

—Καμιά διαταγή. Μιά παράκλησι μό- νο. 'Επιθυμώ να μάθω, με κάθε τρόπο, την άληθινή ταυτότητα μίας ύποπτης Σειρήνας του ύποκόσμου.

Και με λίγα λόγια ο Λαρμέ του εξήγησε τί ζητούσε.

Ο άστυνομικός τον άκουσε χωρίς να τον διακόψη.

—Λοιπόν; ρώτησε στο τέλος ο γιατρός.

Ο Ριβαρόλ σηκώθηκε, πλησίασε σ' ένα μεγάλο έπιπλο με πολλά συρτάκια, άνοιξε ένα άπ' τα συρτάκια, τράβηξε ένα φάκελλο και πήρε από μέσα μερικές φωτογραφίες. Τίς κύτταξε βιαστικά και κατόπιν έδωσε μία στο γιατρό.

—Μήπως είναι αυτή ή Σειρήνα σου; τον ρώτησε.

Με την πρώτη ματιά πούρριξε ο γιατρός 'εφώνισε:

—Αυτή είναι!...

—'Ηταν πραγματικά ή ώραία ξανθή νέα του πολιορκούσε τον 'Αδόλφο.

Ο άστυνομικός του έδωσε λεπτομέρεις πληροφορίες για τη Φρανσίον και κατόπιν τον ρώτησε:

—Τί συμβαίνει μ' αυτό τό διαβολοθή-

λυκο, φίλε μου; Πρέπει να την συλλάβω; Νά της κάνουμε καμιά σύσταση;

—Όχι, τίποτε από αυτά, άπάντησε ο Λαρμέ. Δεν είναι άνάγκη να την ένοχλήσε- τε. Αυτό που ήθελα να μάθω τό έμαθα.

Ο άστυνομικός τον κύτταζε περίεργα. —'Εξαφνα έσκασε στα γέλια.

—Αν δεν σέ ήξερα, Λαρμέ, και μάλι- στα πολύ καλά, φώναξε, θα πίστευα πως είσαι έρωτευμένος με τη Φρανσίον.

—Χτύπα ξύλο, Ριβαρόλ! αυτό μούλειψε, διάβολε, τώρα στα γεροντάματα. 'Οστόσο σε πληροφορώ, για να ησυχάσης, ότι δεν συμβαίνει τίποτε σοβαρό. Γεια σου, πα- λие μου φίλε, και σ' ευχαριστώ.

Ο Λαρμέ ήταν εύχαριστημένος. Δεν εί- χε πέσει καθόλου έξω στίς ύποψίες του. 'Η ξανθή γοήσσα, κάθε άλλο παρά στον καλό κόσμο άνήκε.

—Κι' άχρεία που την χρησιμοποίη ή Τρεβίλ για να ξετρελλάνη ή να εκθέσει τον Κριλλιόν, μονολόγησε. Τώρα που ξέρουμε τί μάς μαγειρεύουν ακριβώς θα λάβουμε τα μέτρα μας.

Χωρίς να χάσει καιρό έτρεξε να συναν- τήσει, την άλλη μέρα το πρωί τον 'Αδόλφο. Τον βρήκε στο δωμάτιό του να ντύνεται για να βγεί έξω.

—Σου φέρνω μία εύχάριστη είδησι, Κριλλιόν, του είπε. Δεν πρόκειται να ξανα- συναντηθής με τον ξανθό σου διάβολο.

—'Αλήθεια, γιατρέ!

—Δεν συνηθίζω να λέω άνοησίες.

—Σας ευχαριστώ. Με λυτρώνετε από ένα τρομερό ψυχικό μαρτύριο. 'Αλλά πέστε μου: Τί εκάματε από χθές; 'Ασφαλώς θα ένεργήσατε σοφά κι' έξυπνα.

—Μη λές μεγάλα λόγια, Κριλλιόν. 'Ε- κανα κάτι πολύ κοινό: 'Επήγα σέ κάποιο φίλο μου άστυνομικό, του περιέγραφα τη γοήσσα μας και, με τη βοήθειά του, έμαθα ποιά είναι. Πρόκειται για μία πρώην χορεύ- τρια έλαφρών ήθών.

—Και τί ζητάει από μένα;

—Όχι βέβαια τα πλούτη σου, ούτε την καρδιά σου.

—Τότε;

—Δεν τό υποψιάζεσαι; Την έχει βάλει ή Τρεβίλ να σε ξεμυαλίσει και να σ' εκθέσει στα μάτια της Ρόζας. Γι' αυτό είμαι βέ- βαιος.

Ο Κριλλιόν πετάχτηκε όρθός. Τα μάτια του έδγαζαν φλόγες.

—Αυτό είναι! φώναξε. 'Επρεπε να τό καταλάβω απ' την πρώτη στιγμή. 'Α, τον άθλιο!... Θα πάω να τον βρώ και θα τό σπάσω τα μούτρα!...

—Κι' αυτός θα μείνει κατενθουσιασμέ- νος.

—Γιατί;

—Γιατί θα σε ξανακαλέσει σέ μονομα- χία, κι' αυτή τη φορά θα σ' έξοντώσει έκα- τό τοίς εκατό.

—Κι' όμως πρέπει να τον τιμωρήσω, γιατρέ. Του χρειάζεται ένα μάθημα.

—Αυτό είν' αλήθεια, αλλά τό μάθημα θα τό δώσουμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μόν προφτάση να ξαναδείξει τα δόντια του. Γι' αυτό απαιτώ να με ύπακούσης.

Συγκράτησε τα νεύρα σου και τη δικαιολο- γημένη όργη σου. Θα κάμης ό,τι σου πώ εγώ. Μου τό ύπόσχεσαι;

—Μάλιστα, γιατρέ, άπάντησε ο 'Αδόλ- φος, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια για να συγκρατήσει τη δίκαιη όργη του.

—Λοιπόν, φίλε μου, πρώτα - πρώτα, θ' άποφύγης κάθε συνάντησι με τη Φρανσίον.

—Εύχαριστώσας ήν την πετούσα στο Ση- κουάνα, γιατρέ.

—'Αφησε να τό κάμη αυτό κανένας άλ- λος ή να πάν να πέση ή ίδια, με τό δρόμο που έχει πάρει.

Ο Κριλλιόν δεν έφερε αντίρρηση.

—Θ' άποφύγης λοιπόν, συνέχισε ο Λαρμέ, και τη Φρανσίον και τον Τρεβίλ ως την ήμερα που θα φύγης απ' τό Παρίσι, για ένα πολύ μικρό διάστημα δηλαδή.

Ο 'Αδόλφος τον κύτταζε περίεργα.

—Θά φύγω απ' τό Παρίσι; ρώτησε.

—Ναί, παιδί μου. Θα πās μακρυνά απ' την πρωτεύουσα, ανάμεσα στη φύσι, για να περάσης με την πολυαγαπημένη σου σύ- ζυγο τόν μήνα ή τους μήνες του μέλιτος. Με καταλαβαίνεις τώρα;

Ο 'Αδόλφος ώρμησε κι' άγκάλιασε τό γιατρό.

—Με κάνεις εύτυχισμένο!... φώναξε.

Τί ξέρεις όμως για να μου μιλάς με τόση βεβαιότητα;

—Περίπου ό,τι ξέρεις και σύ. 'Οτι ή Ρόζα δεν βλέπει την ώρα να γίνη γυναικα σου κι' ή μητέρα της άνυπομονεί έπίσης να σε κάμη παιδί της.

Τό πρόσωπο του 'Αδόλφου φωτίσθηκε από χαρά.

—Ναί, ναί, φώναξε, πρέπει να τελειώ- σουν όλα αίσια και εύχάριστα. 'Αρκετά βασανίστηκαμε τόσον καιρό. 'Εχουμε δι- καίωμα να χαρούμε την εύτυχία, τη μεγάλη αυτή εύτυχία.

Ο Λαρμέ δεν μιλούσε χωρίς να είναι άπόλυτα βέβαιος για ό,τι έλεγε. 'Η κ. Γρε- βίλ άνυπομονούσε να γίνη ή γάμος τό τα- χύτερο. Μα κι' ή Ρόζα είχε την έπιθυμία αυτή. Τό διαζύγιο είχε πιά έκδοθή.

Ο Λαρμέ μίλησε ιδιαιτέρως με τη μη- τέρα της Ρόζας για τό γάμο.

—Πρέπει να βιαστούμε, της είπε. Και της εξήγησε τους λόγους που τον άνάγκασαν να βιάζεται.

—'Εγώ τό έπιθυμώ πιο πολύ από σας, του άπάντησε ή κ. Γρεβίλ.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—'Η κ. Γρεβίλ μίλησε τό ίδιο βράδυ με τη Ρόζα. Μετά τό δείπνο, όταν έμειναν μό- νες και τό παιδάκι της Ρόζας κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—'Η κ. Γρεβίλ μίλησε τό ίδιο βράδυ με τη Ρόζα. Μετά τό δείπνο, όταν έμειναν μό- νες και τό παιδάκι της Ρόζας κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Τότε γιατί ν' άργούμε, αγαπητή μου κυρία; Μίληστε στη Ρόζα κι' άς τελειώ- νουμε. Ο 'Αδόλφος περιμένει την ήμερα αυτή με λαχτάρα.

—Ναί, μαμά, συμφωνώ μαζί σου, ά- πάντησε ή Ρόζα και ρίχτηκε στην άγκαλιά της.

—'Η μητέρα της την έφίλησε στοργικά και της ψιθύρισε τρυφερά:

—Ρόζα μου, γλυκό μου παιδί, άρκετά βασανίστηκες. Ο Κριλλιόν είναι φτωχός, αλλά έχει χρυσή καρδιά. Θα ζήσης εύτυ- χισμένη μαζί του.

—Τό ξέρω, μαμά. Ο 'Αδόλφος είναι εξαιρετικός νέος.

—Θ' άποκτήσης σύζυγο και τό παιδί σου πατέρα.

—'Η Ρόζα χαμήλωσε τό κεφάλι της.

ψι της πέταξε στον άλλο, στον Έρρικο, τον πατέρα του παιδιού της.

Δεν την έτυπτε η συνειδήσις της. Ήταν ευτυχισμένη. Δεν μπόρεσε όμως να μη σκεφθώ το Φλεμάν τη νύχτα αυτή.

Για μία στιγμή σπρώχθηκε απ' το κρεβάτι της, άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου της κι έβγαλε μια φωτογραφία του Έρρικου. Ο Φλεμάν της την είχε χαρίσει όταν πρωταγαπήθηκαν. Στη φωτογραφία αυτή ήταν τόσο νέος, τόσο δροσερός και χαμογελαστός τόσο γλυκιά κι άθωα...

Η Ρόζα την κύτταξε αρκετή ώρα. Δεν υγράθηκαν τα μάτια της. Δεν παύουσε πια η καρδιά της. Σιγά, σιγά, σιγά άρχισε να μιλάει:

— Φτώχες Έρρικε!... Πέθανες μακριά μου!... Σ' αγαπάω... Πήδησε η καρδιάς μου. Μα σύ με πρόδωκες... Με πότισες τόσα φαρμακικά... Όσο που δεν σου κρατώ κακία... Τώρα που πήρα την απόφασή να ζητήσω την αγάπη σε μια άλλη γυναίκα, σε συγχωρώ, Έρρικε, μ' όλη μου την ψυχή και παρακαλώ και το Θεό να σε συγχωρήσει!...

Δεν έφερε τη φωτογραφία στα χείλη της για να την φιλήσει, όπως θάκανε σ' άλλη περίπτωση. Την έρριξε και πάλι στο βάθος του συρταριού και ξαναπλάγιασε.

Η σκέψη της πέταξε τώρα στον Άδολφο. Πόσο ήταν καλός, πόσο διέφερε απ' τον Έρρικο, πόσο απέραντα τον αγαπούσε!... Ήταν βέβαιη ότι κοντά του θα εύρισκε την ευτυχία που τόσο είχε ποθήσει η ψυχή της. Αποκοιμήθηκε άργα μετά τα μεσάνυχτα, μ' ένα χαμόγελο ευτυχίας στο άγγελικό της πρόσωπο.

Την άλλη μέρα το πρωί, η κ. Γκρεβίλ, κάλεσε το Λαρμέ και τον παρακάλεσε να την βοηθήσει στις προετοιμασίες για το γάμο.

Ο Λαρμέ ανασκουμπώθηκε. Συγχρόνως ειδοποίησε τον Άδολφο. Συγκινημένος, ο νέος έτρεξε στο σπίτι της αγαπημένης του. Οί φροντίδες για το γάμο κρατούσαν τις ημέρες αυτές την κ. Γκρεβίλ έξω από το σπίτι. Έτσι όταν πήγε σπίτι ο Άδολφος, η Ρόζα ήταν μόνη της.

Αμέσως μόλις άκουσε το κουδούνι η Ρόζα πετάχτηκε απ' τη θέσι της κι έτρεξε στο παράθυρο.

Ήταν εκείνος!

Με πόση άνωπομονησία τον περίμενε!... Βγήκε και τον υποδέχθηκε στο διάδρομο. Απλώσε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε πολλές φορές, ψιθυρίζοντας:

— Άδολφε!... Ήρθες, αγαπημένε μου... Άν ήξερες με πόση άνωπομονησία σε περίμενα...

Ο Κριλλίδης της ανταπόδωσε τα χадία της και μπήκαν μαζί στο σαλόνι.

Στάθηκαν εκεί όρθιοι, ο ένας αντίκρου στον άλλο.

Η Ρόζα τον κύτταξε με λατρεία στα μάτια, έχοντας τα χέρια της στον ώμο του.

Δεν μαντεύεις τίποτε, αγάπη μου; του είπε σιγά, τρυφερά. Κύτταξε με καλά, κύτταξε με βαθειά μέσα στα ματιά... Άκουσε τους χτύπους της καρδιάς μου... Είναι τόσο δυνατό, που πρέπει να τους άκουες και να καταλαβαίνεις τη σημασία τους...

Ο Άδολφος ήξερε καλά τί συνέβαινε, ήξερε ποιο ήταν το μουσικό που του ζητούσε η Ρόζα να μαντέψει.

Μια γλυκά ανέκφοραστη πλημμύρισε την καρδιά του. Δεν είχε τη δύναμη ούτε να μιλήσει.

Η Ρόζα κρεμόταν απ' τα χείλη του.

— Λοιπόν, δεν μαντεύεις, αγαπημένε μου; του ψιθύρισε και πάλι.

Ο Άδολφος έσκυψε, τη φίλησε στα μάτια της, τα γεμάτα φως και καλωσύνη κι έπειτα πλησιάζοντας τα χείλη του κοντά σ' αυτή της, της είπε σιγά, πολύ σιγά, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση:

— Ναι, αγαπούλα. Οί χτύποι της καρδιάς σου μίλησαν στη δική μου καρδιά. Οί δυο καρδιές συνεννοήθηκαν μεταξύ τους. Η μία είπε στην άλλη το μουσικό της: Θά γίνει δική μου, θά γίνει δικός σου για πάντα, θά θάνατο και πέρ' απ' το θάνατο!... Θά έννοούμε μπροστά στο Θεό και τους ανθρώπους. Θά γίνει η λατρευτή, η πολυαγαπημένη μου γυναίκούλα. Και θά

ζήσουμε ευτυχισμένοι, Ρόζα, πιστοί κι άφοσημένοι ο ένας στον άλλο.

Η Ρόζα έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του.

— Χρυσέ μου!... ψιθύρισε.

— Ο Θεός που μάς ένωσε μια νύχτα που βρισκόμαστε κι' οί δυο στο κατώφλι του θανάτου, θά ευλογήση την ένωσή μας, συνέχισε ο Άδολφος. Σ' αγαπάω απ' την πρώτη στιγμή, Ρόζα μου, που μόλις σε διέκρινα μέσα στο σκοτάδι ξεπλωμένη μπροστά μου άναίσθητη. Μόλις σε είχα βγάλει απ' το ποτάμι κι' η καρδιά μου άρχισε να χτυπά για σένα. Ήσουν μια άγνωστη τότε για μένα κι' όμως έννοιωσα πως δεν θά μπορούσα πια να σε στερηθώ, να σε ξεχάσω. Σήμερα έρωμε τόσο καλά ο ένας τον άλλο. Σήμερα σ' αγαπώ, χρυσή μου Ρόζα, χίλιες φορές περισσότερο. Βασίσου σε μένα, μικρούλα μου αγαπημένη. Ποτέ δεν θά κάνω τα γλυκά σου μάτια να δακρύνουν από λύπη. Η μόνη μου χαρά θά είναι να σε βλέπω ευτυχισμένη...

— Χρυσέ μου, αγαπημένε μου Άδολφε!... ξανάπε η Ρόζα.

— Ξέρω πόσα ύποφρες, αγαπούλα μου. Μα οί κακές ημέρες τελείωσαν όριστικά. Λησμόνησε τα περασμένα, σπηρίξου σε μένα και θά κάνω τη ζωή σου ένα όνειρο ευτυχίας. Με πιστεύεις, Ρόζα μου; — Άν σε πιστεύω; Μη μου το ξαναπής αυτό, αγαπημένε μου. Ξέρω καλά τί αξίζεις, ξέρω τί χρυσάφια κλείνεις στην καρδιά σου.

Τα χείλη της αναζήτησαν δισασμένα τα δικά του. Και καθίσαν σ' ένα ντιβάνι ζαλισμένοι απ' το ασύγκριτο μεθυσί των φιλιών.

Η κ. Γκρεβίλ άργησε να γυρίσει. Κι' οί δυο νέοι είχαν όλο τον καιρό για να μιλήσουν για το μέλλον, για τη νέα ζωή που θ' άρχιζε γι' αυτούς.

Ο Άδολφος μισούσε σχεδόν το πολυθρόνο Παρίσι, με την ψεύτικη ζωή του. Ποθούσε την ήρεμη, την ειρηνική ζωή του χωριού. Είπε τη σκέψη του στην αγαπημένη του κι' η Ρόζα χτύπησε χαρούμενα τα χέρια της.

— Τί χαρά μου!... ξεφώνισε. Με ρωτάς αν προτιμώ να φύγω απ' το Παρίσι; Έδώ πνίγομαι, αγαπημένε μου.

— Είναι τόσο ωραία στο χωριό, μικρούλα μου!... Θά είμαστε όλομόναχοι ανάμεσα στη φύση!...

— Έμείς κι' η αγάπη μας.

Η αγάπη που δεν πεθαίνει. Αγαπημένοι ανάμεσα σ'α λουλούδια και σ'α πουλιά, ανάμεσα σ' απλόικούς ανθρώπους, που δεν έχουν την κακία των ανθρώπων των πόλεων. Θά ζυπνούμε με το τραγούδι το πρόσχαρο των πουλιών και θά κοιμάμαστε με το γλυκό ναούρισμα των γρύλλων. Κι' ο καλός

συλλογίστηκε λίγο και πρόσθεσε:

— Έξ' άλλου... Ίσως να λάβεις και σύ μέρος στο τελευταίο χτύπημα που θά κατάρω κατά του Κριλλιδίου. Δεν μπορώ να

Θεός θά μάς βλέπει από ψηλά και θά μάς προστατεύη από κάθε άποροππο, από κάθε λύπη...

Η Ρόζα τον άκουγε μαγευμένη. Είχε την έντύπωση πως ξαναγεννήθηκε, πως έβγαине απ' το σκοτάδι του πόνου στο φως της χαράς.

Λίγο μετά το μεσημέρι γύρισε σπίτι η κ. Γκρεβίλ. Φαινόταν κουρασμένη, αλλά και ίκανοποιημένη.

Ο γιατρός Λαρμέ ήταν μαζί της.

Μόλις αντίκρουσε τον Άδολφο πλάι στη Ρόζα φώναξε:

— Περίμενα να σ' εύρω εδώ, Κριλλιδί. Και φυσικά που άλλου θά πήγαινες; Έδώ είναι ο Παράδεισος για σένα.

— Δεν θά φύγετε, γιατρέ, είπε η Ρόζα. Θά μείνετε να φάμε μαζί.

— Το ύποσχέθηκα στη μαμά σου, κόρη μου.

Στο τραπέζι ήταν όλοι χαρούμενοι. Η ευτυχία είχε ξαναμπή στο σπίτι αυτό της θλίψεως και του πένθους.

Στο μεταξύ αυτό που ο Άδολφος κι' η Ρόζα έπλεαν σε πελάγη ευτυχίας, ο Τρεβίλ λυσούσε απ' το θυμό του, είχε γίνει μαυικός. Η Φρανσίν, παρ' όλες της τίς προσπάθειες, παρ' όλα τα καρτέρια της στις γωνίες των δρόμων στάθηκε άδύνατο να συναντήσει τον Κριλλίδη.

Η όργη της ξανθής γόησσας ήταν επίσης άπεριγράπτη.

Μ' άνέμιζες σ' ένα άσχημο παιγνίδι, έλεγε στο νεαρό υποκόμητά. Αυτός ο χωριάτης ο Κριλλίδης είναι πιο έξυπνος απ' όλους μας. Άντί να του τη σκάσουμε, μάς την έσκασε.

Αυτό θά το δούμε μούγκρισε ο Τρεβίλ.

Δεν το πιστεύω, Στέφανε. Και σε συμβουλεύω να καθίσεις σ' αυγά σου, ο Τρεβίλ πετάχτηκε όρθιος, με τίς γροθιές σφιγμένες.

— Εγώ να υποχωρήσω; κραύγασε. Ποτέ! Άκουσες; Ποτέ!...

— Και τί θά κάνεις; Μπορώ να το μάθω; — Έχω το σχέδιό μου.

— Άν είναι σάν κι' αυτό που μ' άνακάτεψες, θερμά συλλλητήρια.

— Έτσι λές; Πολύ καλά, Φρανσίν. Θά δής πιο θάνατο το τελευταίο μου ήρωικό παιγνίδι.

Σοφί πω τίποτα ακόμα. Θά σε ειδοποιήσω όταν θά είναι καιρός.

Της Φρανσίν της κεντήθηκε η περιέργεια.

— Γιατί τόσο μυστικότητα, Στέφανε; ρώτησε. Πες μου τί σκέπτεσαι. Άμφιβάλλεις ότι θά σε βοηθήσω μ' όλες μου τίς δυνάμεις;

— Δεν έχω την παράμικρή άμφιβολία, ξανθέ μου πειρασμέ. Άλλά χάσαμε δυο φορές το παιγνίδι κι' έννοώ αυτή τη φορά να μην φανερώσω σε κανένα το παραμικρό, ως την τελευταία στιγμή. Μην άνησυχής, ώστόσο. Σου είπα πως θά σε ειδοποιήσω όταν σημάνη η ώρα του μεγάλου κόλπου.

Η Φρανσίν δεν έπέμεινε. Έφυγε σε λίγο λέγοντάς του:

— Θά περιμένω την πρόσκλησή σου.

— Και θά την έχης πολύ γρήγορα.

Εκείνο που έκρυψε στη Φρανσίν ο Στέφανος το είπε στο Ζωρζ Μπονώ, όταν τον συνάντησε την άλλη μέρα.

Στην αρχή ήταν έπιφυλακτικός. Μά, δπως το είχε συνθέσει, άρχισε να πίνει και σε λίγο λυθήκε η γλώσσα του:

— Θά μάθης κάτι σε λίγες μέρες, Ζωρζ, φιλαράκο μου, που θά σε ξαναδεί.

Ο Μπονώ τον κύτταξε μ' άπορία.

— Τί θες να πής, Στέφανε;

— Δεν μαντεύεις για ποιά μιλώ;

— Για τη Ρόζα;

— Άκριβώς.

— Λοιπόν;

— Θά δώσω την τελευταία μάχη και θά νικήσω.

Κουταμάρες!... γέλασε ο Μπονώ, για να τον πεισμάτωσει και να τον άναγκάσει να φανερώσει τα μυστικά του σχέδια.

Ζαλισμένος και ξαναμένος απ' το μεθύσι ο Τρεβίλ φώναξε:

— Στοιχηματίζεις ότι σε λίγες μέρες η Ρόζα θά βρίσκεται στην άγκαλιά μου;

— Είσαι αδιόρθωτος, Στέφανε. Δεν στοιχηματίζω, γιατί, απλούστατα, δεν πρόκειται να γίνει τίποτε. Το ποιο έρεθισέ μόνον την φαντασία σου.

— Είσαι άνόητος, Μπονώ, φίλε μου. Αυτό που σου λέω είναι η καθαρή αλήθεια.

— Και πώς θά πείθω η Ρόζα στην άγκαλιά σου; Πώς θά γίνη το θαύμα αυτό;

— Απλούστατα. Θά την απαγάγω.

Ο Μπονώ άπομίμεινε άναυδος. Έπειτα άρχισε να γελάει.

— Μη γελάς γιατί μου έρεθίζεις τα νεύρα! Μου γύρισε ο Τρεβίλ, έτοιμος να ριχτή επάνω του. Άν δεν πάψης να γελάς θά σε πνίξω!...

Κι' άπάνω στον τρελλό θείο του, πέταξε κάτω κι' έσπασε το ποτό με το λίκρο που κρατούσε.

Ο Ζωρζ έπαψε να γελάει. Σηκώθηκε έπάνω έτοιμος να φύγη.

Ο Στέφανος τον έπιασε απ' το χέρι.

— Έλα, Ζωρζ, μη θυμάσαι.

— Έσ' αν θωμάνεις και δεν ξέρεις τί λές και τί κάνεις.

— Ίσως έχεις δίκιο, Ζωρζ. Άλλά την αγαπώ σάν τρελλός.

— Και σκέπτεσαι σοβαρά να την απαγάγης; Αυτά δεν γίνονται σήμερα, φίλε μου. Πέρασε ο καιρός που οί άντρες άρπαζαν τίς νέες, που άγαπούσαν. Μου μίλησες κι' άλλοτε για μια τέτοια τρέλλα και προσπάθησα να σε πείσω να καθίσεις ήσυχος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Την 29ην Δεκεμβρίου 1949 έτέλεσαν τους γάμους των ο κ. Γεώργιος Α. Γιαζιτζόγλου χημικός και η Δίς Έλλη Ι. Λευκοφρύδου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Θεοχάρης Κωνστ. Ρέντης. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

ITALIAN MOIZARI

Το λαμπρό στάδιο του Τσιμαρόζα

Ο Γάλλος συγγραφέας Στεντάλ ρώτησε κάποτε το Ροσσίνι ποιο απ' τα μελοδράματα του προτιμούσε. Κι' ο 'Ιταλός συνθέτης απάντησε χαμογελώντας:

— Το «Μυστικό Γάμο».

Ανάφερε δηλαδή το άριστούργημα ενός περίφημου συμπατριώτου και προκατοχού του, του Τσιμαρόζα.

Ο Ντομένικο Τσιμαρόζα είχε γεννηθώ, το Δεκέμβριο του 1749, σ' ένα χωριό της Νεαπόλεως. Ήταν γυιός ενός χτίστη

μιας πλύστρας. Έμεινε όρφανός από πολύ μικρός και γνώρισε την πιο μαύρη φτώχεια. Μετά τίς πρώτες σπουδές του σ' ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα, έπευχε μια υποτροφία σε μια μουσική άκαδημία της Νεαπόλεως.

Όταν αποφοίτησε απ' αυτήν, ρίχτηκε στη σκληρή βιοπάλη. Μ' όλη τη γλυκεία κι' ευχάριστη φωνή του, δεν μπορούσε να κερδίση το ψωμί του, ως ότου τον συμπαίθησε η πλούσια κυρία Κωνσταντία Παλάντε και τον πήρε για παιδαγωγό των παιδιών της. Ο Τσιμαρόζα έρωτεύθηκε την κόρη της, μια όμορφη και φιλόμουση κοπελίτσα 19 ετών, κι

Τι είναι ο ΦΩΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ

Παρέχει πολύτιμες ενδείξεις στα δικαστήρια

Μία νύχτα του τελευταίου καλοκαιριού, η προισταμένη ενός νοσοκομείου της Ν. Υόρκης μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο μιας νοσοκόμου και βρήκε εκεί μέσα έναν άντρα, κάποιον Μούρραϊν Γκόλντμαν. Η νοσοκόμα έβαλε τότε τις φωνές και δικαιολογήθηκε ότι ο άνθρωπος εκείνος είχε εισχωρήσει κρυφά στο δωμάτιό της, την ώρα του ύπνου της, με ανήθικους σκοπούς. Ο Γκόλντμαν διαμαρτυρήθηκε και βεβαίωσε ότι ήταν φίλος της νοσοκόμου κι ότι την είχε ξαναπεισμένη άλλες επτά φορές.

Τα ίδια επανέλαβε και στη δίκη του. Αλλά το δικαστήριο πίστεψε την κατάθεση της νοσοκόμου και τον καταδίκασε. Μετά την έκδοσή της απόφασης, ο Γκόλντμαν είπε στον πρόεδρο του δικαστηρίου Σάμουελ Λέιμποντς:

— Είμαι άθώος! Μπορώ να σας το αποδείξω. Μπορώ να σας περιγράψω... σωματικές λεπτομέρειες, που τις μαθαίνει κανείς μόνο στο φως και με τη στενή συνάφεια! Αν θέλετε να τις ακούσετε...

Ο δικαστής δεν έλαβε υπ' όψιν αυτό τον σκανδαλώδη υπαινιγμό του. Του πρότεινε όμως να ξετασθή μ' ένα «φωρατή του ψεύδους». Ο Γκόλντμαν δέχθηκε πρόθυμα. Το μηχανήμα απέδειξε πως έλεγε την αλήθεια. Κι ο δικαστής ακύρωσε την πρώτη απόφαση και τον απήλλαξε «λόγω αμφιβολιών».

Αυτή ήταν μία απ' τις εκατοντάδες περιπτώσεις, στις οποίες ο φωρατής του ψεύδους απέδειξε την αθωότητα ενός κατηγορουμένου. Οι ενδείξεις του αποτέλεσαν συχνά τον αποφασιστικό παράγοντα, που βοήθησε το δικαστήριο να διακρίνει την αλήθεια, ανάμεσα στις ψεύτικες μαρτυρικές καταθέσεις που προσπαθούσαν να συσκοτίσουν τα πράγματα, να θολώσουν τα νερά.

Χαρακτηριστικό είναι επίσης το παράδειγμα κάποιου Τζών Μπλάτζενιτς, που έμεινε 16 χρόνια στη φυλακή, πριν αποδειχθεί άθώος με το φωρατή του ψεύδους. Είχε καταδικασθεί σε ισόβια δεσμά για μία ληστεία. Το δικαστήριο βασίστηκε κυρίως στην κατάθεση ενός αυτόπτου μάρτυρα, και δεν έδωσε πίστη στους μάρτυρες υπερασπίσεως που βεβαίωναν το

«άλλοθι» του κατηγορουμένου.

Μέσα στη φυλακή, ο Μπλάτζενιτς περνούσε τον καιρό του ανατρέφοντας καναρινία. Έγινε ειδικός σ' αυτό και δημοσίευσε σχετικά άρθρα σ' ένα πτηνοτροφικό περιοδικό. Δύο γρήες κύριες, που λάτρευαν τα καναρινία, άρρισαν τότε να αλληλογραφούν τακτικά μαζί του.

Έμαθαν έτσι την περίπτωση του, και κατάφεραν επιτέλους να αναθεωρηθεί η δίκη του.

Αυτή τη φορά, όλοι οι μάρτυρες, κατηγορίες και υπερασπίσεις, εξετάστηκαν με το φωρατή του ψεύδους. Αποδείχθηκε έτσι ότι ο μάρτυς της κατηγορίας έλεγε ψέματα, ενώ οι μάρτυρες της υπερασπίσεως έλεγαν την αλήθεια. Κι ο Μπλάτζενιτς αθωώθηκε, έπειτα από 16 δολοφονικά χρόνια άδικης τιμωρίας για μία ληστεία που δεν είχε κάνει...

Δεν μπορεί όμως... να πη ψέματα ο φωρατής του ψεύδους; Δεν μπορεί ένας εγκληματίας να μάθει να ξεπατά επιτήδεια αυτό το μηχανήμα;

Πριν απαντήσουμε σ' αυτές τις ερωτήσεις, ας δούμε πρώτα τι είναι ο φωρατής του ψεύδους και πώς λειτουργεί.

Υπάρχουν τέτοια μηχανήματα πολλών ειδών. Πάντως, όλα στηρίζονται στον έλεγχο των μεταβολών που προκαλούν στο σώμα του ύποπτου οι απαντήσεις του στις ερωτήσεις του ανακριτή. Το κοινότερο μηχανήμα αυτού του είδους λέγεται «πολυγράφος» και σημειώνει τις μεταβολές του σφυγμού, της πίεσης του αίματος και της αναπνοής. Ένας άλλος τύπος, το «δερμογαλβανόμετρον», στηρίζεται στην ηλεκτρική αγωγιμότητα του δέρματος του εξεταζομένου.

Ο διάσημος Ιταλός εγκληματολόγος Λομπρόζο ήταν ο πρώτος που παρατήρησε ότι, όταν ένας άνθρωπος λέει ψέματα, αλλάζει ο ρυθμός του σφυγμού του. Ο Αμερικανός φυσιολόγος Μάρστον παρακολούθησε τις αλλαγές αυτές με τη συνηθισμένη συσκευή που χρησιμοποιούν οι γιατροί για να μετρούν την πίεση. Αργότερα ανακαλύφθηκε ότι το ψέμα άλλοι ώνει επίσης το ρυθμό της αναπνοής.

Το 1921, ο δόκτωρ Τζών Λάρσεν, ειδικός ψυχίατρος, έπεισήσε ένα μηχανήμα που κατέγραφε το σφυγμό, την πίεση του αίματος και την αναπνοή. Αυτό ήταν ο πατέρας του σημερινού τελειοποιημένου «πολυγράφου».

Όπως είπαμε και πιο πάνω, όλοι οι φωρατές του ψεύδους στηρίζονται στην

μέτρηση των σωματικών μεταβολών, που οφείλονται στη νευρική υπερένταση που προκαλεί το ψέμα. Υπάρχουν όμως εγκληματικοί τύποι (ιδίως αυτοί που βρίσκονται στα πρόθυρα της παραφροσύνης) οι οποίοι δεν παρουσιάζουν τέτοιες μεταβολές. Εξετάζοντας τους λοιπόν με το φωρατή του ψεύδους, ο ανακριτής μπορεί να ξεπατηθεί και να τους νομίσσει άθώους.

Απεναντίας, άλλοι άνθρωποι είναι τόσο υπερευαίσθητοι, ώστε ταραζούνται με την ανάκριση και παρουσιάζουν ταχυσφυγμία κι επιτάχυνση της αναπνοής, μολοντί λένε πραγματικά την αλήθεια.

Πάντως, στα 70% των περιπτώσεων, είναι ακριβείς οι ενδείξεις του φωρατού του ψεύδους, όταν τον χειρίζεται ένας έμπειρος ειδικός. Αφού όμως υπάρχουν πιθανότητες 30% να γλαστή, δεν μπορεί να γίνη γενικά δεκτός απ' τα δικαστήρια. Χρησιμοποιείται λοιπόν μόνον ως ένα βοηθητικό μέσον για την ανακάλυψη της αλήθειας.

Με το φωρατή του ψεύδους, αποδείχθηκε κάτι άπροσδοκτο κι άπογοητευτικό: ότι οι περισσότεροι άνθρωποι είναι... λιγάκι κλέφτες! Όταν εξετάστηκαν μ' αυτό το μηχανήμα οι ύποπτοι νεοί υπάλληλοι μιας Τραπεζής, αποκαλύφθηκε ότι τα 62% απ' αυτούς είχαν κλέψει τους προηγούμενους εργοδότες τους!

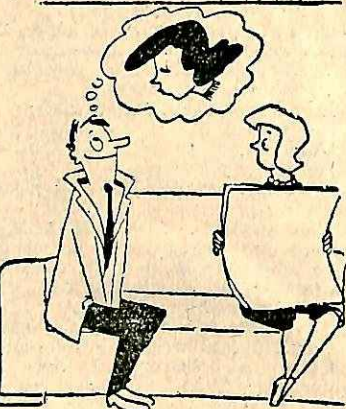
Τελυταίως, υπεβλήθη στην ίδια εξέταση όλο το προσωπικό ενός ξενοδοχείου του Μίσιγκαν. Εξακριβώθηκε λοιπόν ότι δεν υπήρχε ανάμεσα τους κανείς που να μην είχε κάμει κάποια μικροκλοπή! Τα γκαρσόνια είχαν αλλοιώσει τους λογαριασμούς των πελατών κι είχαν τσεπώσει τη διαφορά, οι καμπαριέρες είχαν κλέψει μικροπράγματα των ενοίκων, οι ταμίες είχαν πάρει χρήματα απ' το ταμείο... Οι μόνοι τίμιοι ήταν... οι επαγγελματίες χαρτοπαίκτες που είχαν αναλάβει τη λειτουργία του Καζίνο του ξενοδοχείου!

Είσατε «υδροσκόπος»;

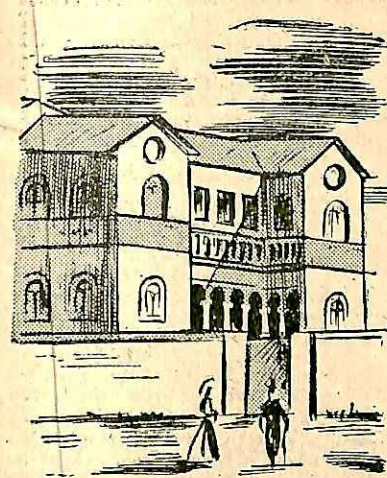
Όπως βεβαιώνει ένας Άγγλος ειδικός, τα 80% των ανθρώπων θα μπορούσαν να γίνουν καλοί «υδροσκόποι», αν δοκίμαζαν. Σπάνια όμως πείθεται κάποιος απ' όλους να κάμει τη δοκιμή. Κι αυτός δε α-κόμη είναι πιθανώτατον να απογοητευθεί με τις πρώτες αποτυχίες του (γιατί η υδροσκοπία είναι ένα φυσικό χάρισμα που χρειάζεται να καλλιεργηθεί).

Οι υδροσκόποι μπορούν ακόμη να ανακαλύψουν μεταλλεύματα, να εξακριβώσουν αν ένα φαγητό είναι φαρμάκιο, κλπ. Τα επιτυχάνουν συλλαμβάνοντας τους παλμούς που εκπέμπουν όλα τα αντικείμενα.

Στον πόλεμο, οι Άγγλοι υδροσκόποι χρησιμοποιήθηκαν απ' την Αγγλική Κυβέρνηση για στρατιωτικούς σκοπούς.

(Απ' τη «France Dimanche»)

Το 'Αμαλείον

Για να γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το 'Αμαλείον

Το άρχαιο ρητό «οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ» θα μπορούσε αξιόλογα να εφαρμοσθῇ για τὸ «'Αμαλείον 'Ορφανοτροφείον». Δημιουργήθηκε ἀπὸ μία θεομηνία πὺν συντάραξε τὴν Ἀθήνα πρὶν ἀπὸ ἑνᾶν αἰῶνα. Ἀπὸ τὴ χολέρα τὸν 1854.

Φοβερό ἦταν τὸ θανατικὸ πὺν εἶχε πέσει στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Τὴν ἀποδεκάτισε κυριολεκτικῶς. Στὶς τριάντα χιλιάδες πληθυσμὸ, πὺν εἶχε τότε ἡ Ἀθήνα, περισσότεροι ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες πέθαναν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια. Στὴ μεγάλη ἔντασι τὴς ἐπιδημίας σημειωνόνταν ἐπάνω ἀπὸ διακόσιοι θάνατοι τὴν ἡμέρα. Οἱ πεθαμένοι ριχνόνταν σὲ κάρρα μὲ ἀσβέστη καὶ θάβονταν ὁμαδικὰ σὲ μεγάλους λάκους πὺν ἀνοίγαν σὲ νεκροταφεῖο.

Ἡ πόλις εἶχε ἐρημωθῇ. Ὅλοι φεύγαν, ἀκόμα καὶ οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες, γιὰ νὰ σωθῶν ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐπιδημία. Ὁ Δραγούμης, αὐτόπτης μάρτυρας, γράφει στὰ «'Απομνημονεύματά» του ὅτι πολλοὶ «... ἐγκατέλιπον καὶ τοὺς φίλους τὸν οἶκόν τὸν παλαιόντα πρὸς τὸν θάνατον... καὶ δὲν ἔβλεπε ἄλλο, εἰ μὴ ὀχήματα καὶ ὑποζύγια μετακομίζοντα σωρὺς ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ παιδιῶν εἰς τοὺς λιμενες, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἄλλο δὲν ἔβλεπε εἰ μὴ κατακύλισμα τροχῶν καὶ ἵππων ποδοβολῆτων καὶ ὑλακὰς κυνῶν καὶ ὀλοφύρμους τῶν μενόντων... Μετ' ὀλίγον δὲ αἱ ὁδοὶ μετεβλήθησαν εἰς ἐρήμους, τὰ ἐργαστήρια ἐκλείσθησαν, ἐντὸς τῶν οἰκῶν ἐξέλιπε πᾶσα φωνὴ καὶ ἡ πόλις ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον ἐσίγησεν ὡς ἀπέραντον νεκροταφεῖον.

Ἐξάρεσι ὅμως, στὸν κόσμὸ πὺν ἀπομακρυνόνταν βιαστικὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ἔκανε μὴ φιλανθρωπὴ καὶ ἀξιόλογη δέσπονη τὴς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ Μαρία Ὑψηλάντη — οἰκογενεῖας Μουρούζη — πὺν ἔχι μόνον δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ προτίμησε νὰ μείνῃ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὰ θύματα τὴς φοβερῆς ἐπιδημίας. Καὶ ἦταν τόσο γνωστὴ καὶ μεγάλη ἡ φιλανθρωπία τὴς, ὡστε οἱ μακρυνότεροι συγγενεῖς ἢ οἱ γείτονες τῶν μικρῶν κοριτσιῶν, πὺν οἱ οἰκογενεῖς τοὺς εἶχαν ἐξαφανιστῇ, τὰ πῆγαναι καὶ τ' ἄφιναν σὲ σπιτὶ τὴς Ὑψηλάντης. Ἡ εὐγενὴς Φαναριώτισσα κρατοῦσε ὅλα τὰ ὀρφανὰ αὐτά. Ὅταν πέρασε ἡ ἐπιδημία, ὁ ἀριθμὸς τῶν μικρῶν πὺν περιβάλλονταν στὴς Ὑψηλάντη εἶχε ἀνεθῇ σὲ ἀρκετὲς δεκάδες!

Παρουσιάστηκε ἔτσι ἡ ἀνάγκη/ ἘΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

μίας γενικώτερης προστασίας γιὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀρφανῶν κοριτσιῶν ἀπ' τὴ χολέρα. Ἡ Ὑψηλάντη, μὲ ἄλλες φιλανθρωπες κυρίες, πῆρε τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴν ἱδρυσὶ ἐνὸς αὐλοῦ πὺν θὰ ἐκπλήρωνε τὸ σκοπὸ αὐτό. Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία ἀνάλαβε τὸ ἱδρυμὰ ὑπὸ τὴν προστασία τὴς. Ἡ ἴδια ἐδείξε μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ζήτησε χρήματα ἀπὸ πλοῦσιους Ἕλληνες καὶ ἔκανε ἐράνους σὲ ἑσωτερικὸ καὶ σὲ ἐξωτερικὸ. Μία φιλανθρωπικὴ γιορτὴ πὺν ἔγινε στὴν Πετροῦπολι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κοινότητα, ἔσθηκε ἐπάνω ἀπὸ ἑξῇ χιλιάδες λίρες χρυσῆς.

Μὲ τὰ λεπτὰ τῶν εἰσφορῶν χτίστηκε μέσα σὲ μὴ πενταετία, στὴ θέσι πὺν βρίσκεται ἀκόμα στὴν ὁδὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, τὸ Ἀμαλείον. Δικαιολογημένα σὲ φιλανθρωπικὸ αὐτὸ ἱδρυμὰ δόθηκε τὸ ὄνομα τὴς Ἀμαλίας, στὴν ὁποία ὀφείλεται κατὰ μεγάλο μέρος ἡ ὀργάνωσις τοῦ πρώτου αὐτοῦ ὀρφανοτροφείου κοριτσιῶν στὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἐπισκεπτόταν συχνάτοια καὶ παρακολουθοῦσε καὶ τὶς μικρότερες ἀκόμη λεπτομέρειες στὴ λειτουργία του.

Ὅταν κανένας ἀπὸ τοὺς πλοῦσιους ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔστελνε καμμιὰ δωρεὰ, χωρὶς νὰ ὀρίσῃ καὶ συγκεκριμένον σκοπὸ, ἡ Ἀμαλία ἐπέμενε νὰ διατίθεται γιὰ τὸ περισσότερο ἀγαπημένον τὴς — ὅπως ἔλεγε — φιλανθρωπικὸ κατὰστημα. Κάποτε μάλιστα τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ὑπονογὸ τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸν Ἀλέξανδρο Ραγκαβῇ, γιὰ μὴ δωρεὰ τοῦ Ζάππα τὴ διέδωσε γιὰ τὴς ἀνασκαφῆς τοῦ ἀρχαίου Διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ ὄχι γιὰ τὸ Ἀμαλείον, ὅπως ἀπαίτησε ἡ Βασίλισσα. Ὁ Ραγκαβῆς γιὰ νὰ ἐξλιεθῇ ἔσπευσε νὰ δώσῃ σὲ τὸ Ἀμαλείον τὴν πρώτη δωρεὰ πὺν ἤλθε κατόπιν, ἀπὸ κάποιον ὁμογενὴ ἐγκαταστημένο στὴν Ρουμανία. Καὶ ὅπως μὴ πληροφορεῖ ὁ ἴδιος στὰ «'Απομνημονεύματά» του «Ἡ Βασίλισσα μὲς ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τὴς διότι τὴν δευτέραν ταύτην φορὰν δὲν παρημέλησα τὸ κατὰστημα τὴς» ἀλλὰ τὴς ἀπάντησα ὅτι ἐπράξα τοῦτο ἐκ καθήκοντος μᾶλλον ἢ ἐκ πεποιθήσεως, διότι πολλὴν ἐπιτυχίαν δὲν προσδοκῶ ἐκ καταστήματος, φιλανθρωπικωτάτου βεβαίως, διότι προϋτίθετο τὴν εἰς ὑπηρετίαις μὸρφωσι» ἀπὸρων καὶ ἐγκαταλειμμένων ὀρφανῶν κοριτσιῶν, ἀλλ' ἐξ οὗ ἐφοβούμην ὅτι ὁλίγιστα θὰ ἐξήρχοντο ὑπηρετίαις ἐκ τῶν νεανίδων ἐκείνων, ἄς ἔτιμα συνεχῶς ἡ Α. Μ. διὰ τῶν ἐπισκεψῶν τὴς, μὲθ' ὅν συνδιελέγετο, εἰς ὧν τὰς ἐξετάσεις παρευρίσκετο, καὶ ἄς, ὡς παιδιὰ ἐλάμβανε πολλὰς καὶ εἰς τὰ γονατὰ τὴς. Καὶ ὠργίζετο μὲν ἡ Βασίλισσα ταῦτα ἀκούουσα, ἀλλ' ἦσαν ἀληθῆ, καὶ τὸ ὄντι οὐδεμία ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ Ἀμαλείου, ἐν ὅσῳ ἡ Βασίλισσα ἦτο ἀμεσος προστάτης οὗτου, καὶ πολὺ μετὰ ταῦτα, ἔστερξεν εἰς τὸν ὑπηρετικὸν βίον...».

Πέραν ὅμως ἀπὸ τὸν τομέα τὴς φιλανθρωπίας, οἱ πρώτοι ἱδρυταὶ τοῦ Ἀμαλείου ἔδωσαν στὴν πρωτεύουσα καὶ ἑνα θαυμάσιο χτίριο, πὺν μὲ τὸ ρομαντικὸ ρυθμὸ πὺν ἀποτελοῦσε πραγματικὸ κόσμημα στὴν Ἀθήνα τοῦ περασμένου αἰῶνα. Μία ὠραία χαλκογραφία τοῦ 1860 μὲς τὸ δίνει μὲ ὅλη τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ γραμμῆ, μὲ τὸν εὐρύτατον περίβολο πὺν τὸ περιβάλλει.

Στὸν αἰῶνα μὲς μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ Ἀμαλείου πωλήθηκε καὶ χτίστηκαν ἀξιόλογα χτίρια γύρω ἀπ' αὐτό, πὺν ἐξαφανίσαν σχεδὸν τὸ παλὸν χτίριο.

Ὅα εἶνε κρίμα ὥστόσο, ἂν τελικὰ κατεδαφιστῇ κι' αὐτὸ μὲς τὸς ἄλλας ὠραῖα χτίρια τὴς Παλῆας Ἀθήνας.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΣΥΓΧΑΙΡΕΙ ΤΟΝ ΟΥΩΛΤΕΡ ΠΙΤΖΟΝ

Στὸ Λονδίνο δόθηκε πρὸ ἡμερῶν τὸ φιλμ: «Ἡ ἱστορία τῶν Φορσάιτ», τὴν ὁποία παρακολούθησε καὶ ἡ ἀγγλικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια. Στὴν ἔξοδο τοῦ κινηματογράφου ἡ βασιλίσσα συνεχάρη μὲ μὴ θερμὴ χειραψία τὸν ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ φιλμ γνωστὸ καλλιτέχνη Οὐώλτερ Πίτζον.

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΤΑΙΗΛΟΡ

Οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ πὺν ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς ἑρωτες τὴς Ἐλιζάμπετ Ταίηλορ ἀγνοοῦν ποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἑρωτὴς τὴς ἰδιωτικῆς τὴς ζωῆς. Ὅλες σχεδὸν τὶς ἐλεύθερες ὥρες τὴς ἡ Ἐλιζάμπετ τὶς περνᾷ μὲ τὰ ἀγαπημένα τὴς σκυλιὰ Ἀμυ καὶ Σποτ, γυμναζόντάς τα καὶ πλεοντάς τὰ καθημερινῶς γιὰ τὴν θέλει πάντα καθαρά. Στὴ φωτογραφία μὲς, ἡ Ἀμυ τελειώνει τὸ λουτρό τὴς ἐνῶ ὁ Σποτ περιμένει ὑπομονητικὰ τὴ σειρά του.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΑΠΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Ἡ τηλεφωνικὴ ἐταιρεία τὴς Βιέννης γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς μουσικοφίλους πελάτες τὴς, ἐγκαινίασε πρὸ ἡμερῶν ἑνα νεὸ ὄργανο πὺν θὰ τοὺς ἐπιτρέπῃ, ὅταν παρᾶσθι ἀνάγκη, νὰ ρυθμίσουν ὁποιοδήποτε μουσικὸ ὄργανο. Ὁ συνδρομητὴς δὲν ἔχει παρὰ νὰ παρᾶ τὸν ὄργανο αὐτὸ καὶ θ' ἀκούσῃ τὸν χαρακτηριστικὸν ἦχον ἑνὸς διαπασῶν. Στὴ φωτογραφία μὲς ἑνας Βιεννέζος μουσικὸς τὴ στιγμὴ πὺν κάνει χρῆσιν τὴς νέας πρωτοτυπίας.